ULU’L – AZM PEYGAMBERLER

İSMET ÇALAPKULU

Web Adresi: www.ismetcalapkulu.com

e-posta: bilgi@ismetcalapkulu.com

BU KİTAP, KÜTÜPHANENİZE HEDİYE OLARAK GÖNDERİLMİŞTİR.

(YALNIZCA 500 ADET ÜRETİLİP, BEDELSİZ OLARAK DAĞITILMIŞTIR.)

ÖNSÖZ

Bütün gönderilen peygamberler kendilerine verilen görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getirmek için gayret sarf etmişlerdir. Gönderilen peygamberlerin hepsi yüksek ahlâk sahibi, her zaman parmakla gösterilen örnek şahsiyetlerdir. Bunların hepsi insanlığı hidayete erdirmek, karanlıktan aydınlığa çıkarmak ve doğru yolu göstermek için gönderilen rehberlerdi.

Fakat peygamberler kendilerine bahşedilen özel hususiyet ve faziletleri itibariyle aynı mertebeye sahip değildirler. Azim sahibi peygamberler din tebliğinde, büyük gayret göstermişlerdir. Ortaya çıkan bütün sıkıntılara, belalara, güçlüklere kararlılık ve sabırla karşılık vermişlerdir.

Ulu'l – Azm (Azim sahibi peygamberler);

1) Hz. Nuh (A.S.)

2) Hz. İbrahim (A.S.)

3) Hz. Musa (A.S.)

4) Hz. İsa (A.S.)

5) Hz. Muhammed (S.A.V.)'dır.

Hz. Nuh (A.S.) Ulu'l Azm peygamberlerin ilkidir. Uzun müddet yaşamıştır. Gece gündüz halkı tevhid inancına davet etmiştir. Bu yolda putperest ve kâfirlerden çok eziyet görmüş, fakat sabretmiştir.

Hz. İbrahim (A.S.) Ulu'l Azm peygamberlerin ikincisidir. Başta Nemrut olmak üzere canlı ve cansız bütün putlara karşı tevhid mücadelesini vermiştir.

Hz. Musa (A.S.) Ulu'l Azm peygamberlerin üçüncüsüdür. Mısır hükümdarı olan ve kendisini ilah ilan eden Firavun'a karşı büyük bir mücadele vermiştir. Kur'an-ı Kerim Hz. Musa (A.S.)'dan övgü ile bahsetmektedir.

Hz. İsa (A.S.) Ulu'l Azm peygamberlerin dördüncüsüdür. Diğer gönderilen peygamberler gibi insanları tevhid inancına davet etmiştir. Hz.

İsa (A.S.) dünyada ve ahirette Allah'ın seçkin kıldığı bir elçidir.

Hz. Muhammed (S.A.V.) Ulu'l Azm peygamberlerin beşincisidir. Bütün insanlığa hatta âlemlere rahmettir. Allah (C.C.) Raûf ve Rahim olarak kendi sıfatlarıyla O'nu sıfatlandırmıştır. Hz. Muhammed (S.A.V.) İslam dinini yeryüzüne yaymıştır. Kelime-i Tevhid layık olduğu mevkiye O'nun mücadelesi ile gerçekleşmiştir.

Bütün Ulu'l Azm peygamberlerin getirdikleri dinin özü, Allah'a kul olmak ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmamaktır. Allah'ın sâlât ve selamı rahmeti bütün gönderilen peygamberlerin üzerine olsun. Bizleri de onların şefaatlerinden mahrum etmesin.

Bu hizmetin bütün okuyuculara faydalı olmasını Allah'tan niyaz ederim.

İsmet Çalapkulu

2016

HZ. NUH (A.S.)

Nuh kelime anlamı olarak ağlayan inleyen manasına gelmektedir. Hz. Nuh (A.S.) Allah (C.C.) korkusundan çok ağladığı için adı Nuh konmuştur.

Nuh (A.S.) uzun boylu esmer, ince tenli, büyük gözlü, iri vücutlu idi. Ayrıca sabırlı, halim, selim bir zattı. Soyu; Hz. İdris (A.S.), Hz. Nuh (A.S.)'ın büyük atası yani dedesinin babası olmaktadır.

Kur'an-ı Kerim'de Hz. Nuh (A.S.)'ın soyunun seçkin bir nesilden kılındığı bildirilmiştir.

"Allah birbirinden gelme bir nesil olarak Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ve ailesi ile İmran ailesini seçip âlemlere üstün kıldı. Allah işiten ve bilendir." *(Ali İmran Suresi, 33 – 34)*

Hz. Nuh (A.S.) putlara tapan kavmine Allah tarafından peygamber olarak gönderildi. Hz. Nuh (A.S.) ilk defa dinden çıkan bir kavmi tekrar tevhid akidesine, döndürmek için gönderilen Ulu'l Azm peygamberlerin ilkidir. Peygamberlerin en üstünü Ulu'l Azm olanlarıdır. Bunlar 5 tanedir.

1) Hz. Nuh (A.S.)

2) Hz. İbrahim (A.S.)

3) Hz. Musa (A.S.)

4) Hz. İsa (A.S.)

5) Hz. Muhammed (S.A.V.)'dır.

Hz. Nuh (A.S.)'a yeni bir din ve kitap verilmemiş fakat kendisinden önceki peygamberlerin dinlerini tebliğ etmiştir. Kavmini tevhide döndürmek için asırlar boyunca bıkmadan usanmadan gece gündüz açık ve gizli bir şekilde mücadele etmiştir. Kur'an-ı Kerim'de 28 surede hakkında bilgi verilmiş ve 43 ayrı yerde ismi zikredilmiştir.

Hz. Nuh (A.S.)'ın kavmine peygamber olarak gönderildiği Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirilmektedir:

"And olsun ki Nuh'u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: Ey Kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin ondan başka tanrınız yoktur. Doğrusu ben, üstünüze gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum."

(A'raf Suresi, 59)

Başka bir Ayeti Kerime'de ise şöyle buyrulmaktadır:

"And olsun, biz Nuh'u kavmine elçi gönderdik. Onlara {Ben (dedi), sizin için apaçık bir uyarıcıyım.}"

(Hud Suresi, 25)

KAVMİ PUTLARA TAPIYORDU

Bir rivayete göre Hz. İdris (A.S.) göğe kaldırıldıktan sonra kavmi onu çok sevdiği için resimlerini yapıp seyrediyorlardı. Daha sonra gelen nesiller bu resimleri tanrı sanıp, bunlara ibadet etmeye başladılar. Başka bir rivayete göre ise Hz. Âdem (A.S.)'ın vefatından sonra Hz. Nuh (A.S.) doğmadan önce beş salih insan yaşamıştı. Bunların adları Ved, Süva, Yeğus; Ye'uk ve Nesr idi. Bu zatlar öldükten sonra onları unutmamak için, şeytanın teşvikiyle bunların heykelleri yapıldı. Zamanla nesiller değişti ve şeytan bu durumu fırsat bilip, insanlara bu heykellerin tanrı olduğunu söyledi. Bir kısım insanlar bu heykellere ibadet etmeye başladılar. Bazıları da putlarla Allah (C.C.) arasında aracı olduğunu kabul etmeye başladılar.

Allah (C.C.) Nuh (A.S.) kavminin putlara taptığını şöyle haber vermektedir. O kavmin yaptığı en önemli putlar Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirilmektedir:

"Ve dediler k; Sakın ilâhlarınızı bırakmayın hele Ved'den, Suva'dan, Yeğus'tan, Ye'uk'tan ve Nesr'den asla vazgeçmeyin!" *(Nuh Suresi, 23)*

Nuh (A.S.) 50 yaşında iken kendisine peygamberlik verilmiştir. Vazifelendirildiği bölge ise Dicle ve Fırat nehirleri arasında idi. Nuh (A.S.) tevhid inancını ömrünün sonuna kadar gizli ve aşikâr bir şekilde tebliğ etmeye devam etmiştir. Ancak asırlar boyunca sabırla süren çağrılarına hiç karşılık görmedi. Kavmine şirk ve isyandan kurtulma yollarını gösterdi. Davranış ve hareketleriyle her zaman şefkatle kavmine yaklaştı. Tevhid inancını ısrarla anlatmaya devam etti. Ve bir gün bütün halkın

toplu bir şekilde putlara taptıkları sırada yanlarına giderek: “Lâ ilahe illallah” (Allah’tan başka ilâh yoktur.) deyince orada bulunan bütün putlar yüz üstü düştü. Bunun üzerine Nuh (A.S.)’ı komaya sokacak şekilde dövdüler. Dönemin zalim kralı Hz. Nuh (A.S.)’ı hapsetti. Ancak Hz. Nuh (A.S.) bırakıldıktan sonra bu olayı birkaç kere daha yaptı. Kelime-i Tevhid ile putların yere düşmesini gerçekleştirdi.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Allah’tan başkasına tapmayın! Ben, size gelecek elem verici bir günün azabından korkuyorum.” *(Hud Suresi, 26)*

Hz. Nuh (A.S.) 950 yıl tebliğ görevini hiç aksatmadan gece gündüz bıkmadan usanmadan yerinme getirdi.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

“And olsun ki biz Nuh’u kendi kavmine gönderdik de o bin yıldan elli yıl eksik süre onların arasında kaldı. Sonunda onlar zulümlerini sürdürürken tufan kendilerini yakalayıverdi.” *(Ankebut Suresi, 14)*

Kavminden çok az kimse iman etti. Oğlu Ken’an ve eşi de kendisine iman etmediler. Zalim ve zorba olan kavim Hz. Nuh (A.S.)’a açıkça düşman oldular. İnananları hor görmek suretiyle eziyet ettiler. Hz. Nuh (A.S.)’a iman edenlerin büyük çoğunluğu fakir kimselerdi. Bilhassa bunlar çiftçi ve işçi idi. Putperestlerin ileri gelenleri kibirlerinden dolayı bu fakirleri küçük gördüler. Hz. Nuh (A.S.)’ın tebliğ ettiği fakir ve zenginin eşitliğine dayanan İslam dinini kabul etmediler. Hatta iman eden bu fakirleri yanından uzaklaştırmasını istediler.

Şayet inanmış fakir insanları yanından kovarsan anlatacağın şeyleri dinleyebiliriz, dediler. Gayeleri ise inanan birkaç kişiyi yanından kovdurmak ve peygamberi yalnız bırakmaktı. Hz. Nuh (A.S.) böyle davranırsa Allah’ın azabına uğrayacağını onlara söyledi.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde şöyle bildirmektedir:

“Ey kavmim! Allah’ın emirlerini bildirmeye karşılık sizden herhangi bir mal istemiyorum. Benim mükâfatım ancak Allah’a aittir. Ben iman edenleri kovacak değilim; çünkü onlar Rablerine kavuşacaklardır. Fakat ben sizi, bilgisizce davranan bir topluluk olarak görüyorum.”

"Ey kavmim! Ben onları kovarsam, beni Allah'tan (onun azabından) kim korur? Düşünmüyor musunuz?" *(Hud Suresi, 29-30)*

Azgın kavmi Hz. Nuh (A.S.)'ı nerede görseler O'nun tebliğlerini duymamak için elleriyle kulaklarını tıkar, görmemek içinde yüzlerini örterlerdi.

HZ. NUH (A.S.)'IN DAVETİNİ ÖNLEMEK İÇİN ŞİDDET KULLANMAYA BAŞLADILAR

İnanmayan kavmi Hz. Nuh (A.S.)'ı ve iman edenleri buldukları yerlerde dövmeye başladılar. Hatta Hz. Nuh (A.S.)'ı bayılıncaya kadar dövüp, işkence ediyorlardı. Kendisine geldiğinde onlara dua ediyordu. Çünkü Nuh (A.S.)'ın yaptığı tebliğ ve O'nun büyüklüğünü kavmi bilmiyordu, anlamıyordu. Bazen O'nu taşa tutup, şehirden kovuyorlardı. Kavminin Hz. Nuh (A.S.)'a karşı olan zulmü zorbalığı ahlâksızlığı zamanla daha da arttı. Nuh (A.S.)'ın yaralarını çoğu zaman Cebrail (A.S.)tedavi ediyordu.

Bu azgın kavme ilâhi azabın ilk belirtileri gelmeye başladı. Üzerlerine 40 sene yağmur yağmadı. Kuraklıkla birlikte kıtlık oldu. Çiftçilik yapamaz oldular. Hayvanları telef oldu. Çocukları da doğmadı. Bu meydana gelen kıtlık ve kuraklık felaketine rağmen, tek bir şahıs bile Hz. Nuh (A.S.)'a gelip sığınıp pişman olmadı.

Hz. Nuh (A.S.) ömrünün sonuna kadar tevhid inancını kavmine tebliğ etti. Anlattığı bu hakikatler ise kavminin sadece küfrünü inadını arttırdı. Küfür elebaşları, Hz. Nuh (A.S.)'ı tehdit etmeye başladılar. O'nu sapıklıkla, delilikle ve yalancılıkla suçladılar.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"Kavminden ileri gelenler dediler ki; Biz seni gerçekten apaçık bir sapıklık içinde görüyoruz!" *(A'raf Suresi, 60)*

"Onlardan önce Nuh'un kavmi de yalanladı, hem de kulumuzun yalancı olduğunu da ısrar ederek; O, delirdi, dediler. Ve (Nuh, davetten vazgeçmeye) zorlandı." *(Kamer Suresi, 9)*

"Dediler ki; Ey Nuh! (Bu davadan) vazgeçmezsen, iyi bil ki, taşlanmışlardan olacaksın!" *(Şuara Suresi, 116)*

Hz. Nuh (A.S.) azgın kavminin bu taşkınlıklarının hiçbirine kulak asmadı var gücü ile tevhid inancını tebliğ etmeye devam etti.

HZ. NUH (A.S.)'IN ÜMİDİNİ KESEREK ÜZGÜN BİR HALDE KAVMİNE BEDDUA ETMESİ

Hz. Nuh (A.S.)'ın asırlar boyunca süren çabası sonuç vermedi. Hatta oğlu Ken'an ve eşi Vahile dahi kendisine inanmadı. O büyük peygambere deli diyor, uydurma bahanelerle inanmıyorlardı. Allah (C.C.) Hz. Nuh (A.S.)'ın ızdıraplarından elbette haberdardı. Cebrail (A.S.)'ı gönderip, O'nu teselli ediyordu. Nuh (A.S.) iman etmeyeceklerinden ümit kesince, Allah'a şöyle duada bulundu;

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"Nuh: Rabbim! Dedi, yeryüzünde kâfirlerden hiç kimseyi bırakma!"

"Çünkü Sen onları bırakırsan kullarını saptırırlar; yalnız ahlâksız, nankör (insanlar) doğururlar (yetiştirirler)" *(Nuh Suresi, 26-27)*

Hz. Nuh (A.S.) Cenab-ı Hak'tan inkâr edenleri helak, inananları ise bağışlamasını istedi.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

"Artık benimle onların arasında sen hüküm ver. Ben ve beraberimdeki Mü'minleri kurtar."

"Bunun üzerine biz onu ve beraberindekileri o dolu geminin içinde taşıyarak kurtardık." *(Şuara Suresi, 118-119)*

Başka bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

"Rabbim! Beni, ana babamı, iman etmiş olarak evime girenleri, iman eden erkekleri ve iman eden kadınları bağışla, zalimlerin de ancak helâkini arttır." *(Nuh Suresi, 28)*

Nuh (A.S.) Cenab-ı Hakka yaptığı münacatta şöyle diyordu:

Allah Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde bu önemli durumu şöyle bizlere bildirmektedir:

"(Sonra Nuh): Rabbim! Dedi, doğrusu ben kavmimi gece gündüz (imana) davet ettim; Fakat benim davetim, ancak kaçmalarını arttırdı."

"Gerçekten de; (imana gelmeleri ve böylece) günahlarını bağışlaman için onları ne zaman davet ettiysem, parmaklarını kulaklarına tıkadılar, (beni görmemek için) elbiselerine büründüler, ayak dirediler, kibirlendikçe kibirlendiler." *(Nuh Suresi, 5-6-7)*

Nuh (A.S.)'ın kavminin inanmayan şımarık zenginleri mallarına güvenip her türlü kötü işleri yapıyorlardı.

Nuh (A.S.) Cenab-ı Hakka şöyle duada bulundu:

"(Öğütlerin fayda vermemesi üzere) Nuh: Rabbim! Dedi, doğrusu bunlar karşı geldiler de, malı ve çocuğu kendi ziyanını arttırmaktan başka işe yaramayan kimseye uydular." *(Nuh Suresi, 21)*

Hz. Nuh (A.S.)'ın asırlar boyunca hiçbir karşılık beklemeden yapmış olduğu bu kutsal davete karşılık vermeyen bu zalim toplumun akıbeti belliydi. Ağlayarak ve yanık bir yürekle Hz. Nuh (A.S.) tarafından yapılan dua karşılık buldu. Cebrail (A.S.) şu vahyi getirdi:

"Nuh'a vahyolundu ki: Kavminden iman etmiş olanlardan başkası artık (sana) asla inanmayacak. Öyle ise onların işlemekte olduklarından (günahlardan) dolayı üzülme."

"Gözlerimizin önünde ve vahyimiz (emrimiz) uyarınca gemiyi yap ve zulmedenler hakkında bana (bir şey) söyleme onlar mutlaka boğulacaklardır." *(Hud Suresi, 36-37)*

Başka bir ayette;

"(Böylece) onlar gerçekten birçoklarını saptırdılar. (Rabbim!) Sende bu zalimlerin ancak şaşkınlıklarını arttır." *(Nuh Suresi, 24)*

HZ. NUH (A.S.)'IN GEMİYİ HAZIRLAMASI

Cenab-ı Hak Nuh (A.S.)'a bir ağaç dikilmesini emretti. Ağaç zamanla kırk arşın boyunda ve on insanın kucaklayacağı bir kalınlığa geldi. Dikilen bu ağaç Hindistan ve civarında bulunan saç ağacıydı. Daha sonra Cebrail (A.S.) geminin yapılması için ağacın kesilmesini emretti. Ve Nuh (A.S.) Allah'ın gözetimi altında emredilen gemiyi yapmaya başladı. Ge-

minin yapımı esnasında müşriklerin kendisine asla zarar veremeyecekleri de bildirildi.

Allah Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Bunun üzerine ona şöyle vahiy ettik! Gözlerimizin önünde (muhafazamız altında) ve bildirdiğimiz şekilde gemiyi yap. Bizim emrimiz gelip de sular coşup yükselmeye başlayınca her cinsten birer çift ile daha önce kendisi aleyhinde hüküm verilmiş olanların dışındaki aileni gemiye al. Zulmetmiş olanlar konusunda bana hiç yalvarma! Zira onlar kesinlikle boğulacaklardır." *(Mü'minun Suresi, 27)*

Nuh (A.S.) Cebrail (A.S.)'ın tarif ettiği şekilde gemi inşaatına başladı. İlk önce ağacın tahtalarını biçti. Demirden çiviler yaptı. Geminin yapımı için gereken bütün malzemeleri hazırladı. Ve geminin yapımı iki yıl sürdü. Fakat çeşitli rivayetler de vardır. Kavmin ileri gelen şımarık zenginleri her zaman yanına geldiklerinde peygamberle alay ediyorlardı. Kavmi Nuh (A.S.) ile eğlenip duruyordu. Çünkü geminin yapıldığı yerde su yoktu.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Nuh gemiyi yapıyor, kavminden ileri gelenler ise yanına her uğradığında onunla alay ediyorlardı. Dedi ki; (Eğer bizimle alay ediyorsanız, iyi bilin ki siz nasıl alay ediyorsanız biz de sizinle alay edeceğiz!)"

"Kendisini rezil edecek azabın kime geleceğini ve sürekli bir azabın kimin başına ineceğini yakında bileceksiniz." *(Hud Suresi, 38-39)*

Nuh (A.S.)'a yapılması emredilen gemi çok defa kavmi tarafından yakılmak istendi. Fakat bunu başaramadılar. Bazen de geminin içine girip kirletiyorlardı. Cenab-ı Hak daha sonra bu kavme uyuz hastalığını verdi. Geminin içine yapmış oldukları pislikleri yüzlerine sürmek suretiyle bu şekilde iyileşmeye başladılar. Gemide bu şekilde temizlenmiş oluyorlardı.

Nuh (A.S.) gemiyi Cebrail (A.S.)'ın getirdiği emirler doğrultusunda üç katlı olarak inşa etti. Alt kat yırtıcı ve yabani hayvanlara, orta kat insanlara, üst kat kuşlara ayrılmıştı.

GEMİNİN ŞEKLİ VE BİNENLERİN SAYILARI

Cebrail (A.S.)'ın getirdiği emirler doğrultusunda yapımı tamamlanan gemi, su almaması için içinden ve dışından ziftlendi. Baş ve arka kısım horoza, gövdesi ise kuşa benziyordu.

Gemiye, Nuh (A.S.)'la eşi, üç oğlu ve onların eşleriyle birlikte iman etmiş Mü'minlerin binmesi emredildi. Nuh (A.S.)'ın oğullarının adları Yafes, Ham ve Sam'dır. Gemiye binenlerin sayıları hakkında ise çeşitli rivayetler vardır. 7, 8, 13, 80 gibi bilgiler vardır. Neslin devamı için dişi ve erkek olmak üzere her grup hayvanın gemiye alınmasını, Cenab-ı Hak emretti.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu durumu şöyle bildirmektedir:

"Nihayet emrimiz gelip de sular coşup yükselmeye başlayınca Nuh'a dedik ki: (Canlı çeşitlerinin) her birinden birer çift ile (boğulacaklarına dair) aleyhinde söz geçmiş olanlar dışında – aileni ve iman edenleri gemiye yükle! Zaten onunla beraber pek azı iman etmişti." *(Hud Suresi, 40)*

Tufanın başlangıcının ve gemiye binmenin ilâhi işareti, alev alev yanan tandırdan, gökyüzüne su fışkırmasıydı. Eski müfessirler bu görüştedirler. Son asrın müfessirlerinden M. Hamdi Yazır ise Nuh (A.S.)'ın gemisi yelkenli basit bir gemi değildi. Buharlı bir gemi olduğunu bildirmektedir. (Tandırın kaynaması) Geminin harekete hazır olduğu anlamına gelmektedir.

Hz. Nuh (A.S.), bu ilâhi işareti alır almaz ilk önce gemiye iman edenleri aldı. İlâhi bir emirle erkek ve dişi olmak üzere birer çift hayvan da geminin önünde hazır bir şekilde bekliyorlardı. Onları da gemiye alıp yerleştirdi.

Yahudi metinlerinde aktarılan rivayetlerin büyük bir kısmı yanlış ve asılsızdır. Hz. Âdem (A.S.)'ın tabutunun da getirilip gemiye yerleştirildiği yazılmışsa da tufan Dicle ve Fırat bölgesinde olmuştur. Hz. Âdem (A.S.)'la uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Şeytanın da hayvanlarla birlikte gemiye bindiği şeklinde bilgiler vardır. Bu da yanlış ve asılsızdır, şeytan maddi bir varlık değildir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirmektedir:

"(Nuh) dedi ki: Gemiye binin! Onun yüzüp gitmesi de durması da Allah'ın adıyladır. Şüphesiz ki Rabbim çok bağışlayan pek esirgeyendir."

(Hud Suresi, 41)

TUFAN

Göklerden boşalan yağmur ve yerden fışkıran sular, bütün kavmi ve dağları kapladı. Bu yağışlar 40 gün 40 gece devam etti. Bütün evler sular altında kaldı. Hz. Nuh (A.S.) ise gemiden etrafı gözlüyordu. Cesetler su üzerinde yüzüyorlardı. Hz. Nuh (A.S.) tufanın olacağını çok önceden kavmine haber vermişti. Fakat bunun ne zaman gerçekleşeceğini kimse bilmiyordu.

Nuh (A.S.)'ın oğullarından Ken'an ve karısı Vahile de iman etmemişlerdi. Onun için de gemiye binmemişlerdi. Hz. Nuh (A.S.) geminin içinden etrafı gözlüyordu. O sırada dağa doğru kaçan oğlunu görünce babalık şefkatiyle onu gemiye çağırdı. İman edip, Cenab-ı Hakka sığınmasını kâfilerle beraber olmamasını nasihat etti. Fakat Hz. Nuh (A.S.)'ın bu nasihati fayda vermedi. Oğlu küfürde ısrar ederek gemiye binmedi. Dağlara çıkar kurtulurum diyerek, iman etmedi. O sırada su dalgalarından biri gelip onu götürdü. Nuh (A.S.)'ın gözü önünde küfürde ısrar edip iman etmeyen oğlu boğulup gitti. Peygamberin eşi Vahile'de iman etmemiş eşine destek olmamıştı. Üstelik Hz. Nuh (A.S.)'a deli diyordu. O da Allah'ın gazabına uğrayanlardan oldu.

Yakınlığın asıl sebebi imandır. Allah'a ve peygambere inanmayan bir kimsenin akrabalığının Allah katında hiçbir değeri yoktur. Hz. Nuh (A.S.)'ın oğlu ve eşi inanmadıkları için ailesinden sayılmamıştır. Ve bir fayda görmemiştir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"Gemi, dağlar gibi dalgalar arasında onları götürüyordu. Nuh, gemiden uzakta bulunan oğluna: Yavrucağım! (sen de) bizimle beraber bin, kâfirlerle beraber olma! Diye seslendi."

"Oğlu: Beni sudan koruyacak bir dağa sığınacağım, dedi. (Nuh); "Bugün Allah'ın emrinden (azabından) merhamet sahibi Allah'tan başka koruyacak kimse yoktur" dedi. Aralarına dalga girdi ve böylece o da boğulanlardan oldu." *(Hud Suresi, 42-43)*

Allah (C.C.) başka Ayeti Kerime'ler de şöyle buyurmaktadır:

"Nuh Rabbine dua edip dedi ki; "Ey Rabbim! Şüphesiz oğlumda ai-

lemdendir. Senin vaadin ise elbette haktır. Sen hâkimlerin hâkimisin."

"Allah buyurdu ki: Ey Nuh! O asla senin ailenden değildir. Çünkü onun yaptığı kötü bir iştir. O halde hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme! Ben sana cahillerden olmamanı tavsiye ederim."

"Nuh dedi ki; Ey Rabbim! Ben senden hakkında bilgim olmayan şeyi istemekten sana sığınırım. Eğer beni bağışlamaz ve esirgemezsen ben ziyana uğrayanlardan olurum!" *(Hud Suresi, 45-46-47)*

Bir rivayete göre gemi 6 ay su üzerinde dalgalar arasında dünyayı dolaştı. Başka bir rivayette ise 150 gün dolaştığı bildirilmektedir.

TUFANIN BİTMESİ

Gemide bulunanların dışında kalan bütün canlılar suda boğulmuşlardı. Nuh (A.S.) tufanı dünyada bugüne kadar emsali görülmemiş bir felaketle sonuçlanmıştır. Yalnız iman etmeyen zalim kâfirler değil, onlarla birlikte orada mevcut bulunan bütün hayvanlar da yok olmuşlardı.

Allah (C.C.) iman etmeyen bu zalim kavmin akıbetini Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde şöyle bildirilmektedir:

"Onu yalanladılar, biz de onu ve onunla beraber gemide bulunanları kurtardık, ayetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk! Çünkü onlar kör bir kavim idiler." *(A'raf Suresi, 64)*

"Biz de ayetlerimizi yalanlamaları ve ondan gafil kalmaları sebebiyle kendilerinden intikam aldık ve onları denizde boğduk." *(A'raf Suresi, 136)*

"Bunlar günahları yüzünden suda boğuldular. Ardından da ateşe sokuldular ve o zaman Allah'a karşı yardımcılar da bulmadılar." *(Nuh Suresi, 25)*

"Yine de onu yalanladırlar, biz de hem onu hem de onunla beraber gemide bulunanları kurtardık ve onları (yeryüzünde) halifeler kıldık; ayetlerimizi yalanlayanları da (denizde) boğduk. Bak ki uyarılanların (fakat inanmayanların) sonu nasıl oldu!" *(Yunus Suresi, 73)*

Artık yeryüzü suyunu yutmaya gökyüzü de suyunu tutmaya başlamıştı. Bu durum tufanın bitmiş olduğunun açık bir müjdesiydi.

Allahu Teâlâ yer ve göğe şöyle emretti:

"(Nihayet) Ey yer suyunu yut! Ve ey gök (suyunu) tut! denildi. Su çekildi; iş bitirildi; (gemi de) Cudi (dağının) üzerine yerleşti. Ve "O zalimler topluluğunun canı cehenneme!" denildi." *(Hud Suresi, 44)*

Aşure günü (10 Muharrem) de, gemi Cudi dağının üzerinde durdu. Gemide bulunan Mü'minler bu korkunç tufan dehşetinden selametle kurtuldular.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirilmektedir:

"Fakat biz onu ve gemidekileri kurtardık ve bunu âlemlere bir ibret yaptık." *(Ankebut Suresi, 15)*

Sonuçta Nuh (A.S.), Allah'a dua ederek ben mağlup oldum, bana yardım et! Demişti. Allah'ta duasını kabul ederek o zalim kavmi suda boğmak suretiyle helâk etmişti.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirilmektedir:

"And olsun, Nuh bize yalvarıp yakardı. Biz de duasını ne güzel kabul ederiz!" *(Saffat Suresi, 75)*

TUFANIN YERYÜZÜNÜ KAPLAYIP KAPLAMADIĞI

Tufanın yeryüzünün tümünü kaplayıp kaplamadığı hususunda çeşitli görüşler vardır. Genel olarak âlimlerin kabul ettiği görüş, Tufanın Nuh (A.S.)'ın kavminin yaşadığı bölgeyi kapladığı görüşündedirler. Çünkü tufan sadece Nuh (A.S.)'ın kavmini ilgilendirdiği için bölgesel olmuştur. Nuh (A.S.)'ın kavmi Dicle ve Fırat havzasında yaşadığı için tufan da bu bölgede olmuştur. Bu bölgelerde yapılan arkeolojik araştırmalarda tufana ait kalıntılar görülmüştür. Tevrat'ta ise tufanın bütün yeryüzünde olduğu ifade edilmektedir. Kur'an-ı Kerim'de Lût, Ad ve Semud kavminin helâk edildiği bildirilmiştir. Ve bu adı geçen felaketler o kavimlerin yaşadıkları bölgelerde olmuştur.

Tufandan sonra insan neslinin kimlerden devam ettiği hususunda çeşitli görüşler vardır. Tevrat'ta insan neslinin Nuh'la birlikte kurtulan üç oğlundan devam ettiği bildirilmektedir. Hâlbuki Kur'an-ı Kerim'de

Nuh (A.S.) ile birlikte iman edip gemiye binen az miktarda Mü'minlerden bahsedilmektedir. Ve insan soyunun gemide bulunup kurtulan az miktarda Mü'minlerden devam ettiği sonucu çıkmaktadır. Tufanın dışında kalan bölgelerde yaşayan insanların da nesilleri devam etmiştir.

HZ. NUH (A.S.)'IN ÖZELLİKLERİ

Hz. Nuh (A.S.) peygamberlerin en üstünü (Ulu'l Azm) olan beş büyük peygamberlerden biriydi. Peygamber olmadan önce de putlara asla tapmamış ve böyle sapkın olanlarla beraber olamamıştı.

Hz. Nuh (A.S.) kavmine bilinmeyen, unutulan ibadet esaslarını getirdi. Ve ahiret inancını yerleştirdi. Dünyada yapılan iyi ve kötü işlerinin hesabının ahirette verileceğini bildirdi.

Kavmi içinde tek inanan Müslüman'dı. Zayıf ve güçsüz bir durumda idi. Fakat Hz. Nuh (A.S.), Allah'ın himayesinde olduğunu bildiği için zalim olan putperest kavminden hiç korkmuyordu. Kavminin var olan güç ve kuvvetine aldırış etmiyordu. Peygamberlik görevini aksatmadan gece gündüz ifa ediyordu.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu durumu şöyle bildirmektedir:

"Onlara Nuh'un haberini oku: Hani o kavmine demişti ki; "Ey Kavmim! Eğer benim (aranızda) durmam ve Allah'ın ayetlerini hatırlatmam size ağır geldi ise, ben yalnız Allah'a dayanıp güvenirim. Siz de ortaklarınızla beraber toplanıp yapacağınızı kararlaştırın. Sonra işiniz başınıza dert olmasın. Bundan sonra (vereceğiniz) hükmü, bana uygulayın ve bana mühlet de vermeyin." *(Yunus Suresi, 71)*

Nuh (A.S.) tebliğ görevini yaparken, kavminden herhangi bir mal ve ücret istemiyordu. Hz. Nuh (A.S.)'ın en büyük bilinen özelliklerinden birisi de çok şükreden bir kul olmasıdır.

Hz. Nuh (A.S.) iman eden Mü'minleri her zaman korumuştur. Zorba zalim olan kavminin bütün tazik ve ısrarlarına rağmen onları yanlarından asla kovmamıştır.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

"Ben iman eden kimseleri kovacak değilim." *(Şuara Suresi, 114)*

Hz. Nuh (A.S.) asırlar boyu kavminin iman etmesi için onlara sabırla nasihat etti. Ancak yapmış olduğu tebliği kabul etmediler. Hz. Nuh (A.S.) inancı yüzünden başına gelen bütün sıkıntılara dayandı. Cenab-ı Hak Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.)'e hitap ederek, Hz. Nuh (A.S.) gibi sabretmesini bildirmektedir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"(Resulüm!) İşte bunlar sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Bundan önce onları ne sen biliyordun ne de kavmin. O halde sabret. Çünkü iyi sonuç (sabredip) sakınanlarındır." *(Hud Suresi, 49)*

Hz. Nuh (A.S.) kavminde inkârcılık ve kötülük yaygınlaşmış olmasına rağmen hiçbir zaman ümitsizliğe kapılmadı. Sabırla tebliğ görevini asırlar boyunca yürüttü. Sonuçta sabrı O'nu zafere ulaştırdı.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirmektedir:

"Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara; kendilerinden öncekileri sahip ve hâkim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hâkim kılacağını onlar için beğenip seçtiği dini (İslam'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra bunun yerine onlara güven sağlayacağını vaad etti. Çünkü onlar bana kulluk ederler; hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkârlardır." *(Nur Suresi, 55)*

Hakkı yalanlayıp kötü ve zararlı faaliyetlerde bulunan Nuh (A.S.)'ın kavmi ilâhi gazaba uğramıştı. Esasında yeryüzünde hangi toplum bu şekilde hareket etmişse mutlaka cezalandırılmıştır. Bu da ilâhi adaletin sonucudur. Tufan ilâhi gazabın ilk örneğidir. Kıyamete kadar da insanlar için bir ibret levhası olarak kalacaktır.

HZ. NUH (A.S.)'IN MUCİZELERİ

Hz. Nuh (A.S.) kavmine mucizelerle geldiği halde kavmi O'nu yalanladı.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu hususu şöyle buyurmaktadır:

"Sizden öncekilerin Nuh, Ad ve Semud kavimlerinin ve onlardan sonrakilerin haberi size gelmedi mi? Onları Allah'tan başkası bilmez.

Peygamberleri kendilerine mucizeler getirdi de onlar, ellerini peygamberlerinin ağızlarına bastılar ve dediler ki; Biz, size gönderileni inkâr ettik ve bizi kendisine çağırdığınız şeye karşı derin bir kuşku içindeyiz."

(İbrahim Suresi, 9)

1) Hz. Nuh (A.S.) kavmi putların yanlarında oldukları bir sırada yanlarına vardı. (La ilahe illallah) Allah'tan başka ilah yoktur, deyince orada hazır bulunan bütün putlar yere düştü.

2) Kavminden bir grup, Hz. Nuh (A.S.)'ın yanına geldi. O bölgede bulunan büyük taşları toprak yapmasını istediler. Hz. Nuh (A.S.) gelenlerin karşısında taşlara işaret ederek hepsini Allah'ın izni ile toprak yaptı.

3) Hz. Nuh (A.S.) hiç su bulunmayan yerlerden, Allah'ın izni ile su çıkarıyordu.

4) Hz. Nuh (A.S.) bir işaretle yerinde duran ağaçları yürütüyordu.

5) Hz. Nuh (A.S.)'ın duası ile kuru ağaçlar Allah'ın izni ile anında meyve veriyordu.

6) Eliyle Hz. Nuh (A.S.)'ın diktiği fidanlar anında meyve veriyordu.

7) Bulut olmadığı halde Hz. Nuh (A.S.)'ın duasıyla yağmur yağıyordu.

Hz. Nuh (A.S.) asırlar boyunca kavmine çok mucize gösterdi. Biz sadece bunlardan birkaç mucizeyi zikrettik.

HZ. NUH (A.S.)'IN OĞULLARINA YAPTIĞI TAVSİYELER

Hz. Nuh (A.S.)'ın iman eden üç oğlu vardı. Sam, Ham ve Yafes'ti. Diğer iman etmeyen oğlu Ken'an tufanda boğulup ölmüştü. Hz. Nuh (A.S.) vefatına yakın bir zamanda çocuklarından Sam'ı yerine vekil bıraktı. Toplanan çocuklarına ise şöyle tavsiyede bulundu:

1) Allah'a ibadet edin. Çünkü Allah (C.C.) ibadete layık bir varlıktır. İbadetlerinizi asla ihmal etmeyin.

2) Ey oğullarım! Zerre miktarında dahi olsa kalbinizde şirk ve kibir olduğu halde kabre girmeyin. Müşrik olarak Allah (C.C.) huzuruna gelen için hiçbir kurtuluş yoktur. Kibirle gelen mutlaka azap edilir.

3) Allah'ın rahmetinden ümit kesilmiş olarak kabre girmeyin. Ancak delalete düşenler Allah'ın rahmetinden ümit keser.

4) Sizlere iki şeyi vasiyet ediyorum:

Ey Oğullarım!

a) (La ilahe illallah) kelime-i tevhidini emrediyorum.

Bütün peygamberlerin getirdikleri itikadi esaslar aynıdır. Hepsi İslâm dinini emretmişlerdir. Ancak peygamberlerin getirdikleri şeriatlarında zamana göre değişen bir takım farkları olabilir.

b) Oğullarım! (Subhanallahi ve bi hamdihi) zikrini çok söylemenizi emrediyorum. Bu kelime her şeyin duasıdır.

HZ. İBRAHİM (A.S.)

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN ŞEMAİLİ VE KÜNYELERİ

Hz. İbrahim (A.S.) orta boylu ak saçlı ve güler yüzlü idi. Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.)'e çok benzeyen heybetli ve nurlu bir zattı.

Hz. İbrahim (A.S.) kendisinden sonra gelen bütün peygamberlerin atasıdır. Onun için Hz. İbrahim (A.S.), peygamberlerin babası anlamına gelen Ebu'l Enbiya'dır. Kendisinden sonra gelen peygamberler onun soyundandır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Ona İshak ve Yakub'u bağışladık. Peygamberliği ve kitapları onun soyundan gelenlere verdik. Ona dünyada mükâfatını verdik. Şüphesiz O, ahirette de salihler (zümresin) dendir." *(Ankebut Suresi, 27)*

Hz. İbrahim (A.S.)'ın peygamber olarak gönderilen oğulları İsmail (A.S.) ve İshak (A.S.)'dır. İsmail (A.S.)'ın soyundan gelen Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.), İshak (A.S.)'ın soyundan ise Beni İsrail peygamberleri gönderilmiştir.

Hz. İbrahim (A.S.) çok cömert bir peygamberdi. Onun için kendisine misafirlerin babası anlamına gelen Ebu'l Dayfan denilmektedir.

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN LAKABI VE ULU'L AZM PEYGAMBERLERDEN OLUŞU

Hz. İbrahim (A.S.) Kur'an'da 25 surede 69 ayrı yerde geçmektedir. Ulu'l Azm peygamberlerdendir. Allah (C.C.) tarafından gönderilen Hz. Nuh (A.S.), Hz. İbrahim (A.S.), Hz. Musa (A.S.), Hz. İsa (A.S.) ve Hz. Muhammed (S.A.V.) gibi Ulu'l Azm peygamberlerdendir. Gönderildikleri dönemde çok büyük zorluklarla karşılaşmışlardır. Bu zorluklara sabırla hiç durmadan gece gündüz üstün bir gayretle çalışarak göstermişlerdir. Bu süre zarfında risalet görevlerini aksatmadan yerine getirdikleri için Ulu'l Azm peygamber ismini almışlardır.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

"Kitapta İbrahim'i an. Zira O, sıdkı bütün bir peygamberdi." *(Meryem Suresi, 41)*

Allah (C.C.) onu kendisine dost olarak seçmiştir. Meşhur lakabı Halilu'r Rahman'dır.

Kur'an-ı Kerim şöyle bahseder:

"İşlerinde doğru olarak kendini Allah'a veren ve İbrahim'in, Allah'ı bir tanıyan dinine tâbi olan kimseden dince daha güzel kim vardır? Allah İbrahim'i dost edinmiştir." *(Nisa Suresi, 125)*

Bazı peygamberlerin farklı özellik ve imtiyazları vardır. Hz. Musa'ya Kelamullah, Hz. İsa'ya Ruhullah, Hz. Muhammed (S.A.V.)'e ise Habibullah denilmiştir. Hz. İbrahim (A.S.) ise Halilullah diye anılmıştır.

Bir rivayete göre Hz. İbrahim (A.S.) Allah (C.C.) yolunda bütün malını çekinmeden vermiştir. Tevhid mücadelesinde Nemrud O'nu ateşe attığı halde korkmadan Allah'a olan bağlılığını göstermiştir. Oğlu İsmail (A.S.)'ı kurban etme hususunda Allah'ın emrine kayıtsız şartsız teslim olmuştur. Bu imtihanları samimiyetle kazandığı için Allah onu kendisine dost olarak seçmiştir.

Bir başka rivayete göre; çok cömert olduğu kendisine gelen misafirlerden hiçbir menfaat beklemediği halde ikramda bulunduğu için Halilullah diye anılmıştır.

NEMRUD'UN RÜYASI, HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN DOĞUMU VE TOPLUMUN İNANÇ DURUMU

Nemrud rüyasında bir kimsenin gelip kendisini tahttan kaldırıp yere vurduğunu gördü. Bir başka rivayette ise Nemrud rüyasında bir nurun parladığını güneş, ay ve yıldızların bu nurun ışığında kaybolduğunu gördü ve bu rüyayı müneccimlere tabir ettirdi. "Yeni bir peygamber gelecek ve senin saltanatını yıkacak." Diye tabir ettiler. Bir başka rivayette ise kâhin ve müneccimler yıldızlara bakarak bu yıl doğacak erkek bir çocuğun halkın dinini değiştireceğini, putları kırıp, Nemrud'un saltanatına son vereceğini ölümüne sebep olacağını söylediler.

Nemrud'un emriyle erkekler eşlerinden uzak kalacak ve bundan böyle çocuk sahibi olmayacaklardı. Doğan bütün erkek çocuklar ise öldürülecekti.

Hz. İbrahim (A.S.) Babil hükümdarı Nemrud Bin Ken'an zamanında doğdu. Kur'an-ı Kerim'in beyanına göre Hz. İbrahim (A.S.)'ın babasının adının Azer olduğu bildirilmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.)'in hadislerinde de Hz. İbrahim (A.S.)'ın babasının adı Azer olarak geçmektedir. Tarihçiler ise Hz. İbrahim (A.S.)'ın babasının adı Tarah olarak vermektedirler. Tahrif edilen Tevrat'a dayanarak bu bilgiyi nakletmişlerdir.

Azer'in hanımı hamileydi. Doğum yapma zamanı gelince evinden çıkarak kendilerine yakın olan bir mağaraya geldi. Hz. İbrahim (A.S.) mağarada doğdu. Annesi O'nu emzirdi. Güzelce sararak mağaranın bir köşesinde bıraktı. Mağaranın ağzını taşla kapattı. Ara sıra mağaraya gelerek O'nu emzirdi. Her yanına geldiğinde Hz. İbrahim (A.S.)'ın baş parmağını emiyor olduğunu görüyordu. Zira Cebrail (A.S.) parmakları arasından süt, bal ve yağ akıtırdı. Çabuk gelişti.

Toplumun o günkü inanç durumuna gelince genelde halk putlara tapıyorlardı. Babil'de her şehri koruyan bir ilah vardı. Bu ilahlar için heykeller dikerlerdi. En büyük ilahlarının adına ise Marduk derlerdi.

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN MAĞARADA BÜYÜMESİ VE ALLAH'I BULMASI

Hz. İbrahim (A.S.) mağarada doğduktan sonra bir rivayete göre 15 gün, başka bir rivayete göre 15 ay mağara da kaldığı bildirilmektedir. Mağaradan çıkınca yerin ve göklerin yaratılışını düşündü:

"Beni yaratıp, rızık veren ve bu gördüğüm her şeyi yoktan var eden Rabbim'dir; dedi.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

"And olsun biz İbrahim'e daha önce rüştünü vermiştik. Biz onu iyi tanırdık." *(Enbiya Suresi, 51)*

Cenab-ı Hak Hz. İbrahim (A.S.)'a küçüklüğünden beri isabetli doğru görüşler ihsan etmişti.

İbrahim (A.S.) gökteki yıldızları, ayı ve güneşi görünce her biri için ayrı ayrı bunlar benim Rabbim demişti. Sonra gökte gördükleri bütün bu şeyler çok kısa bir zaman sonra sönüp gidince "Ben sönüp batanları sevmem." Diyerek bunların ilah olamayacaklarını anlamıştı. Her şeyi yoktan var eden tek bir yaratıcı olan Allah mevcut olduğunu sonucuna varmıştı.

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN PEYGAMBER OLARAK GÖREVLENDİRİLMESİ, BABASINI VE KAVMİNİ İMANA DAVET ETMESİ

Cenab-ı Hak Cebrail (A.S.)'ı Hz. İbrahim (A.S.)'a göndererek kavmine peygamber olarak görevlendirdiği bildirildi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

"Bir zamanlar Rabbi İbrahim'i bir takım kelimelerle sınamış, onları tam olarak yerine getirince; "Ben seni insanlara önder yapacağım." demişti. "Soyumdan da önderler yap Ya Rabbi!" dedi. Allah; "Ahdim zalimlere ermez. (Onlar için söz vermem.) buyurdu." *(Bakara Suresi, 124)*

Hz. İbrahim (A.S.)'ın kaç yaşlarında peygamber olarak görevlendirildiği bilinmemektedir. Tevhide davet görevine ise kendisine en yakın olan babası Azer'den başlamıştır. Hz. İbrahim (A.S.)'ın babasına karşı derin bir sevgi ve saygı duyduğu yaptığı konuşmalarından anlaşılmaktadır. Hz. İbrahim (A.S.) babasına yumuşak ve edepli bir tavırla yaklaşmıştır.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Bir zaman o babasına dedi ki; Babacığım! Duymayan görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bir şeye niçin taparsın?

Babacığım! Hakikaten sana gelmeyen bir ilim bana geldi. Öyle ise bana uy ki, seni düz yola çıkarayım.

Babacığım! Şeytana kulluk etme! Çünkü şeytan çok merhametli olan Allah'a asi oldu."

Babacığım! Allah tarafından sana azap dokunup da şeytanın yakını olmandan korkuyorum." *(Meryem Suresi, 42-43-44-45)*

Azer bu duruma kızarak Hz. İbrahim (A.S.)'ı evden kovdu. O'nu

ölümle tehdit etti. Hz. İbrahim (A.S.) babasına kendisi için mağfiret dileyeceğini söyledi.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

"Babası; Ey İbrahim! Dedi. Sen benim tanrılarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer vazgeçmezsen, and olsun seni taşlarım! Uzun bir zaman benden uzak dur!"

"İbrahim; Selam sana (esen kal) dedi. Rabbimden senin için mağfiret dileyeceğim. Çünkü O bana karşı çok lütufkârdır." *(Meryem Suresi, 46-47)*

Başka bir Ayeti Kerime'de şöyle buyrulmaktadır:

"Ey Rabbimiz! (Amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana babamı ve Mü'minleri bağışla." *(İbrahim Suresi, 41)*

Hz. İbrahim (A.S.)'ın babasının affi için yaptığı dua kabul edilmedi. Babasına söz verdiği için ona dua etti. Kâfirlerin ancak hidayeti için dua edilebilir. Hz. İbrahim (A.S.)'ın babası Allah'ın düşmanı, puta tapanların öncülerindendi. Azer'in bu durumu kesin olarak belli olunca Hz. İbrahim (A.S.) ondan uzaklaştı.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"İbrahim'in babası için af dilemesi, sadece ona verdiği sözden dolayı idi. Ne var ki, onun Allah'ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca, ondan uzaklaştı. Şüphesiz ki İbrahim çok yumuşak huylu ve pek sabırlı idi." *(Tevbe Suresi, 114)*

İnançtan yoksun olan Hz. İbrahim (A.S.)'ın kavmi, putlara ve yıldızlara tapıyorlardı. Kralları olan Nemrud'u bile ilâh kabul edip, ona da ibadet ediyorlardı. Hz. İbrahim (A.S.) yumuşak bir tavır ve sabırla ikna edici deliller getirerek kavmini tevhide davet ediyordu. Görmeyen, işitmeyen, konuşmayan hiçbir faydası ve zararı olmayan putlara tapmaktan vazgeçirmeye uğraşıyordu.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Ey Kâfirler! Allah'ı bırakıp da taptıklarınız sizler gibi kullardır. (Onların tanrılığı hakkında iddianızda) doğru iseniz, onları çağırın da size cevap versinler!"

"Onları doğru yola çağırmış olsanız işitmezler. Ve onları sana bakar görürsün, oysa onlar görmezler." *(A'raf Suresi, 194-198)*

Hz. İbrahim (A.S.) âlemleri yoktan var eden, yüce Allah'a iman etmeleri için gece gündüz çalışıyordu. Allah'ın nurundan mahrum olan bu kavim hakikati görmek istemiyordu. Cahil olan atalarının arkasından gidiyorlardı.

Kur'an-ı Kerim şöyle bahseder:

"O, babasına ve kavmine; Şu karşısına geçip tapmakta olduğunuz heykeller de ne oluyor? Demişti."

"Dediler ki; biz, babalarımızı bunlara tapar kimseler bulduk."

"Doğrusu; sizde, babalarınız da açık bir sapıklık içindesiniz, dedi."

(Enbiya Suresi, 52-53-54)

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN PUTLARI KIRMASI

Hz. İbrahim (A.S.) kavmine peygamber olarak gönderildikten sonra onları Allah'a ibadet etmeye çağırdı. Fakat başta babası Azer olmak üzere kavmi, Hz. İbrahim (A.S.)'ı dinlemedi. Hatta O'nun risaletiyle alay ettiler. Ve putlara ibadette vazgeçmediler.

Hz. İbrahim (A.S.) kavminin taptığı, kendi yapmış oldukları putların aciz olduklarını, zarar ve fayda vermediklerini açıkça göstermek istiyordu. Putların kırıldığını gören insanların yaşanan ibret verici olay karşısında etkileneceğinden emindi. Putların savunma güçlerinin ve yeteneklerinin olmadığı kesin olarak anlaşılacaktı.

Putperestler o zaman, sene de bir gün bayram yaparlardı. Babil halkı Nemrud dâhil olmak üzere hastalar hariç bu törene katılırdı. Şehrin dışına çıkarak eğlenirlerdi. Gezi için güzel yemekler ve içkiler hazırlanırdı. Bu yiyeceklerin bir kısmı bereketlenmesi için hürmet ve ibadet maksadıyla putların önüne konurdu. Bayram dönüşü ise bu yemekleri putların önünden alarak kendileri yerdi. Puthanede bulunan putlar gümüş, bakır ve ağaçtan yapılmıştı. Rivayete göre 73 adet put vardı. En büyük put ise halsi altından yapılan Nemrud'un putu idi. Ve başında taç vardı.

Hz. İbrahim (A.S.) hastalığını mazeret göstererek hazırlanan bayram

yerine gitmedi. Daha önceden putlara tuzak kurmaya ve bunları kırmaya yemin etmişti. Eline aldığı balta ile hemen puthaneye gitti. Putların önündeki yemekler duruyordu. Bu yemekleri niçin yemiyorsunuz? Niçin konuşmuyorsunuz? Dedi. Önce putları elleriyle tokatlamaya ve ayaklarıyla iteklemeye başladı. Daha sonra da elindeki balta ile büyük putun dışında kalan bütün putları kırdı. Baltayı da büyük putun boynuna astı. Kavmi bu gözle görülür manzara karşısında putların aciz olduklarını anladılar. Eğer putlar hakiki ilah olsaydılar hiç kimse onları parçalayamazdı.

Bu olay Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılır:

"Yavaşça putların yanına vardı. (Oraya konmuş yemekleri görünce) yemiyor musunuz? Neden konuşmuyorsunuz? Dedi."

"Bunun üzerine, yanlarına gelip sağ eliyle vurdu. (Kırıp geçti.)"

(Saffat Suresi, 91-92-93)

Başka bir Ayeti Kerime'de şöyle buyrulmaktadır:

"Allah'a yemin ederim ki, siz ayrılıp gittikten sonra putlarınıza bir oyun oynayacağım!"

"Sonunda İbrahim onları param parça etti. Yalnız onların büyüğünü bıraktı; belki ona müracaat ederler diye."

(Enbiya Suresi, 57-58)

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN YARGILANMASI VE ATEŞE ATILMASI

Bekçiler bayram dönüşü, puthaneye gelince putların param parça edildiğini gördüler. Feryat etmeye başladılar. Bayram dönüşü halk puthanenin önünde toplanmaya başladı. Görülen bu korkunç manzara karşısında hep birlikte bir ağızdan feryat etmeye başladılar. Ve bu durumdan Nemrud'u haberdar ettiler. Halk arasında Hz. İbrahim (A.S.)'ı n putları diline dolayıp onları kırmaktan bahsettiği haberi hemen yayıldı. Nemrud halkın önünde Hz. İbrahim (A.S.)'ı huzuruna çağırdı.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Bunu tanrılarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerin biridir, dediler."

“(Bir kısım) Bunları diline dolayan bir genç duyduk; kendisine İbrahim denilirmiş, dediler.” *(Enbiya Suresi, 59-60)*

Bekleyen muhafızlar Hz. İbrahim (A.S.)’a Nemrud’un huzurundasın secdeye kapan dediler. Allah’ın peygamberi Hz. İbrahim (A.S.) Nemrud’a secde etmedi. Nemrud niçin bana secde etmiyorsun? Dedi. Allah’tan başkasına secde edilmez. Hiçbir zaman insan ilah olamaz, dedi. Nemrud; Rabbin kimdir? Diye sordu. Benim Rabbim yoktan var edip dirilten ve öldüren yüce Allah’tır.

Kur’an-ı Kerim şöyle bahseder:

“Allah kendisine mülk (hükümdarlık ve zenginlik) verdiği için şımararak Rabbi hakkında İbrahim ile tartışmaya giren (Nemrud’u) görmedin mi? İşte o zaman İbrahim; Rabbim hayat veren ve öldürendir; demişti. O da; Hayat veren ve öldüren benim, demişti. İbrahim; Allah güneşi doğudan getirmektedir; haydi sende onu batıdan getir, dedi. Bunun üzerine kâfir apışıp kaldı. Allah zalim kimseleri hidayete erdirmez.” *(Bakara Suresi, 258)*

Nemrud, İbrahim (A.S.)’a bende diriltir ve öldürürüm dedi. Zindandan ölüme mahkûm edilmiş iki kişiyi getirdi. Birisini serbest bıraktı. İşte bunu dirilttim, dedi. Diriltmenin yoktan var etmek olduğunu bilmiyordu. Diğerini ise öldürün, dedi. Cellât onu öldürdü. Gördün mü bunu da öldürdüm, dedi. Hz. İbrahim (A.S.) benim Rabbim güneşi doğudan getirir. Sen kâdirsen bunu batıdan getir görelim, dedi. Nemrud şaşırıp kaldı.

Nemrud, Hz. İbrahim (A.S.)’a ilahlarımıza bu işi kim yaptı? Diye sordu. Hz. İbrahim: En büyük put yapmış olabilir. Çünkü balta onun omzunda durmaktadır, dedi.

Kur’an-ı Kerim’de bu kıssa şöyle anlatılmaktadır:

“Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın ey İbrahim? Dediler.

Belki de bu işi şu büyükleri yapmıştır. Hadi onlara sorun, eğer konuşuyorlarsa! Dedi.” *(Enbiya Suresi, 62-63)*

Nemrud kızdı putlar cansız varlıklardır, söz söylemeye kâdir değiller.

Bu konuda Kur’an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

“İbrahim; Öyleyse, dedi. Allah’ı bırakıp da, size hiçbir fayda ve zarar

vermeyen bir şeye hala tapacak mısınız?"

"Size de, Allah'ı bırakıp tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! Siz akıllanmaz mısınız?" *(Enbiya Suresi, 66-67)*

Nemrud Hz. İbrahim (A.S.)'ın zindana atılmasını emretti. Rivayete göre Hz. İbrahim (A.S.) yedi sene küfrün zindanında kaldı. Ziyaretine gelenlere tevhid inancını anlattı. Verilen zindan cezası ise az görüldü. Hz. İbrahim (A.S.) hayatta kaldığı sürece Nemrud ve kavmi için büyük tehlike teşkil ediyordu. Nemrud bir heyet kurulsun, O'na verilecek ceza istişare edilip tartışılsın, dedi. Heyette üye bulunan Heyzen denilen bedbaht adam Hz. İbrahim (A.S.)'ı büyük bir ateşte yakın tavsiyesinde bulundu. Nemrud bu teklifi kabul etti.

Kur'an-ı Kerim'de bu durum şöyle anlatılmaktadır:

"(Bir kısım:) Eğer iş yapacaksanız, yakın onu da tanrılarınıza yardım edin! Dediler." *(Enbiya Suresi, 68)*

Hz. İbrahim (A.S.)'ın ateşe atılarak yakılmasına karar verildi. Nemrud'un emriyle bütün halk odun taşımaya başladılar. Hatta hastalar dahi iyi olsalar odun toplayacaklarına dair adakta bulunuyorlardı. Bir rivayete göre bir sene, başka bir rivayete göre ise bir ay durmadan gece gündüz odun taşıdılar. Dağ gibi odun yığıldı. Ve büyük bir bina üzerine mancınık kurdular.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

"Onun için bir bina yapın ve derhal ateşe atın! Dediler." *(Saffat Suresi, 97)*

Halk toplanmış birbirlerini tebrik edip seviniyorlardı. Beyinsiz akılları ile Hz. İbrahim (A.S.)'ı yakmakla Allah'ın nurunu söndüreceklerini sanıyorlardı. Ateşi yaktılar. Alevler semaya yükselmeye başladı. Hz. İbrahim (A.S.) zindandan elleri kelepçeli olarak getirildi. Melekler Hz. İbrahim (A.S.)'ın yardımına geldiler. Fakat kendisi onların bu yardım taleplerini kabul etmedi.

En sonunda mancınığın bir ucuna Hz. İbrahim (A.S.)'ı oturttular ve yayı bıraktılar. Hz. İbrahim (A.S.) havaya fırlayarak ateşin tam ortasına düştü. Havada iken Cebrail (A.S.) O'na yetişti. Bir dileğin var mı diye sordu? Senden hiçbir talebim yoktur, dedi. Hz. İbrahim (A.S.) Allah'ın gözetimi altında idi. Ateşe düşmeden Cenab-ı Hak ateşe:

"Ey Ateş, İbrahim'in üzerine serin ve selametli ol!" buyurmuştur. *(Enbiya Suresi, 69)*

Beyzavi ve bir kısım müfessirlere göre, Allah'ın emri karşısında yeryüzünde bulunan bütün ateşler o anda serin oldu. Cenab-ı Hak İbrahim (A.S.)'ı ateşten kudretiyle korumuş ve kurtarmış oldu. Ateş ışığa dönüştü. Hz. İbrahim (A.S.)'ın bağlı olduğu ipleri yaktı. Bu mucize toplanan halkın huzurunda cereyan etti. Bu olay karşısında Nemrud rezil oldu.

Allah Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"Kavminin (İbrahim'e) cevabı ise; "Onu öldürün yahut yakın!" demelerinden ibaret oldu. Ama Allah onu ateşten kurtardı. Doğrusu bunda iman eden bir kavim için ibretler vardır." *(Ankebut Suresi, 24)*

Başka bir ayette:

"Böylece ona tuzak kurmak istediler; fakat biz onları daha çok hüsrana uğrayanlar durumuna soktuk." *(Enbiya Suresi, 70)*

Onlar, Allah'ın nurunu söndürmek isterken, Allah'ın nuru herkesin açıkça görebileceği bir şekilde daha da parladı. Bu mucize karşısında bir kısım putperestler iman etti.

Hz. İbrahim (A.S.)'ın amcasının kızı Sâre, kardeşinin oğlu Hz. Lût (A.S.) da, O'nun peygamberliğini ilk tasdik edip iman edenlerden oldu. Babil halkı Allah'ın bu büyük mucizesi karşısında hayretler içinde kaldı. Ve Allah'ın dinine itibar etmeye başladı. Hatta Nemrud Hz. İbrahim (A.S.)'a senin ilâhına dört bin sığır keseceğim, dedi. Hz. İbrahim (A.S.) ise Nemrud'a tevhid dinine girmeden bunun sana hiçbir yararı olmaz, dedi.

NEMRUD VE KAVMİNİN HELAK OLMASI, HZ. İBRAHİM(A.S.)'IN HİCRET ETMESİ

İman etmeyen Nemrud ve kavmi yapmış oldukları bu zulmün bedelini görecekti. Gurur ve kibre kapılıp ilâhlığını ilan eden, taç giyen Nemrud Cenab-ı Hak tarafından şöyle cezalandırıldı.

Toz halinde milyarlarca sivrisinek, Nemrud ve ordusuna saldırdı.

Sivrisinekler konduğu yere adeta yapışıyor ve kanlarını emiyordu. Kısa bir zaman içinde Nemrud'un ordusu helak oldu. Bu manzarayı gören Nemrud, korkusundan saraya kaçtı. Fakat bir sivrisinek, ilâhlık iddiasında bulunan Nemrud'un burnuna girerek, beynine kadar ulaştı. Bunun üzerine Nemrud başını sağa sola vurmaya başladı. Sinek beynini kemiriyordu ve bu hareketlerin bir faydası olmadı. Nemrud'a ağaçtan bir tokmak yaptırarak başına vurmaya başladılar. Başı davul gibi şişti, fakat sivrisinekten kurtulamadı. Halka zulmeden, ilâhlık iddiasında bulunan Nemrud, bir sivrisineğe yenilerek hayatını kaybetti.

Hz. İbrahim (A.S.)'ı ateşin yakmadığını müşrik kavim ve Nemrud gördükleri halde O'na iman etmediler. İman edenler arasında kardeşi Haram'ın oğlu Lût (A.S.), amcasının kızı Sâre ve birkaç Mü'min kişide vardı. Nemrud'un artan zulmü karşısında, Allah'ın emri ile küfür diyarı olan Babil'i iman edenlerle birlikte terk ettiler. Kur'an-ı Kerim'de nereye hicret ettikleri bildirilmemiştir. Bereketli toprakları olan bir yere gittiklerine dair bilgiler vardır.

Önce Urfa'nın güneyinde bulunan Harran bölgesine hicret ettiler. Orada takriben 10 yıl kaldılar. Hz. İbrahim (A.S.), Allah'ın emri ile Sâre ile evlendi. Daha sonra Şam'a, oradan da Mısır'a geçti. Şam bölgesine geldiğinde Cenab-ı Hak Lût (A.S.)'a peygamberlik ihsan etti. Sedum halkını tevhid dinine davet etmesi emredildi. Allah'ın dinini yaymak için Lût (A.S.) Sedum şehrine yerleşti.

Şam ve Filistin bölgesinde kıtlık baş gösterince Hz. İbrahim (A.S.) mecburen Mısır'a göç etmek mecburiyetinde kaldı. O zaman Mısır'ın başında bulunan Kral Sinan Bin Uluan vardı. Zalim ve ırz düşmanı birisi idi. Mısır'a giren güzel bir kadın olursa mutlaka ona musallat olur ve onu zorla alırdı. Bu iş için görevlendirilmiş memurları vardı. Beğendiği kadın evliyse, kocasını öldürür, onu sarayına alırdı. Beğenmezse, serbest bırakırdı. Bekâr ise, onu yanındaki yakınlarından isterdi. Kralın görevlendirdiği memurları, güzel bir kadının Mısır'a giriş yaptığını söylediler. Derhal Hz. İbrahim (A.S.) kralın huzuruna çağrıldı. Kral Hz. İbrahim (A.S.)'a: Güzel kadın senin neyin oluyor? Diye sordu. Hz. İbrahim (A.S.) Sâre için eşimdir, demedi. Çünkü kral O'nu öldürebilirdi. Sâre

benim din kardeşimdir, dedi. Hz. İbrahim (A.S.) peygamber olduğu için bu konuda O'na Cenab-ı Hak tarafından bir ilham gelmiş olabileceği rivayet edilmiştir.

Kral, Sâre'nin alınıp saraya getirilmesini emretti. Sâre Kralın sarayına götürülürken, Hz. İbrahim (A.S.) bu kötü duruma çok üzüldü. Ağlayarak namaz kılıp secdeye kapandı. Ve Allah'tan yardım istedi. Sâre'nin korunması için dua etti.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Sabır ve namaz ile Allah'tan yardım isteyin. Çünkü Allah muhakkak sabredenlerle beraberdir." *(Bakara Suresi, 153)*

Cenab-ı Hak İbrahim (A.S.)'a Sâre'ye bir kötülük yapılmayacağını bildirdi. Sâre saraya girince orada iki rekât namaz kıldı. Cenab-ı Hak'tan korunması için duada bulundu. Kral üç kez Sâre'ye saldırmaya yeltenmek istediği halde, buna muvaffak olamadı. Sâre için kolunu kaldırdığı an kralın eli havada tutulmuş olarak kaldı. Ayrıca o anda saray deprem oluyormuş gibi sallanmaya başladı.

Kral bu kötü durumdan kurtulmak için Sâre'den dua istedi. Sâre'nin duası ile eli eski haline dönüp iyileşti. Kral korkusundan O'na dokunmadan serbest bıraktı.

Sâre'ye ayrıca cariyesi Hacer'i hediye etti. Bu olaydan sonra Hz. İbrahim (A.S.) oradan ayrılarak Filistin'e gitti. Remle ve Kudüs arasında bir mevkide yerleşti.

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN HACER'LE EVLENMESİ VE İSMAİL (A.S.)'IN DOĞUMU

Hz. İbrahim (A.S.) Sâre ile evliliğinden, yaşı ilerlemiş olmasına rağmen çocuğu olmadı. Sâre bu duruma çok üzülüyor ve Hz. İbrahim (A.S.)'ın evlenmesinin istiyordu. Hatta Hz. İbrahim (A.S.)'a Mısır kralının kendisine hediye ettiği Hacer'le evlenmesini tavsiye etmişti. Hz. İbrahim (A.S.) Sâre'nin bu isteği doğrultusunda hareket etti. Sâre önce cariyesi Hacer'i azad edip Hz. İbrahim (A.S.)'la evlendirdi.

Hz. İbrahim (A.S.)'ın Hacer ile evliliğinden nur topu gibi bir erkek çocuk doğdu. Adını da İsmail koydular. Bu bebeğin alnında âlemlere rahmet olarak gönderilecek olan Hz. Muhammed (S.A.V.)'in nuru vardı. Bu nur güneş gibi parlıyordu.

Sâre bu durumu gördükçe çok üzülüyordu. Zamanla bu üzüntü kıskançlığa dönüştü. Sâre ile Hacer arasında geçimsizlik başladı. Evlerindeki bu huzursuzluk, yumuşak huylu olan Hz. İbrahim (A.S.)'ı derinden üzüyordu.

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN HACER'LE İSMAİL'İ MEKKE'YE GÖTÜRME HADİSESİ VE ZEMZEM SUYUNUN ÇIKMASI

İlâhi emirle Hz. İbrahim (A.S.) Hacer ve İsmail'i Cebrail (A.S.)'ın kılavuzluğunda, Mekke'ye Beytullah'ın bulunduğu bölgeye götürüp yerleştirdi. Yanlarına birkaç günlük yiyecek ve içecek bıraktı. O zamanlar Mekke'de bir tek ev yoktu. Çünkü yerleşim alanı değildi. Issız çöldü. Hz. İbrahim (A.S.) onları bırakıp, Şam'a gitmek için yola çıktı. Hacer; Hz. İbrahim (A.S.)'ın arkasından, bizi ıssız çölde bırakıp nereye gidiyorsun diye sordu. Bu sözünü üç defa tekrar ettiği halde Hz. İbrahim (A.S.) dönüp bir cevap vermedi. Hacer tekrar Hz. İbrahim (A.S.)'a Allah mı biziz buraya bırakmanızı emretti diye sordu. Hz. İbrahim (A.S.) evet dedi. Hacer; o zaman git Cenab-ı Hak bizi mutlaka korur, dedi. Allah (C.C.) Hacer'i ve çocuğunu kendi evinde misafir etti. Hacer ve çocuğunu Cenab-ı Hak bu ıssız çölde koruması altına aldı.

Hz. İbrahim (A.S.), Hacer ve çocuğunu bırakıp biraz gittikten sonra, ellerini açıp şöyle dua etti.

Kur'an-ı Kerim bu duruma şöyle işaret buyurur:

"Ey Rabbimiz! Ey Sahibimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için ben, neslimden bir kısmını senin Beyt-i Harem'inin (Kâbe'nin) yanında, ziraat yapılmayan bir vadiye yerleştirdim. Artık sen de insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara meyledici kıl ve meyvelerden bunlara rızık ver! Umulur ki bu nimete şükrederler." *(İbrahim Suresi, 37)*

Allah (C.C.) Hz. İbrahim (A.S.)'ın yapmış olduğu bu duayı kabul etti. Mekke susuz, kayalık bir yerdi. Orada zemzem diye anılan aslı cennette

olan bir su çıktı.

Hz. İbrahim (A.S.)'ın gidişinden birkaç gün sonra bıraktığı su bitti. Hz. İsmail (A.S.) ağlamaya başladı. Hacer su bulmak veya birilerine ulaşmak için Safa ve Merve tepesi arasında yedi defa gidip geldi. Fakat kimseyi bulamadı. Bugün Hac ve Umre ibadeti yapanlar, Hacer'in bu hareketinin hatırası olarak say yaparlar. Bu hareket kıyamete kadar Hac ve Umre ibadetinin bir rüknü oldu.

Hacer Merve tepesinde iken, bir ses duydu; Eşin İbrahim (A.S.) sizi her şeye kâdir olan yüce Allah'a emanet etti. Asla zayi olmazsınız, Hacer ses sahibini görmüyordu. Ses sahibini görmediği halde kendisine ve çocuğuna yardım etmesini istedi. O anda vahiy meleği olan Cebrail (A.S.)'ı bebeğin yanında gördü. İsmail, topuğu ile yeri kazarken zemzem suyu fışkırmaya başladı. Hacer o sudan içti, kabını doldurdu, bebeğini emzirdi, Hacer suyun akıp zayi olmaması için kumla etrafını çevirdi. Suya dur dur anlamına gelen zem zem dedi. Bu su çok mübarekti. İnsanlar için şifa kaynağıdır. Ne için kullanılırsa fayda sağlar. Aç olanlar açlıklarının giderilmesi için bu sudan içtiklerinde doyduklarını müşahede edilmiştir. Susuzluğu giderme özelliği bilindiği gibi mevcuttur.

Cürhüm kabilesi o civarda hayvanlarını otlatırken zemzem suyunu gördüler. Arabistan bölgesi çöl ve susuz bölge idi. Hacer'in yanında, yerleşmek için O'ndan izin istediler. Suyun mülkiyeti kendisine ait olmak üzer kabul etti. Suyu birlikte kullanacaklar, hayvanların sütünden de Hacer'e vereceklerdi.

Hz. İbrahim (A.S.)'ın yapmış olduğu dua böylelikle Cenab-ı Hak tarafından kabul edilmiş oldu. Mekke hurma ve meyvelerin dolup taştığı bir yer oldu.

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN OĞLUNU KURBAN ETMEK İSTEMESİ

Hz. İbrahim (A.S.) bir gece evinde uyurken oğlu İsmail (A.S.)'ı kurban etmekte olduğunu gördü. Bu rüyanın şeytani ve Rabbani olup olmadığını tam anlayamadı. Bu rüyayı üç gece arka arkaya gördü. Bir melek, Hz. İbrahim (A.S.)'a Cenab-ı Hak emrediyor; Daha önce vermiş olduğun sözü yerine getir. Oğlunu Allah (C.C.) için kurban et, diyordu. Peygamberlerin rüyaları haktır. Onlara uymakla mükelleftirler. Vahiy niteliğin-

dedir. Bir rivayete göre; Hz. İbrahim (A.S.) bir oğlum olursa onu Allah'a kurban edeceğim diye söz vermişti. Bunun için Hz. İbrahim (A.S.) ağır bir imtihana tabi tutuldu.

Hz. İbrahim (A.S.) oğlunu kurban etmek üzere Şam'dan, Mekke'ye geldi. O sıralarda Hz. İsmail (A.S.) 7 yaşlarında idi. Hz. İbrahim (A.S.) yanına bir ip ve bıçak alarak Hz. İsmail'i kurban etmek için yola çıktı. Tanımadığı bir ihtiyar karşısında durdu. İhtiyar, Hz. İbrahim (A.S.)'a nereye gidiyorsun? Diye sordu. Hz. İbrahim (A.S.) vadide bir işim var, oraya gidiyorum, dedi. İhtiyar kılığına giren bu şeytan; hayır sen oğlunu boğazlamaya gidiyorsun, dedi. Hz. İbrahim (A.S.) peygamberlik nuru ile onun şeytan olduğunu hemen anladı. Ve onu yanından kovdu. Şeytan koşarak bu sefer Hacer'in yanına gitti. Hz. İbrahim (A.S.)'ın İsmail'i kurban edeceğini ona söyledi. Hacer, Hz. İbrahim (A.S.)'ın merhametli, şefkatli olduğunu böyle bir şey yapmayacağını şeytana söyledi. Şayet Allah (C.C.) O'na böyle bir şey yapmasını emretmiş ise yapsın, dedi. Biz Allah'ın emrine teslim oluruz, dedi. Şeytan bundan da bir netice alamayınca, bu sefer Hz. İsmail (A.S.)'a geldi. Şeytan İsmail (A.S.)'a baban Rabbi emrettiği için seni kesmeye götürüyor, dedi. İsmail (A.S.) hiç tereddüt etmeden şayet babama Rabbim emretmişse yapsın, dedi. Şeytan onun peşini bırakmadı. İsmail (A.S.) onu babasına şikâyet etti. Hz. İbrahim (A.S.) oğluna, onu taşla, diye emretti. O'da şeytanı taşladı. Şeytan uzaklaştı. Bir süre sonra ikinci defa şeytan İsmail (A.S.)'a yaklaştı. Yine onu taşladı. Üçüncü defa şeytan tekrar önüne çıkınca, ona kızarak şiddetli bir şekilde taşlamak mecburiyetinde kaldı.

Nihayet Hz. İbrahim (A.S.) oğluna Allah'ın kendisine kurbanla ilgili emrettiği işi bildirdi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu durumu şöyle açıklar:

"Babasıyla beraber yürüyüp gezecek çağa erişince; Yavrucuğum! Rüyada seni boğazladığımı görüyorum; bir düşün, ne dersin? Dedi. O da cevaben; Babacığım! Emrolunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulursun, dedi." *(Saffat Suresi, 102)*

Hz. İsmail (A.S.); Beni yüzüstü yatır; yüzüme hiç bakma. Bana bakarsan acıyabilirsin, o zaman Allah'ın emrini yerine getiremezsin. Bıçağı güzelce bileyip, boğazıma çabuk sür, ölümüm çabuk olsun. Ellerimi kollarımı bağla, seni rahatsız etmeyeyim. Hz. İbrahim (A.S.) ağlaya ağlaya bu şeylerin hepsini yaptı. Elindeki bıçağı Hz. İsmail (A.S.)'ın boğazına

kuvvetlice çekti. Bıçak geriye tepti ve bıçak kesmedi. Bıçak tersine dönüyordu. Hz. İbrahim (A.S.) bıçağı taşa vurdu. Taş parçalandı. Bıçak Hz. İsmail (A.S.)'ı kesmiyordu. Çünkü Cenab-ı Hak bıçağa kesme diye emir vermişti. Cenab-ı Hak; İbrahim (A.S.)'a rüyanı doğruladın, sadakat gösterdin, buyurdu.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Her ikisi de teslim olup, onu alnı üzerine yatırınca; Ey İbrahim! Rüyayı gerçekleştirdin Biz iyileri böyle mükâfatlandırırız. Bu gerçekten çok açık bir imtihandır, diye seslendik." *(Saffat Suresi, 103-106)*

Cenab-ı Hak Hz. İsmail (A.S.) yerine kurban edilmek üzere cennetten bir koç fidye olarak gönderdi.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

"Biz oğluna bedel ona büyük bir kurban verdik. Geriden gelecekler arasında ona (iyi bir nam) bıraktık; İbrahim'e selam! Dedik. Biz iyileri böyle mükâfatlandırırız. Çünkü O, bizim Mü'min kullarımızdandır."

(Saffat Suresi, 107-111)

Son peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.)'in ümmeti, kıyamete kadar Hz. İbrahim (A.S.)'ı hayırla yâd edecektir. Her gün beş vakit namazda Hz. İbrahim (A.S.) anılmaktadır.

Yahudiler kurban edilmek istenenin aslında Hz. İshak (A.S.) olduğunu iddia etmektedirler. Tahrif edilen Tekvin bab 22/2 de böyle yazılmaktadır. Hz. İsmail (A.S.) Arapların ve son peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.)'in atasıdır. Yahudiler, kıskançlıkları yüzünden ve Arapları sevmediklerinden bu şerefin kendilerine ait olmasını istemişlerdir. Hz. İsmail (A.S.), Hz. İshak (A.S.)'dan 13 yaş daha büyüktür. Kurban olayı Mekke'de geçmiştir. Hz. İshak (A.S.) hiçbir zaman Mekke'ye gitmemiştir. Kur'an-ı Kerim'de kurban olayı anlatıldıktan sonra Hz. İbrahim (A.S.)'a İshak'ın doğumu müjdelenmiştir.

MELEKLERİN HZ. İSHAK (A.S.)'IN DOĞUM MÜJDESİNİ VERMELERİ

Yakışıklı, güzel giyimli üç insanın dışarıda dolaştıklarını gören Hz. İbrahim (A.S.), bunları misafir olarak evine davet etti. Yabancı adam-

lar, davet kabul ettiler. Hz. İbrahim (A.S.) misafirlerin görevli melekler oldukların önce bilmedi. Bu meleklerin Cebrail, Mikail ve İsrafil (A.S.) oldukları rivayet edilmiştir. Çok misafirperver olan Hz. İbrahim (A.S.) gelen bu şahıslara kızartılmış dana eti ikram etti. Fakat yemeğe yanaşmadılar.

Ardından görevli melekler olduklarını ve Lût (A.S.)'ın kavmini helâk için geldiklerini söylediler. Hz. İbrahim (A.S.) oğlu İsmail'i kurban etmekte sadakat göstererek başarılı bir imtihan geçirmişti. Cenab-ı Hak bu iyi hareketini karşılıksız bırakmadı. Hz. İbrahim (A.S.) yüz yirmi yaşında eşi Sâre doksan yaşında olmalarına rağmen gelen bu görevli melekler, İshak adında bir oğul ardından da Ya'kub adında bir torun onlara müjdelediler.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

"Andolsun ki elçilerimiz (melekler) İbrahim'e müjde getirdiler ve "Selam sana!" dediler. O da; "Size de selam!" dedi. Ve hemen kızartılmış buzağı getirdi.

"Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içine bir korku düştü. Dediler ki; korkma! (Biz melekleriz) Lût kavmine gönderildik."

"O esnada hanımı ayakta idi. Ve (bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshak'ı, İshak'ın ardından da Ya'kub'u müjdeledik."

"(İbrahim'in karısı) Olacak şey değil! Ben bir kocakarı, bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Bu gerçekten şaşılacak bir şey! Dedi." *(Hud Suresi, 69-72)*

Hz. İbrahim (A.S.) inkârcı kavme gelen bu umumi azap ve felaketin Lût (A.S.)'a ve inananlara da sirayet etmesinden korkuyordu.

Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"(İbrahim) dedi ki; Ama orada Lût var! Şöyle cevap verdiler. Biz orada kimselerin bulunduğunu çok iyi biliyoruz. Onu ve ailesini elbette kurtaracağız. Yalnız karısı müstesna. O (azapta) kalacaklar arasındadır."

(Ankebut Suresi, 32)

İbrahim (A.S.) azabın kaldırılması için Cenab-ı Hakka yalvarmaya

başladı. Hz. İbrahim (A.S.) çok yumuşak huylu, şefkatli ve merhametliydi. Azap tehir edilirse belki Lût (A.S.)'ın kavmi düzelir, diye Allah'a yalvarıyordu. Lût kavmi ise yapmış olduğu insanlık dışı hareketlerle azmıştı. Ve Allah'tan açıkça azap istemişlerdi. Hiçbir kavim böyle çirkin işlerde bulunmamıştı. Hak ettikleri azap gelip onları buldu.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"İbrahim cidden yumuşak huylu, bağrı yanık, kendisini Allah'a vermiş biri idi."

"(Melekler dediler ki); Ey İbrahim! Bundan vazgeç. Çünkü Rabbinin (azap) emri gelmiştir. Ve onlara geri çevrilmez, bir azap mutlaka gelecektir." *(Hud Suresi, 75-76)*

HZ. İBRAHİM (A.S.)'IN KÂBE'Yİ İNŞA ETMESİ

Cenab-ı Hak Hz. İbrahim (A.S.)'a Mekke'ye git, oğlun İsmail (A.S.) ile birlikte Kâbe'yi inşa et, diye emretti. Hz. İbrahim (A.S.) bu iş için Mekke'ye geldi. Oğlu İsmail (A.S.)'ı bularak Allah'ın emrini kendisine tebliğ etti. Allah (C.C.) için Kâbe'yi inşa edeceğiz, sen de bana bu şerefli işte yardımcı olacaksın, dedi. Oğlu İsmail (A.S.) memnuniyetle bu işi yapacağını söyledi. Yeryüzünün em mukaddes mekânı Kâbe'dir. Çünkü Allah'a ibadet edilmek için yapılan ilk evdir.

Yeryüzünde Kâbe'yi ilk yapan Hz. Âdem (A.S.)'dır. İkinci defa yapan Hz. İbrahim (A.S.)'dır. Üçüncü defa İslamiyet'ten önce Kureyşliler tarafından Kâbe inşa edilmiştir. Dördüncü defa Abdullah Bin Zübeyr (R.A.) tarafından yapılmıştır. Beşinci defa ise Haccac-ı Zalim tarafından Kâbe inşa edilmiştir.

Hz. İbrahim (A.S.) zamanında Kâbe'nin hudutları kaybolmuştur. Cebrail (A.S.) gelip Kâbe'nin hudutlarını çizerek Hz. İbrahim (A.S.)'a gösterdi. Hz. İsmail (A.S.) taş taşıdı. Ve Hz. İbrahim (A.S.) binayı yapmaya başladı. Hz. İbrahim (A.S.) şöyle dua etti.

Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Bir zamanlar İbrahim, İsmail ile Beytullah'ın temellerini yükseltiyor, (şöyle diyorlardı); Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul buyur. Şüphesiz Sen işitensin, bilensin."

"Ey Rabbimiz! Bizi sana boyun eğenlerden kıl, neslimizden de sana itaat eden bir ümmet çıkar, bize ibadet usullerimizi göster, tövbemizi kabul et, zira tövbeleri çokça kabul eden, çok merhametli olan ancak Sensin." *(Bakara Suresi, 127-129)*

Kâbe'nin duvarları yükseldikçe Hz. İbrahim (A.S.) yerden taş kaldırıp yerine koymada zorlanmaya başladı. Hz. İsmail (A.S.) büyük bir mermer taş bulup getirdi. Hz. İbrahim (A.S.) onu iskele gibi kullanmaya başladı. Bu taş duruma göre Kâbe'nin dört tarafına taşınıyordu.

Bir gün Hz. İbrahim (A.S.) bu mermer taş üstünde çalışırken, mermerin üzerinde ayak izleri çıktı. Bu mermer üzerinde hala Hz. İbrahim (A.S.)'ın mühür gibi ayak izi durmaktadır. Bu taş Makam-ı İbrahim diye anılır.

Kur'an-ı Kerim şöyle bahseder:

"Biz Beyt'i (Kâbe'yi) insanlara toplanma mahalli ve güvenli bir yer kıldık. Siz de İbrahim'in makamından bir namaz yeri edinin. (Orada namaz kılın.) İbrahim ve İsmail'e; tavaf edenler, ibadete kapananlar, rükû ve secde edenler için Evim'i temiz tutun, diye emretmiştik." *(Bakara Suresi, 125)*

Hz. İbrahim (A.S.) Kâbe'deki tavafın başlangıç yerinin tespiti için, Hz. İsmail (A.S.)'dan bir taş getirmesini istedi. Tavafın başlangıç nişanı olması için getirilen taşı Hz. İbrahim (A.S.) beğenmedi. Cebrail (A.S.) Ebu Kubeys dağında muhafaza altında alınmış olan, Hacer'ül Esved denilen mübarek taşı getirdi. Ve Hz. İbrahim (A.S.) ile birlikte Kâbe duvarındaki yerine bu taşı yerleştirdiler.

Hidayet kaynağı olan Kâbe'nin inşaatı tamamlanınca haccın farz olduğunu Cenab-ı Hak insanlara bildirdi.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

"Şüphesiz, Âlemlere bereket ve hidayet kaynağı olarak insanlar için kurulan il ev (mabed) Mekke'deki (Kâbe)'dir."

"Orada apaçık nişaneler, (ayrıca) İbrahim'in makamı vardır. Oraya giren emniyette olur. Yoluna gücü yetenlerin o evi hac etmesi, Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim inkâr ederse bilmelidir ki, Allah bütün âlemlerden müstağnidir." *(Al-i İmran Suresi, 96-97)*

Başka bir Ayet-i Kerime'de şöyle buyrulmaktadır:

"İnsanlar arasında haccı ilân et ki, gerek yaya olarak gerekse nice uzak yoldan gelen yorgun argın develer üzerinde, kendilerine ait bir takım yararları yakînen görmeleri, Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği kurbanlık hayvanlar üzerine belli günlerde Allah'ın ismini anmaları (kurban kesmeleri için) sana (Kâbe'ye) gelsinler. Artık ondan hem kendiniz yiyin, hem de yoksula, fakire yedirin." *(Hac Suresi, 27-28)*

Kâbe'nin inşaatından sonra Cebrail (A.S.) gelip hac farizasının ve ahkâmının nasıl yapılacağını Hz. İbrahim (A.S.)'a tarif etti. Bu hac farizası davetine ilk icabet eden, Mekke'de oturan Cürhüm kabilesi oldu. Hz. İbrahim (A.S.) oğlu ve Cürhümlülerle birlikte hac ettiler. Hz. İbrahim (A.S.) hac farizası ve ahkâmının nasıl yapılacağını hac yapmak için bu gelenlere öğretti.

Hac ibadeti, baştan sona kadar Hz. İbrahim (A.S.), Hz. İsmail (A.S.) ve Hacer'in yapmış oldukları çeşitli hareketlerle ilgilidir. Hz. İbrahim (A.S.) her hac mevsiminde gelip hac ibadetini yapmıştır. Bir rivayete göre Makam-ı İbrahim ile zemzem kuyusu arasında vefat eden ve gömülen çok sayıda peygamber vardır.

HZ. MUSA (A.S.)

HZ. MUSA (A.S.)'IN NESEBİ VE GÖRÜNÜŞÜ

Hz. Musa (A.S.)'ın babası İmran'dır. Annesinin adı Nüceyb veya Naciye'dir. Yak'ub (A.S.)'ın neslinden gelmiştir. Hz. İbrahim (A.S.), Hz. Musa (A.S.)'ın altıncı dedesidir.

Hz. Musa (A.S.) uzun boylu, esmer tenli, siyah saçlı, çok heybetli bir zattı. Fazilet ve üstünlük yönünden Hz. Muhammed (S.A.V.) ve Hz. İbrahim (A.S.)'dan sonra gelir. Ulu'l Azm peygamberlerdendir.

Hz. Musa (A.S.) Allahu Teâlâ tarafından İsrailoğullarına gönderilen bir resul idi. Allahu Teâlâ ile konuştuğu için O'na (Kelamullah) denilmiştir. Hz. Harun (A.S.) O'nun kardeşidir. Allah (C.C.) tarafından gönderilen dört büyük ilâhi kitaptan biri olan Tevrat Hz. Musa (A.S.)'a verilmiştir. Hz. İsa (A.S.)'a kadar gelen bütün peygamberler O'nun dinini uygulamakla görevlendirilmiştir. İçlerinden sadece Hz. Davut (A.S.)'a Zebur verilmiştir.

Hz. Musa (A.S.) peygamberlikle görevlendirildikten sonra kavmini imana davet etti. İlahlık iddiasında bulunan Firavun'a karşı uzun zaman bıkmadan tevhid mücadelesini verdi. Mısır'ın yerli kavmi olan Kıptiler yıldızlara putlara tapıyorlardı. İsrailoğulları ise, İbrahim (A.S.)'ın dinine bağlıydılar.

Hz. Musa (A.S.) ile Firavun arasındaki mücadele, hak ve batıl arasındaki bir çatışmasıydı. Sonuçta hak batıla karşı kesin bir zafer kazandı. Dünyanın kuruluşundan bu yana her zaman hak ve batıl, iman ve küfür arasında savaş durmadan devam etmektedir. Bu çatışmalar kıyamete kadar devam edecektir.

FİRAVUN'UN RÜYASI VE İSRAİLOĞULLARININ ERKEK ÇOCUKLARINI ÖLDÜRMESİ

Rivayete göre, Firavun bir gece rüyasında Kudüs'ten Mısır'a doğru uzanan büyük bir ateş gördü. Bu ateş Firavun'un evlerini yıkıp kül et-

tiğini, Mısır'ın yerli halkı olan Kıptilere de zarar verdiğini gördü. Fakat İsrailoğullarına ait olan evlere dokunmadığını, onlara zarar vermediğini görünce, bu rüya Firavun'u çok korkuttu. Uyanınca kâhinleri, sihirbazları ve ilim adamlarını çağırdı. Gördüğü rüyayı anlattı. Rüyayı yorumlamalarını istedi. Kâhinler, İsrailoğullarından bir erkek çocuk doğacak ve senin saltanatını yıkacaktır. Mısır halkını helâk edecek ve onların dinini değiştirecektir. Bunun üzerine Firavun, tedbir için İsrailoğullarından doğan erkek çocuklarının öldürülmesi için kanun çıkardı. Bu iş için vazifeli adamlar tayin etti. Ayrıca bütün ebeler de bu iş için görevlendirildi, gebe kadınlar tespit edilip takip edileceklerdi. İsrailoğullarından doğacak erkek çocuklar öldürülecek, kız çocuklar ise sağ bırakılacaktı.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Firavun, (Mısır) topraklarında gerçekten azmış, halkını çeşitli zümrelere bölmüştü. Onlardan bir zümreyi güçsüz buluyor, bunların oğullarını boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıyordu. Çünkü o bozgunculardandı."

(Kasas Suresi, 4)

Bir başka rivayete göre, İsrailoğulları kendilerinden gelecek bir kurtarıcıyı bekliyorlardı. Bu kurtarıcı Hz. İbrahim (A.S.)'ın soyundan gelecekti. Firavun'un İsrailoğullarına yapmış olduğu bütün zulüm, baskı ve eziyetleri ortadan kaldıracaktı. Ve Firavun'un saltanatına son verecekti. İsrailoğullarının bu bekleyişi Firavun'a ulaştı. Saltanatını kurtarmak için tedbir olarak İsrailoğullarından doğacak bütün erkek çocukların öldürülmesini emretti.

Kıptilerin ileri gelenleri ve liderleri bir zaman sonra Firavun'a gelerek şikâyette bulundular. İsrailoğullarının erkek çocukların öldürülmesi ve yaşlılarında zamanla ölmesi sonucu, onların ağır işlerini yapacak kimse kalmayacaktır. Onun için İsrailoğullarının erkek çocuklarının öldürülmemesini Firavun'dan istediler. Bunun üzerine Firavun erkek çocukların, bir yıl öldürülmesini bir yılda sağ bırakılmasını emretti. Hz. Harun (A.S.) erkek çocuklarının sağ bırakıldığı yılda doğdu. Hz. Musa (A.S.) ise çocukların öldürülmesinin emredildiği yılda dünyaya geldi.

HZ. MUSA (A.S.)'IN DOĞUMU VE NİL NEHRİNE BIRAKILMASI

Hz. Musa (A.S.) Firavun'un erkek çocuklarını öldürdüğü yılda doğdu. Doğumu yaptıran ebe Hz. Musa (A.S.)'ın annesinin yakın arkadaşı idi. Doğum gerçekleştikten sonra nur topu gibi bir erkek çocuk dünyaya geldi. Yüzü peygamberlik nuru ile parlıyordu. Ebe gidince görevliler eve gelip baskın yaptılar. Annesi heyecan ve korkusundan doğan bebeğini ateş bulunan tandırın bir köşesinde saklamak mecburiyetinde kaldı. Yapılan aramada O'nu göremediler. Tandırdaki ateş de Hz. Musa (A.S.)'a hiçbir zarar vermedi.

Allahu Teâlâ Hz. Musa (A.S.)'ın annesine doğan çocuğa ne yapacağına dair ilham verdi. Bir başka rivayete göre ise bir melek gelerek, Hz. Musa (A.S.)'ın annesine şunları söylemiştir: "Çocuğunu emzir, bir tehlike anında bebeğin öldürülmesinden korktuğun zaman sandık içine koyarak O'nu akmakta olan Nil nehrine bırak. Korkma bebek Allahu Teâlâ'nın gözetim ve koruması altındadır. Sana tekrar geri dönecektir. Peygamber olacaktır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Musa'nın anasına; Onu emzir, kendisine zarar geleceğinden endişelendiğinde onu denize (Nil nehrine) bırakıver, hiç korkup kaygılanma, çünkü biz onu sana geri vereceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız, diye bildirdik." *(Kasas Suresi, 7)*

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Annesi Musa'nın ablasına; Onun izini takip et, dedi. O da, onlar farkına varmadan uzaktan kardeşini gözetledi." *(Kasas Suresi, 11)*

Sandık Firavun'un sarayının bahçesine geldi.

HZ. MUSA (A.S.)'IN NEHİRDEN ALINMASI VE FİRAVUN'UN SARAYINDA BÜYÜMESİ

Cariyeler bahçeye gelen sandığı alıp, Firavun'un hanımı Asiye Hatuna götürdüler. Hz. Musa (A.S.)çok sevimli bir çocuktu. Asiye bebeği görünce O'na karşı büyük bir sevgi ve şefkat duydu. Firavun ise Hz. Musa (A.S.)'ı bulmak için binlerce masum yeni çocuk katletmişti. Hatta

bir rivayete göre dokuz yüz seksen bin masum çocuk öldürülmüştü. Hz. Musa (A.S.) getirilen hiçbir süt anneyi emmiyordu. Süt anne arandığı sırada Hz. Musa (A.S.)'ın ablası Gülsüm bu çocuğu emzirecek sütü bulunan bir hanımı getireyim mi? Dedi. Derhal getirilmesi emredildi. Annesini getirdi. Annesinin sütünü Hz. Musa (A.S.) kabul etti. Asiye bu duruma çok sevindi ve memnun kaldı.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

Biz daha önceden (annesine geri verilinceye kadar) onun süt analarını kabulüne (emmesine) müsaade etmedik. Bunun üzerine ablası: Size, onun bakımını namınıza üstlenecek, hem de ona iyi davranacak bir aile göstereyim mi? Dedi." *(Kasas Suresi, 12)*

Asiye, Hz. Musa (A.S.)'ın annesine sarayda kalıp emzirmesini teklif etti. Aile başka çocukları olduğunu söyleyerek kabul etmedi. Hz. Musa (A.S.)'ı emzirmek için annesi alıp evine götürdü. Böylelikle günde bir dinar karşılığı O'nun süt annesi oldu.

Hz. Musa (A.S.)'ın Nil Nehrine bırakılması ve en güçlü kralın sarayına gidip orada yetişmiş olması bir tesadüf eseri değildir. Hiçbir süt anneyi kabul etmemesi, sadece annesinin sütünü alması öncede planlanmış ilâhi hikmetli bir iştir. Hz. Musa (A.S.)'ın annesine geri dönmesi, bunların her biri başlı başına birer mucizedir.

Hz. Musa (A.S.) yürümeye başladığı günlerde, Firavun O'nu kucağına aldı. Onunla ilgilendiği bir sırada Hz. Musa (A.S.), Firavun'un sakalına yapışıp çekti. Hatta sakalından birkaç kıl kopardı. Firavun bu duruma çok sinirlendi. O'nu öldürmek için cellât çağırdı. Asiye olanları öğrenince hemen müdahale etti. Bu daha çocuktur, ne yaptığını bilmez, aklı ermez, bile bile yapmamıştır, dedi. Bir tabak içine ateş parçası, diğer tabak içine de yakut koyacağım, eğer yakutu alırsa o zaman akıllıdır. Sakalını bilerek çekti. Eğer ateşi alırsa çocuktur. Aklı ermez, bilmeden yapmıştır, dedi. Her iki tabak Hz. Musa (A.S.)'ın önüne konuldu. Hz. Musa (A.S.) ateşi alıp ağzına götürdü ve dili yandı. Artık Firavun'un bir itirazı kalmamıştı. Ve onu öldürmekten vazgeçti.

HZ. MUSA (A.S.)'IN ELİNDEN İSTEMEDEN BİR KAZA ÇIKMASI

Hz. Musa (A.S.) Firavun'un sarayında büyüdü. Herkes O'na saygı ve hürmet gösteriyordu. Bir gün öğle vakti dolaşmak için şehre indi. Öğle vakti olduğu için bütün dükkânlar kapalıydı. İnsanlar istirahat için evlerine çekilmişlerdi. Odun taşımak yüzünden iki kişi kavga ediyorlardı. Biri İsrailoğullarındandı. Diğeri ise, Firavun'un ekmekçisi Mısırlı bir Kıpti'ydi.

İsrailoğullarına mensup adam Hz. Musa (A.S.)'ı görünce yardım istedi. Hz. Musa (A.S.) onları ayırmak için aralarına girdi. Kıpti'nin yapmış olduğu haksız hareketlere Hz. Musa (A.S.) çok sinirlendi. Göğsüne bir yumruk vurdu. Kıpti adam düşerek öldü.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Musa, ahalisinin habersiz olduğu bir sırada şehre girdi. Orada, biri kendi tarafından diğeri düşman tarafından olan iki adam birbiriyle döğüşür buldu. Kendi tarafından olanı düşmana karşı ondan yardım diledi. Musa da ötekine, bir yumruk vurup ölümüne sebep oldu. (Bunun üzerine) Bu şeytan işidir. O, gerçekten saptırıcı, apaçık düşman, dedi."

(Kasas Suresi, 15)

Hz. Musa (A.S.) öldürmek maksadıyla adama vurmamıştı. Bu olaya Hz. Musa (A.S.) çok üzüldü. Allah'ın kendisini affetmesi için çok yalvardı. Allah (C.C.) O'nu bağışladı.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

"Musa; Rabbim! Doğrusu kendime zulmettim (başıma iş açtım). Beni bağışla dedi. Allah da onu bağışladı. Çünkü çok bağışlayıcı, çok esirgeyici olan ancak O'dur." *(Kasas Suresi, 16)*

Bu hadise öğle vakti olduğu için Mısır halkı bu olayı görmemişti. Hz. Musa (A.S.) o gece saraya gitmedi. Korku içinde sabaha kadar şehirde dolaştı. Ertesi gün kendisinden yardım aynı İsraillinin başka bir Kıpti ile kavga ettiğini gördü. İsrailli Hz. Musa (A.S.)'ı görünce yine yardım istedi. Hz. Musa (A.S.) İsrailliye kızdı; (Sen hakikaten azgınsın, gücün yetmediği şahıslarla niçin kavga ediyorsun?) diyerek yardım talebini reddetti.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Şehirde korku içinde, (etrafı) gözeterek sabahladı. Bir de ne gör-

sün, dün kendisinden yardım isteyen kimse, feryat ederek yine ondan imdat istiyor. Musa ona (yardım isteyen) dedi ki; Doğrusu sen besbelli bir azgınsın!" *(Kasas Suresi, 18)*

Hz. Musa (A.S.) iyi niyetle yine onları ayırmak için yanlarına gitti. İsrailoğullarına mensup adam kendisini öldüreceğini sanarak; Ey Musa! dün öldürdüğün adam gibi, bu gün de beni mi öldüreceksin, dedi. Kıpti bu sözleri duyunca kavgadan sonra hemen kavmine giderek bu durumu onlara anlattı. Kıpti'nin, Hz. Musa (A.S.) tarafından öldürüldüğünü halk arasında yaydı.

HZ. MUSA (A.S.)'IN MEDYEN ÜLKESİNE GİTMESİ VE ŞUAYB (A.S.)'IN KIZI SAFURA İLE EVLENMESİ

Öldürme olayından sonra Firavun ve ileri gelenler Hz. Musa (A.S.)'ı cezalandırmak için kendi aralarında görüşüyorlardı. Bu durumu öğrenen ve daha önceden iman etmiş olan Firavun'un amcasının oğlu Hz. Musa (A.S.)'ın yanına gelerek haber verdi. Şehirden çıkıp gitmesini söyledi.

Hz. Musa (A.S.) Mısır'dan Medyen ülkesine doğru azıksız, atsız, parasız, korku ve endişe içinde yola çıktı. Yolda insan suretinde atlı bir melek O'na yol arkadaşı oldu. Birlikte Medyen'e kadar gittiler. Yolculuğu 8 gün sürdü. Ağaç yapraklarını yiyerek geçiniyordu. Medyen Firavun'un hâkimiyeti altında bir yer değildi. Medyen kabilesinden çıkan sürüler ve çobanlar su kuyusuna doğru gidiyorlardı. Çobanlar sürülerini sulamayla uğraşıyorlardı. Gruptan uzakta bekleyen iki kadın, Hz. Musa (A.S.)'ın dikkatini çekti. Hz. Musa (A.S.) yanlarına giderek niçin beklediklerini sordu.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Musa, Medyen suyuna varınca, orada (hayvanlarını) sulayan bir çok insan buldu. Onların gerisinde de, (hayvanlarını) engelleyen iki kadın gördü. Onlara; Derdiniz nedir? Dedi. Şöyle cevap verdiler: Çobanlar sulayıp çekilmeden biz (onların içine sokulup hayvanlarımızı) sulamayız; babamız da çok yaşlıdır." *(Kasas Suresi, 23)*

Hz. Musa (A.S.) kızların bu haline acıdı. Kuyudan su çekerek hayvan-

larını suladı. Bu kızlar Hz. Şuayb (A.S.)'ın Safura ve Süfeyra adlı iki kızları idi. Hz. Musa (A.S.) gölgede aç ve yorgun bir şekilde Cenab-ı Haktan kendisine azık ihsan etmesi için dua ediyordu.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Bunun üzerine Musa, onların yerlerine (davarlarını) sulayıverdi. Sonra gölgeye çekildi ve Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra (lütfuna) muhtacım, dedi." *(Kasas Suresi, 24)*

Yardım ettiği kadınlardan birisi yüzünü örtüp utana utana Hz. Musa (A.S.)'ın yanına geldi. Babam hayvanları sulama ücreti olarak seni eve davet ediyor, dedi. Hz. Musa (A.S.) Hz. Şuayb (A.S.)'ın yanına vardı. Ve başından geçen olayları O'na anlattı. Hz. Şuayb (A.S.) korkma o zalim kavimden kurtuldun. Çünkü Medyen ülkesi Firavun'un saltanatının hükmü altında değildir, dedi.

Kızlardan Safura babasından, Hz. Musa (A.S.)'ı hayvanları otlatmak için ücretle çoban olarak tutmasını istedi. Hz. Şuayb (A.S.) emin olduğuna kanaat getirdiği Hz. Musa (A.S.)'a; bana 8 yıl hizmet şartı ile şu iki kızımdan birini sana nikâhlamak istiyorum. Eğer süreyi 10 yıla tamamlarsan, o da kendinden yapılmış bir iyilik olur, dedi. Hz. Musa (A.S.) yapılan bu teklifi kabul etti.

Kur'an-ı Kerim bu durumdan şöyle bahseder:

"(Şuayb) dedi ki; bana sekiz yıl çalışmana karşılık şu iki kızımdan birini sana nikâhlamak istiyorum. Eğer on yıla tamamlarsan artık o kendinden; yoksa sana ağırlık vermek istemem. İnşallah beni iyi kimselerden (işverenlerden) bulacaksın." *(Kasas Suresi, 27)*

Bu müddet tamamlanıncaya kadar Hz. Şuayb (A.S.)'ın hayvanlarını otlattı. Hz. Musa (A.S.)'ın dürüstlükle on yıl tamamladığı rivayet edilmektedir. Hz. Musa (A.S.) daha sonra kızlarından Safura ile evlenmiştir.

HZ. MUSA (A.S.)'IN MEDYEN'DEN AYRILMASI VE TUR DAĞINDA İLK VAHİY

Hz. Musa (A.S.)'ın Medyen'e gitmesinde, Hz. Şuayb (A.S.)'ı görmesi görmesi ve kızı ile evlenmesinde çok büyük hikmetler vardı. Tesadüfî

şeyler değildi. On yıl Medyen'de kaldığı süre içinde Hz. Musa (A.S.)'ın ruh ve bedeninde çok büyük değişiklikler meydana geldi. Bilhassa ruhi gıdasını peygamber olan Hz. Şuayb (A.S.)'dan almış ve O'ndan çok büyük istifade etmiştir.

Hz. Musa (A.S.) süresinin dolmasından sonra Mısır'a dönmek için Hz. Şuayb (A.S.)'dan izin istedi. İzin aldıktan sonra eşi Safura ile birlikte yola çıktı. Mevsim kıştı, soğuk ve karanlık bir gecede yollarını kaybettiler. Hanımı da hamileydi, doğum sancısı çekiyordu. Çakmağını çaktı ateş almadı. Tur dağında bir ışık gördü, bunu ateş zannetti. Oradan size bir ateş parçası alıp getireyim, dedi.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Hani O, ateş görmüş ve ailesine; Bekleyin! Eminim ki bir ateş gördüm. Belki ondan size bir meşale getiririm veya ateşin yanında bir rehber bulurum, demişti." *(Taha Suresi, 10)*

Ateşi gördüğü yere geldiğinde parlayan bir nur gördü. Vadinin sağ tarafından ağaç cihetinden Cenab-ı Hakkın O'na olan hitabını işitti. Kendisine; Ey Musa! Belki ben, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ım diye bir ses duydu. Vadinin sağ tarafından gelen bu sesle Allah (C.C.) Hz. Musa (A.S.)'a peygamberlik ihsan etti.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Ben seni seçtim. Şimdi vahyedilene kulak ver." *(Taha Suresi, 13)*

Peygamberliğini doğrulayan ilk büyük (Asa) mucizesi şöyle gerçekleşmiştir. Allah (C.C.) Hz. Musa (A.S.)'a sordu; sağ elindeki nedir? O benim asamdır. Ona dayanır koyunlarıma yaprak silkelerim, dedi. Allah (C.C.) onu yere bırak diye emretti. Yere bırakınca büyük bir yılan oldu. Böylelikle Cenab-ı Hak kudretini o asada Hz. Musa (A.S.)'a gösterdi. Hz. Musa (A.S.) korkuya kapılıp arkasına bakmadan kaçmaya başladı. Allah (C.C.) korkmamasını söyledi. Allah'tan başka kimseden korkmaması gerektiğini bu vesile ile Hz. Musa (A.S.)'a öğretmiş oldu.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Şu sağ elindeki nedir? Ey Musa? O benim asamdır, dedi. Ona dayanırım, onunla davarlarıma yaprak silkelerim, benim ona başkaca ihtiyaçlarım da vardır.

Allah; yere at onu, Ey Musa! Dedi.

Onu hemen yere attı. Bir de ne görsün, hızla sürünen bir yılan değil mi?

Allah buyurdu; Al onu! Korkma! Biz onu şimdi ilk haline sokacağız." *(Taha Suresi, 17-18-19-20-21)*

Verilen ikinci büyük mucizeye gelince; Hz. Musa (A.S.)'ın elini koynuna sokup çıkarması ve lekesiz bembeyaz olup ışık yayma hadisesidir. Elini tekrar koynuna sokup çıkardığı zaman eli eski haline dönüyordu.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Bir de elini koltuğunun altına sok ki, bir başka mucize olmak üzere O, kusursuz ve lekesiz beyazlıkta çıksın." *(Taha Suresi, 22)*

Böylelikle kendisine peygamberliğini doğrulayan (Asa) ile (El) mucizesi verildi. Bu iki muazzam mucize ile ilâhlık iddiasında bulunan Firavun ve yandaşlarına karşı güçlü bir delil olarak verildi. İmana davet için Hz. Musa (A.S.) Firavun'a gönderildi. Ve böylelikle hakla batılın mücadelesi başlamış oldu.

Hz. Musa (A.S.) yardımcı olarak kardeşi Harun'un kendisine verilmesini istedi. Cenab-ı Hak bu isteğini kabul etti. Hz. Harun (A.S.)'a da peygamberlik ihsan edildi.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:

"Bana ailemden bir vezir (yardımcı) ver.

Kardeşim Harun'u;

Onun sayesinde arkamı kuvvetlendir.

Ve onu işime ortak kıl." *(Taha Suresi, 29-32)*

Bu önemli durum Kur'an-ı Kerim'in Kasas Suresi 39-35, Neml Suresi, 7-13 ve başka ayetlerinde geniş bir şekilde anlatılmaktadır.

HZ. MUSA (A.S.)'IN FİRAVUN'A GİTMESİ VE İMANA DAVET ETMESİ

Allahu Teâlâ Hz. Musa (A.S.) ile kardeşi Hz. Harun (A.S.)'ı peygamber olarak görevlendirdikten sonra Firavun'a giderek onu imana davet

etmelerini bildirdi. Firavun'a dini tebliğ ederken, yumuşak bir üslup kullanmalarını emretti.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Firavun'a gidin. Çünkü O, iyiden iyiye azdı.

"Ona yumuşak söz söyleyin. Belki o, aklını başına alır veya korkar."

(Taha Suresi, 43-44)

Hz. Musa (A.S.)'a peygamberliğini doğrulayan çok büyük iki mucize verilmişti. Asa ile el mucizeleri idi. Firavun'dan İsrailoğullarını serbest bırakmasını, onlara işkence ve baskı yapmaması istediler. Firavun; Hz. Musa (A.S.)'a sen kimsin? Diye sordu. Ben âlemlerin Rabbinin peygamberiyim, dedi. Firavun Hz. Musa (A.S.)'ın söylediği söze hayret etti. Çünkü böyle birinin çıkacağı ihtimali karşısında, yüz binlerce yeni doğan İsrailoğullarının erkek çocuklarını öldürmüştü. Bu sefer karşısında hiç beklemediği, sarayda kendi eliyle büyüttüğü Hz. Musa (A.S.)'a şöyle dedi; "Seni himayemize alıp sarayda büyütmedik mi? Sonra bir Mısırlıyı öldürmedin mi?" dedi.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Kendisine Allah'ın emri tebliğ edilince Firavun dedi ki; Biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının birçok yılarını aramızda geçirmedin mi?"

"Sonunda o yaptığın (kötü) işi de yaptın. Sen nankörün birisin!"
(Şuara Suresi, 18-19)

Hz. Musa (A.S.); şahsı öldürmek niyetiyle vurmadığını söyledi. Başına kaktığı iyiliklere gelince, İsrailoğullarının yeni doğan erkek çocuklarının öldürülmeleri olayı olmasaydı, herhalde ailem beni Nil nehrine bırakmayacaktı. İsrailoğullarına karşı yapılmış olan bu kötü muamelenin bir sonucu olarak saraya gelmiş olduğunu Firavun'a açıkça anlattı.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"O nimet diye başıma kaktığın ise (aslında) İsrailoğullarını kendine kul köle etmendir." *(Şuara Suresi, 22)*

Firavun Hz. Musa (A.S.)'ın bütün isteklerine karşı çıktı. Bende başka bir tanrı edinirsen seni zindanlara attırır ve öldürürüm diye tehdit

etti. Hz. Musa (A.S.) peygamber olduğuma dair sana deliller getirirsem de bunu yapacak mısın? Diye sordu. Firavun; delillerini göster bakalım, dedi.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılmaktadır:

"Bunun üzerine Musa asasını atıverdi, bir de ne görsünler, asa apaçık koca bir yılan (oluvermiş!)

Elini de (koynundan) çıkardı; o da seyredenlere bembeyaz görünen (nur saçan bir şey oluvermiş!)" *(Şuara Suresi, 32-33)*

Hz. Musa (A.S.) Allah'ın kendisine ihsan ettiği bu iki büyük mucizeyi Firavun'a gösterdi. Firavun kendisine gösterilen bu iki mucize karşısında korktu iman edecek gibi oldu, Veziri Haman ise ona engel oldu. Sen bir ilahsın nasıl kul olacaksın, sana Musa'nın gösterdiği bir sihirdir, dedi.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Firavun, çevresindeki ileri gelenlere; Bu dedi, doğrusu çok bilgili bir sihirbaz!" *(Şuara Suresi, 34)*

Böylelikle Firavun gördüğü bu büyük mucizeleri yalanladı. Büyü olduğunu düşündü. İlahlık iddiasında bulunduğu için, Cenab-ı Hak onu herkese ibret olmak üzere dünya ve ahiret azabıyla cezalandırdı.

HZ. MUSA (A.S.) İLE SİHİRBAZLARIN KARŞILAŞMASI

İlahlık iddiasında bulunan zalim Firavun'a karşı peygamber olarak gönderilen Hz. Musa (A.S.)'a çok güçlü büyük mucizeler verildi. Asa ile el mucizelerini Firavun'a gösterdi. Firavun gösterilen bu mucizeleri kabul etmedi ve Hz. Musa (A.S.)'ı sihirbazlıkla itham etti. Devlet yöneticileri ve ileri gelenleri toplayarak onların fikirlerine başvurdu. Akıl hocaları da ona sihirbazları toplayıp Hz. Musa (A.S.)'a karşı karşı getirmesini tavsiye ettiler.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Ne kadar bilgisi derin sihirbaz varsa sana getirsinler." *(Şuara Suresi, 37)*

Memleketin dört bir yanında bulunan bilgili sihirbazları topladı. Toplanan bu sihirbazların sayıları hakkında çeşitli rivayetler vardır. Seksen

bin, otuz bin, yirmi beş bin kişi toplandığını rivayet edenler olmuştu. Hz. Musa (A.S.)'ın sihirbazlarla yapacağı yapacağı karşılaşmanın gün ve yeri belirlendi. Bayram günü şehrin geniş bir yerinde, halkın huzurunda karşılaşmanın yapılması kararlaştırıldı.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Musa! Buluşma zamanınız, bayram günü, kuşluk vaktinde insanların toplanma zamanı olsun, dedi." *(Taha Suresi, 59)*

Sihirbazlar Hz. Musa (A.S.)'a hürmet ederek istersen önce sen başla istersen biz başlayalım, dediler. Hz. Musa (A.S.) önceliği onlara verdi. Sihirbazların yaptıkları şey bir göz aldatmacasıydı. Sihirbazlar baston ve iplerini yere attılar, bunlar canlanıp yılanlara dönüşmüş oldular. Bu durumu gören Hz. Musa (A.S.)'ın bile içine bir korku düştü.

Allah Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetinde bu önemli durumu şöyle anlatmaktadır:

"Dediler ki; Ey Musa! Ya sen at veya önce atan biz olalım.

Hayır, siz atın, dedi. Birde baktı ki, büyüleri sayesinde ipler ve sopaları, kendisine gerçekten koşuyor gibi görünüyor."

Musa, birden içinde bir korku duydu.

Korkma! Dedik, üstün gelecek olan kesinlikle sensin.

Sağ elindekini at da, onların yaptıklarını yutsun. Yaptıkları, sadece bir büyücü hilesidir. Büyücü ise, nereye varsa (ne yapsa) iflâh olmaz." *(Taha Suresi,65-69)*

Hz. Musa (A.S.) sağ elindeki asasını yere bıraktı, büyük bir ejderha olarak bütün sihir aletlerinin hepsini yuttu. Hz. Musa (A.S.)'ın asası sihirbazların yapmış oldukları düzeni bir anda yok etti. İlim ehli olan sihirbazlar bunun bir ilâhi mucize olduğunu hemen anladılar. Sihirbazlar Allah'ın birliğine ve Hz. Musa (A.S.)'ın peygamberliğine iman ettiler.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Bunu görünce sihirbazlar derhal secdeye kapandılar.

Âlemlerin Rabbine, Musa ve Harun'un Rabbine iman ettik."

(Şuara Suresi, 46-47)

Bu büyük mucize karşısında İsrailoğullarından iman eden çok oldu. Firavun iman ettikleri için sihirbazların ellerini ve ayaklarını çaprazlama keserek hurma dallarına astı.

Firavun halkın hepsinin Hz. Musa (A.S.)'a tabi olmalarından korktu. Bunu önlemek maksadıyla sihirbazları tehdit ederek, onlara ve bütün halka göz dağı verdi. Firavun kendi durumunu korumak için bu yollara başvurdu. Bu hadiseyle bütün güç ve kuvvetini halkın huzurunda kaybetti.

MAŞİTA VE ASİYE HATUNUN ŞEHİD EDİLMELERİ

Maşita hatun, Firavun'un kızlarına dadılık yapıyordu. Kızlarından birini tararken elindeki tarak yere düştü. Bismillah diyerek tarağı yerden aldı. Firavun'un kızı söylediği bu söze bir anlam veremedi. Bismillah'ın ne olduğunu sordu. Maşita hatun kıza teferruatlı bir şekilde Bismillah'ı anlattı. Bütün âlemi yaratan bir Allah'ın mevcut olduğunu söyledi. Firavun'un kızı babasına bu anlatılan şeyleri haber verdi.

Firavun Maşita hatunu çağırdı. Benden başka bir tanrıya mı inanıyorsun, diye sordu. Maşita hatun inkâr etmedi. Evet, dedi. Seni ve her şeyi yaratan bir Allah (C.C.) vardır. Ben O'na inanıyorum, dedi. Firavun bu sözüne çok kızdı. Maşita hatunun yavaş yavaş uzuvlarının kesilerek işkenceyle öldürülmesine karar verdi. Maşita'nın önce tırnaklarını çektirdi. Sonra iki çocuğunu getirerek gözünün önünde boğazlarını keserek öldürdü. Sonra sıra ile diğer uzuvlarını keserek onu şehid etti.

Bu acı manzarayı sarayın bahçesinden, Firavun'un iman ehli olan hanımı Asiye hatunda seyrediyordu. Cenab-ı Hak kudretiyle, Asiye'nin gözünden perdeyi kaldırarak, olup bitenleri ona seyretme imkânını verdi. Maşita hatunun nasıl şehid edildiğini, meleklerin nasıl ona iltifat edip, ikramlarda bulunduklarını, teker teker gördü.

Asiye yapılan zulüm ve işkenceleri asla kabul etmezdi. Yapılan bu işkence ve zulümden dolayı, Asiye Hatun kocası Firavun'a çok kızdı. Ve ona hakaret etti. Firavun Asiye'nin, Hz. Musa (A.S.)'a iman ettiğini hemen anladı. Asiye'de bu hakikati gizlemedi. Âlemlerin Rabbine iman ettiğini açıkça söyledi. Rabbini inkâr etmesi için, yakınları onu ikna etmeye çalıştılar, fakat bir netice alamadılar. İmanında sebat gösterdi. Rabbini asla inkâr etmeyeceğini söyledi.

Kur'an-ı Kerim Asiye Hatundan övgü ile şöyle bahsetmektedir:

"Allah, inananlara da Firavun'un karısını misal gösterdi. O; Rabbim! Bana katında, cennette bir ev yap; beni Firavun'dan ve onun (kötü) işinden koru ve beni zalimler topluluğundan kurtar! demişti." *(Tahrim Suresi, 11)*

Firavun onu ellerinden ve ayaklarından dört kazığa bağlamış, acı çekmesi için üzerine değirmen taşı koymuştu. Yakıcı güneşin altında eziyet çekiyordu. O sıralarda Hz. Musa (A.S.) oradan geçiyordu. Asiye hatuna dua etti. Acı çekmeden ruhunu teslim ederek şehit oldu.

FİRAVUN VE KAVMİNE GELEN ÇEŞİTLİ MUSİBETLER

Hz. Musa (A.S.)'ın getirmiş olduğu, herkesin rahatlıkla görüp müşahede ettiği, açık mucizelere rağmen Firavun ve kavmi iman etmediler. Küfür ve imansızlıkta ısrar ettiler. Bilhassa maddi güç ve kuvvetlerine güvenerek böyle davranıyorlardı. Hz. Musa (A.S.) bu güçlerin ellerinden alınması için Allah'a dua etti. Bu duaya Hz. Harun (A.S.) da âmin dedi.

Bu hadise Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Musa dedi ki; Ey Rabbimiz! Gerçekten sen Firavun ve kavmine dünya hayatında ziynet ve nice mallar verdin. Ey Rabbimiz! (onlar bu nimetleri), insanları senin yolundan saptırsınlar ve elem verici cezayı görünceye kadar iman etmesinler diye mi (verdin)? Ey Rabbimiz! Onların mallarını yok et, kalplerine sıkıntı ver (ki iman etsinler)"
(Yunus Suresi, 88)

Önce şiddetli kuraklık ve onun bir sonucu kıtlık dönemi başladı. Bu durum uzun süre devam etti. Mahsul almadıkları ve koyunlarından süt elde edemedikler. Hz. Musa (A.S.)'a gelerek; dua et bu felaket kaldırılsın. Sana iman edeceğiz, Müminlere eziyet etmeyeceğiz ve İsrailoğullarını seninle göndereceğiz, dediler.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Azap üzerlerine çökünce, söz hürmetine, bizim için Rabbine dua et, eğer bizden azabı kaldırırsan, mutlaka sana inanacağız ve muhakkak İsrailoğullarını seninle göndereceğiz, dediler." *(A'raf Suresi, 134)*

Hz. Musa (A.S.) onlara dua etti. Ve duası kabul edildi. Azap kalkınca verdikleri söz yerine getirmediler. Firavun ve kavmi inkâr ettikçe, Allahu Teâlâ onlara çeşitli belalar ve azapları arka arkaya verdi.

TUFAN: Yedi gün ve gece hiç durmadan şiddetli yağmur yağdı. Her taraf su doldu. Kıptilerin evleri oturulmaz bir hale geldi. İsrailoğullarının evlerine su girmedi. Ey Musa dua et yağmur dursun, sana iman edeceğiz, Müminlere eziyet etmeyeceğiz, dediler. Hz. Musa (A.S.) dua etti. Duası kabul edildi. Sular çekildi. O sene ürünlerde çok güzel çıktı. Bolluk oldu. Bu sefer şöyle dediler; Şayet yağmur yağmasaydı bu bolluk olmazdı. Ve böylelikle iman etmeyip sözlerinde durmadılar.

ÇEKİRGE BELASI: Kıptilerin bütün ekinlerini çekirgeler yiyip bitirdi. Meyveli ağaçların yapraklarını çiçeklerini ve hatta ev eşyalarının bir kısmını dahi yediler. İsrailoğullarına ait evlere hiç girmediler. Hz. Musa (A.S.)'dan bu azabın kaldırılması için dua istediler. Dua edince esen şiddetli rüzgâr çekirgelerin hepsini denize döktü. Fakat yine iman etmediler.

BİT VE PİRE BELASI: Cenabı-ı Hak Kıptilerin üzerlerine bir ve pireleri musallat etti. Gece ve gündüz ve bitler vücutlarını ısırıyorlardı. Saçları ve kaşları bitlerle dolmuştu. Derileri kaşınmaktan yara bere içinde kalmıştı. Dünyaları adeta kararmıştı. Pislik içinde yüzüyorlardı. Hz. Musa (A.S.)'da dua istediler. İman edip tövbe edeceklerine dair söz verdiler. Hz. Musa (A.S.) Allah'a dua etti. Bu duanın bereketiyle bit ve pire belası üzerlerinden kaldırıldı. Fakat bela kalkınca sözlerinde durmadılar ve iman etmediler.

KURBAĞA BELASI: Hz. Musa (A.S.) Nil nehrine asasını vurdu. Suda bulunan bütün kurbağalar çıkarak Mısır'daki Kıptilerin evlerine girdiler. Çamaşır ve yiyeceklerine su kayalarının içine düşüyorlardı. Ağızlarını açtıklarında ağızlarına atlıyorlardı. Sokaklar kurbağaların ölüleriyle dolmuştu. Her taraf kokmuştu. Hz. Musa (A.S.) dua etti. Yağan şiddetli yağmurlar canlı ve ölü kurbağaların hepsini denize döktü. Kokular gitti. Her tertemiz oldu. Bela kalktıktan sonra Kıptiler iman etmedi.

KAN BELASI: Hz. Musa (A.S.)'ın bedduası ile gökten kan yağdı. Bütün sular kan oldu. Kıptilerin elindeki su anında taze kana dönüşüyordu. İsrailoğulları normal olarak su içip kullanıyorlardı.

Bütün belalar geldiğinde, kalkması için Hz. Musa (A.S.)'a başvuruyorlardı. Onlara dua ettiğinde Allah'ın izni ile bu belalar kalkıyordu. Fakat onlar asla iman etmeye yanaşmıyorlardı.

Sonuçta; "Ey Musa sen gerçekten büyük bir sihirbazmışsın!" dediler. İnkâr etmekte ısrar ettiler. Bu verilen ilâhi cezalardan asla bir ibret almadılar.

HZ. MUSA (A.S.)'IN İSRAİLOĞULLARI İLE BİRLİKTE MISIR'DAN AYRILIŞI, FİRAVUN VE ASKERLERİNİN DENİZDE BOĞULMASI

Hz. Musa (A.S.)'ın uzun zaman ve hiç durmadan gece gündüz yapmış olduğu bütün tebliğler bir netice vermedi. İmana asla yanaşmadılar. Gösterdiği mucizeleri de sihir olarak gördüler. Allah (C.C.) tarafından Firavun'un kavmine özel olarak gönderilen çeşitli musibetlerden de ibret almadılar. Bu yapılan inkârın bir sonu ve bedeli olmalıydı. Firavun ve kavmi artık azabı hak etmişti.

Cenab-ı Hak Hz. Musa (A.S.)'a Mü'minlerle birlikte Mısır'dan çıkıp, Filistin ülkesine doğru gitmesini emretti.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Musa'ya; kullarımı geceleyin yola çıkar, çünkü takip edileceksiniz, diye vahyettik." *(Şuara Suresi, 52)*

Firavun, Hz. Musa (A.S.)'ın gitmiş olduğunu öğrenince gecikmeden askerlerinin toplanmasını emretti. Firavun ikinci gün, askerleriyle birlikte Süveyş Körfezi yakınlarında İsrailoğullarına ulaştı. İki ordu birbirini görecek kadar yakın oldular. İsrailoğullarının önünde deniz, arkalarında düşman ordusu vardı. O anda Hz. Musa (A.S.)'ın kavminde büyük korku, ümitsizlik ve panik başladı. Yandık! diye feryat etmeye başladılar.

Cenab-ı Hak Hz. Musa (A.S.)'a elindeki asa ile denize vurmasını emretti.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Bunun üzerine Musa'ya; Asân ile denize vur! Diye vahyettik. (vurunca deniz) derhal yarıldı. (on iki yol açıldı) Her bölük koca bir dağ gibi oldu." *(Şuara Suresi, 63)*

Deniz anında yarılıp sular çekildi. On iki kuru yol meydana geldi. On iki sülale olan İsrailoğulları bu yollardan ayrı ayrı karşıya geçtiler. Bu geçiş esnasında Hz. Musa (A.S.) dua etti. Sular içinde hemen kemerler açıldı. İsrailoğulları birbirlerini görmeye başladılar.

Hz. Musa (A.S.) açılan yola Firavun'un girmemesi ve yolun kapanması için âsası ile vurmak istedi. Allah (C.C.) Hz. Musa (A.S.)'a denizi terk ettiği hal üzerine bırakmasını emretti.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Denizi açık halde bırak. Çünkü onlar boğulacak bir ordudur." *(Duhan Suresi, 24)*

Firavun ve askerleri denizde açılan bu yola girdi. Hz. Musa (A.S.) ve kavmi tamamen karaya ulaştıktan sonra yol aniden kapandı. Firavun ve askerlerinden kurtulan hiç kimse olmadı. Hepsi suda boğuldu. Kur'an-ı Kerim dikkatlice incelendiğinde peygamberleri yalanlamanın sonu hep böyle felaketle bitmiştir.

Suların kapanış anında meydana gelen gürültü ve askerlerin ölüm korkusu ile göklere yükselen feryatları her taraftan duyuluyordu. Hz. Musa (A.S.) ve Mü'minler bu olayı gözleriyle görüp seyrettiler. Bu olay Muharrem ayının 10. Aşure günü meydana geldi. Hz. Musa (A.S.) ve kavmi şükür orucu tuttular.

Firavun boğulacağını anladığı anda Allah'tan başka tanrı olmadığına inandım, dedi.

Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde bu önemli durum şöyle bildirilmektedir:

"Biz İsrailoğullarını denizden geçirdik. Ama Firavun ve askerleri zulmetmek ve saldırmak üzere onları takip etti. Nihayet (denizde) boğulma haline gelince (Firavun); "Gerçekten, İsrailoğullarının inandığı Tanrı'dan başka tanrı olmadığına bende iman ettim. Bende Müslümanlardanım" Dedi.

"Şimdi mi! (iman ettin) Hâlbuki daha önce isyan etmiş ve bozgunculardan olmuştun."

"Ey Firavun! Senden sonra geleceklere ibret olman için bugün senin bedenini (cansız olarak) kurtaracağız. İşte insanlardan bir çoğu hakika-

ten ayetlerimizden gafildirler.” *(Yunus Suresi, 90-92)*

İmanın gaybî olması yani görmeden iman etmek lâzımdır. Ahiretin varlığı, ölüm meleği ve diğer melekler görüldükten sonra artık dünya imtihanı bitmiştir. Firavun’un secde halindeki cesedi, noksansız, çürümemiş etleri dökülmemiş bir halde bulunmuştur. Kıyamete kadar bütün insanlara ibret olması için Yüce Mevla tarafından korunmuştur. Ceset Londra Biritish Müzesi’nde mumyalanmamış olarak teşhir edilmektedir.

HZ. MUSA (A.S.)’IN ALLAH (C.C.)’I GÖRMEK İSTEMESİ, TEVRAT’IN NAZİL OLMASI VE İSRAİLOĞULLARININ BUZAĞI HEYKELİNE TAPMASI

Hz. Musa (A.S.) kavmi ile birlikte Mısır’dan çıkıp Firavun’dan kurtulduktan sonra kendisine bir kitap indirileceği bildirildi. Cenab-ı Hak Hz. (A.S.)’ı Tur Dağı’na çağırdı. Hz. Musa (A.S.), Hz. Harun (A.S.)’ı vekil bırakarak, kendisine vadedilen bu kitabı almak için Tur Dağı’na çıktı.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“(Bana ibadet etmesi için) Musa’ya otuz gece vade verdik ve ona on gece daha ilave ettik; böylece Rabbinin tayin ettiği vakit kırk geceyi buldu. Musa, kardeşi Harun’a dedi ki; Kavminin içinde benim yerime geç, onları ıslah et, bozguncuların yoluna uyma.” *(Araf Suresi, 142)*

Hz. Musa (A.S.) Tur Dağı’nda kırk günü oruç ve ibadetle geçirdi. Vasıtasız mekânsız ve cihetsiz olmak üzere Allahu Teâlâ’nın ezeli kelamını işitti. Hz. Musa (A.S.) bu aşk ve heyecanla Cenab- ı Hakkı görmek istedi; Rabbim! Bana kendini göster. Nuru cemalini göreyim.” Dedi.

Bu durum Kur’an’da şöyle anlatılmaktadır:

“Musa tayin ettiğimiz vakitte (Tur’a) gelip de Rabbi onunla konuşunca; “Rabbim! Bana (kendini) göster; seni göreyim!” dedi. Rabbi; “Sen beni asla göremezsin. Fakat şu dağa bak, eğer o yerinde durabilirse sende beni göreceksin!” buyurdu. Rabbi o dağa tecelli edince onu paramparça etti. Musa da baygın düştü. Ayılınca dedi ki; Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim, Sana tövbe ettim. Ben inananların ilkiyim.” *(Araf Suresi, 143)*

Allah (C.C.); “Beni dünyada göremezsin.” Buyurdu. Cenab-ı Hak yet-

miş hicap arkasından bir dirhem nur gösterdi. Bu nurla dağa tecelli edince dağ paramparça oldu. Allah'ın kudret ve azametine dağ dayanmadı. Hz. Musa (A.S.) korkusundan bayıldı. Cenab-ı Hakkı ancak Mü'minler cennette görebileceklerdir. Dünya gözü ile O'nu görmek idrak ve ihata etmek mümkün değildir. Gözler O'nu ihata etmekten acizdir. Hz. Musa (A.S.) Allah'ın ezeli sözlerini duyunca kendisinin cennet hayatına kavuştuğunu zannederek böyle bir talepte bulundu. Yoksa dünyada Allah'ın görülemeyeceğini kendisi de biliyordu.

Dağ infilâk edip yerle bir olduktan sonra Tevrat nazil oldu. Cebrail (A.S.) vasıtasıyla indirilen 10 levhayı Hz. Musa (A.S.) teslim aldı. İsrailoğullarının ihtiyaç duydukları bütün hükümler içinde vardı. Fakat sonradan Tevrat ve İncil'in tahrif edildiği Kur'an-ı Kerim'de bildirilmektedir.

Hz. Musa (A.S.) Tur Dağına gittikten sonra, mahir bir koyuncu olan Samiri adlı münafik O'nun yokluğunu fırsat bildi. Halktan topladığı altın ve mücevheratları eriterek buzağı heykeli yaptı. Kavminin yapılan bu buzağıya tapmalarını istedi. Samiri usta bir kuyumcu idi. Heykelin içinde hesaplı bir şekilde çeşitli delikler bırakmıştı. Rüzgâr veya hava bu deliklerden girince buzağı ses çıkarıyordu.

Hz. Harun (A.S.) buzağı heykeline tapmalarının doğru olmadığını, şirk olduğunu söyledi. Kavmi ise, O'nu dinlemediler. Üzerine yürüdüler. Hatta öldürmeye kalkıştılar. İsrailoğulları ikiye ayrıldı. Bir kısmı Samiri'nin yapmış olduğu buzağı heykeline tapmaya başladılar. Bir kısmı ise Hz. Harun (A.S.)'a bağlı kaldılar, heykele tapmadılar. Allahu Teâlâ Tur Dağı'nda bulunan Hz. Musa (A.S.)'a Samiri'nin yapmış olduğu bu fitne hareketini bildirdi.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Allah buyurdu; Senden sonra biz, kavmini (Harun ile kalan İsrailoğullarını) imtihan ettik ve Samiri onları yoldan çıkardı." *(Taha Suresi, 85)*

Hz. Musa (A.S.) elinde Tevrat levhaları olduğu halde Tur Dağı'ndan döndü. İlk önce Hz. Harun (A.S.)'ı saç ve sakalından yakalayarak Samiri'nin ekmiş olduğu bu fitne tohumuna niye engel olmadığını sordu? Hz. Harun (A.S.) durumu anlattı. Kendisini dinlemediklerini, öldürmeye kalktıklarını söyledi. Hz. Musa (A.S.) kardeşinin beyan ettiği bu özrü kabul etti.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Musa, kızgın ve üzgün bir halde kavmine dönünce; "Benden sonra arkamdan ne kötü işler yapmışsınız! Rabbinizin emrini (beklemeyip) acele mi ettiniz?" dedi. Tevrat levhalarını yere attı ve kardeşinin (Harun'un) başını tutup kendisine doğru çekmeye başladı. (Kardeşi); "Anam oğlu! Bu kavim, beni cidden zayıf gördüler ve nerede ise beni öldüreceklerdi. Sende düşmanları bana güldürme ve beni bu zalim kavimle beraber tutuma!" dedi." *(Araf Suresi, 150)*

Kavminin ibadet için yaptığı buzağı eritip kalanı da balta ile parçalayıp denize attı. Samiri'ye beddua etti ve onu yanından kovdu.

Hz. Musa (A.S.)'ın kavmi, buzağıyı ilâh edinip, günaha girdikleri için tövbe etmek istediler. Aralarından yetmiş kişiyi seçtiler. Tur Dağı'na çıkarak oruç ve nefislerini temizlemek için ibadet etmeye başladılar. Tur Dağı'nda iken Cenab-ı Hak Hz. Musa (A.S.)'a hitap ederken, hazır bulunan kavmi de bu sesleri duydular. Yanında bulunup da sesi duyanların bir kısmı, hadlerini aşmak suretiyle Allah'ı bize göster görelim, dediler. Hz. Musa (A.S.) bunun mümkün olmadığını, dünya gözü ile Allah'ın görülemeyeceğini söyledi. Allah'ı görmedikçe duyduğumuz seslerin Allah'a ait olduğuna inanmayız, dediler. Şiddetli bir yıldırım gelip çarptı ve ortalığı bir anda darmadağınık etti. Hepsi bayıldı.

Bir rivayete göre yetmiş kişide öldüler.

Kur'an-ı Kerim şöyle bahseder:

"Bir zamanlar; Ey Musa! Biz Allah'ı açıkça görmedikçe asla sana inanmayız, demiştiniz de bakıp durur olduğunuz halde hemen sizi yıldırım çarpmıştı." *(Bakara Suresi, 55)*

Hz. Musa (A.S.) ağlayarak ve Allah'a yalvararak dirilmeleri için dua etti. Duası kabul edilerek hepsi tekrar hayata döndüler.

HZ. İSA (A.S.)

Hz. İsa (A.S.) İsrailoğullarına gönderilen hak bir peygamberdir. Ondan önce birçok peygamber gönderilmiştir. İsrailoğullarına gönderilen peygamberlerin sonuncusudur. Kudüs de doğmuştur.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Meryem oğlu Mesih ancak bir resuldür. Ondan önce de (birçok) resuller gelip geçmiştir. Anası da çok doğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi. Bak, onlara delilleri nasıl açıklıyoruz, sonra bak nasıl (haktan) yüz çeviriyorlar." *(Maide Suresi, 75)*

Hz. İsa (A.S.) otuz yaşında iken peygamber oldu. Getirdiği dinin adı Hıristiyanlıktır. Semavi dinler içinde en çok taraftarı olan dindir. Hz. İsa (A.S.) otuz üç yaşında iken diri olarak göğe kaldırılmıştır. Bazı rivayetlere göre kıyamete yakın bir zamanda, Tevhid inancını yerleştirmek ve Kur'an-ı hâkim kılmak için tekrar yeryüzüne inecektir. Bir süre yaşadıktan sonra ise Medine'de vefat edecektir. Hz. Muhammed (S.A.V.)'ın türbesinde defnedilecektir.

Hz. İsa (A.S.)'ın lakabı Mesih'tir, annesi Hz. Meryem'dir. Biline sebepler dışında mucizevî bir şekilde Hz. İsa (A.S.), Allah'ın kudreti sonucu babasız olarak yaratılmıştır.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Ey ehli kitap! Dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında gerçekten başkasını söylemeyin. Meryem oğlu İsa Mesih, ancak Allah'ın resulüdür, (O) kelimesi (nin eseri) dir, O'ndan bir ruhtur. O'nun tarafından gönderilmiş yahut teyit edilmiş yahut da Cebrail tarafından üfürülmüş bir ruhtur. Şu halde Allah'a ve peygamberine iman edin. Tanrı üçtür, demeyin, sizin için hayırlı olmak üzere bundan vazgeçin. Allah ancak bir tek Allah'tır. O, çocuğu olmaktan münezzehtir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Vekil olarak Allah yeter." *(Nisa Suresi, 171)*

Hz. İsa (A.S.)'ın dünyadan ayrılmasından sonra İncil tamamen tahrif

edilmiştir. İncil'de yer almadığı halde Hıristiyanlar putperestlerin etkisi altında kalarak dinlerini değiştirmişlerdir. Allah üç unsurdan meydana gelmiştir, üçü de birbirinin aynıdır, her biri tam bir ilâhtır ve üçü bir tek tanrıdır diyerek aklın, mantığın kabul etmediği bir çelişkiye düşmüşlerdir.

Hıristiyanlar Hz. İsa (A.S.) için Allah'ın oğludur, dediler. Anasına da tanrılık vasfını verdiler. Allah (C.C.) çocuk edinmekten münezzeh olduğunu Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetinde açıkça beyan etmektedir:

"Allah çocuk edindi, dediler. Hâşâ! O bundan münezzehtir. Göklerde ve yerde olanların hepsi O'nundur, hepsi O'na boyun eğmiştir." *(Bakara Suresi, 116)*

"De ki: O, Allah birdir. Allah Samed'dir. O, doğurmamış ve doğmamıştır. Onun hiçbir dengi yoktur." *(İhlâs Suresi)*

"Müşrikler; Allah çocuk edindi, dediler. Hâşâ! O bundan münezzehtir. O'nun (çocuğa) ihtiyacı yoktur. Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur. Bu hususta yanınızda herhangi bir delil yoktur. Allah hakkında bilmediğiniz bir şey mi söylüyorsunuz?" *(Yunus Suresi, 68)*

Birçok İncil Hz. İsa (A.S.)'dan sonra kimliği belirsiz kimseler tarafından kaleme alınmıştır. Birbirini tutmayan çeşitli İnciller yazılmıştır.

Hz. İsa (A.S.) yeryüzünde iken, insanlara Allah'ın bir tek mabud olduğunu bildirmiştir.

Bu konu ile ilgili Kur'an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

"Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim; Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin, dedim. İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine kontrolcü idim. Beni vefat ettirince artık onlar üzerine gözetleyici yalnız sen oldun. Sen her şeyi hakkı ile görensin." *(Maide Suresi, 117)*

Hz. İsa (A.S.) Allah'ın bir kelimesi ve (ol) demesinden ibarettir. Allah'ın kudreti sonsuzdur. Dilediğini dilediği şekilde yaratmaya kadirdir. Âdem (A.S.)'ı topraktan anasız ve babasız olarak yaratmıştır.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Allah nezdinde İsa'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir. Allah

onu topraktan yarattı. Sonra ona (ol!) dedi ve oluverdi." *(Al-i İmran Suresi, 59)*

Allah (C.C.) Hz. Âdem (A.S.)'ı yarattığı zaman ona ruhundan üflediği bildirilmiştir.

Kur'an-ı Kerim şöyle bahseder:

"Onu tamamlayıp, içine de ruhumdan üfürdüğüm zaman, derhal ona secdeye kapanın!" *(Sâd Suresi, 72)*

Hz. İsa (A.S.) kendisinden önce gönderilen diğer bütün peygamberler gibi insanları doğru yola çağırmakla görevlendirilmiş seçkin bir kul ve peygamberdi. Tevhid inancını yerleştirmek için gönderilmişti. Hz. İsa (A.S.) ilâhi kudretin bir örneğidir. Peygamberlik nimetine erişmiş büyük bir zattır.

Hz. İsa (A.S.) yeryüzünde iken, hak din olan İslamı tebliğ etmiştir. Tahrif edilmiş Tevrat'ın gerçek hükümlerini insanlara tebliğ etmiş ve kendisine indirilen İncil'i öğretmiştir.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

"Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak ve size haram kılınan bazı şeyleri de helal kılmam için gönderildim. Size Rabbinizden bir mucize getirdim. O halde Allah'tan korkun, bana da itaat edin." *(Al-i İmran Suresi, 50)*

Yahudilerin zulüm ve isyanları yüzünden bazı şeyler üzerinde yasaklar konmuştu. Hz. İsa (A.S.) bu yasakları kaldırdı.

HZ. MERYEM'İN DOĞUMU VE YETİŞMESİ

Hz. Meryem, Hz. İsa (A.S.)'ın annesidir. Hz. Davud (A.S.)'ın soyundan gelmektedir. İmran'ın kızı olup annesinin adı Hanne'dir. Meryem'in annesinin çocuğu olmuyordu, kısırdı. Allah'a dua etti ve kendisine bir çocuk ihsan ederse bunu Beytü'l Makdis'in hizmetine vereceğine dair bir adakta bulundu.

Kur'an-ı Kerim bu durumdan şöyle bahseder:

"İmran'ın karısı şöyle demişti; Rabbim! Karnımdakini azatlı bir kul

olarak sırf sana adadım. Adağımı kabul buyur. Şüphesiz (niyazımı) hakkıyla işiten ve (niyetimi) bilen sensin.” *(Al-i İmran Suresi, 35)*

Allah (C.C.) dualarını kabul etti. Hanne Meryem’e hamile kaldı. Hamilelik döneminde eşi İmran vefat etti. İmran Beytü’l Makdis (Mescid-i Aksa)’nın eski imamlarından olup, Kudüs’te sevilen sayılan muhterem bir zattı. Hanne bir kız çocuğu doğurdu. O zamana kadar Mescid-i Aksa’nın hizmetine sadece erkek çocuklar veriliyordu. Kız çocuğu verilmiyordu. Adını Meryem koydu. Onu ve soyunun şeytanın şerrinden korunması için Allah’a dua etti.

Bu durum Kur’an’da şöyle anlatılmaktadır:

“Onu doğurunca, Allah ne doğurduğunu bilip dururken; Rabbim! Ben onu kız doğurdum. Oysa erkek, kız gibi değildir. Ona Meryem adını verdim. Kovulmuş şeytana karşı onu ve soyunu senin korumanı diliyorum, dedi.”

Rabbi Meryem’e hüsnü kabul gösterdi, Onu güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Zekeriya’yı ona bakımı ile görevlendirdi. Zekeriya, onun yanına mabede her girişinde orada bir rızık bulur ve Ey Meryem! Bu sana nerden geliyor? der; O da; Bu, Allah tarafındandır. Allah, dilediğine sayısız rızık verir, derdi.” *(Al-i İmran Suresi, 36-37)*

Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Dünyaya gelen her çocuğa, doğarken şeytan parmakları ile dokunur. Ancak Meryem ve oğlu İsa (A.S.) bunun dışındadır.” *(İmam Ahmed)*

Hz. Meryem sütten kesildikten sonra Mescid-i Aksa’nın imamı olan Hz. Zekeriya (A.S.)’a teslim edildi. Hz. Zekeriya (A.S.) aynı zamanda Hz. Meryem’in teyzesinin kocası idi. Hz. Zekeriya (A.S.) bilindiği gibi İsrailoğullarının peygamberlerindendi. Mescid-i Aksa’nın diğer görevlileri Hz. Meryem’in Hz. Zekeriya (A.S.)’a teslim edilip bırakılmasına itiraz ettiler. Hepsi Hz. Meryem’i kendi koruması altına almak istiyordu. En sonunda aralarında kura çektiler. Kura Hz. Zekeriya (A.S.)’a çıktı. Hz. Meryem’in yetişmesinden o yüce peygamber sorumlu oldu. Hz. Meryem’in rahatlıkla ibadet etmesi için mabette ona özel bir oda tahsis etti. Anahtar Hz. Zekeriya (A.S.)’da kalıp, başka hiç kimse o odaya giremiyordu.

Hz. Meryem, tertemiz her türlü günah ve haramlardan uzak faziletli

bir hayat yaşıyordu. Böylelikle Allah (C.C.) onu bütün dünya kadınlarına tercih etti.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle işaret buyrulmaktadır:

"Hani melekler demişlerdi; Ey Meryem! Allah seni seçti; seni tertemiz yarattı ve seni bütün dünya kadınlarına tercih etti." *(Al-i İmran Suresi, 42)*

Hz. Zekeriya (A.S.) Hz. Meryem'i özenle eğitip terbiye etmişti. Allah (C.C.) Hz. Meryem'i Kur'an-ı Kerim'in çeşitli yerlerinde övmüştür.

"İffetini korumuş olan, İmran kızı Meryem'i de (Allah örnek gösterdi). Biz, ona ruhumuzdan üfledik ve Rabbinin sözlerini ve kitaplarını tasdik etti. O gönülden itaat edenlerdendi." *(Tahrim Suresi, 12)*

Hz. Zekeriya (A.S.) Meryem'den çok kerametler görmüştü. İnsanlardan farklı ve üstün olarak yaratılmış olduğunu hemen fark etmişti. Hz. Zekeriya (A.S.) Meryem'in yanına her girdiğinde, çarşıda bulunmayan ve o zamanda yetişmesi mümkün olmayan taze taze meyveler görürdü. Kış meyvelerini yazın, yaz meyvelerini de kışın yanında buluyordu. Nerden geldiğini O'na sorduğunda? Allah (C.C.) tarafından geliyor cevabını alıyordu.

MERYEM'E HZ. İSA (A.S.)'IN MÜJDELENMESİ

Hz. Meryem takva sahibi, namusunu koruyan, iffetli, abide bir kadındı. Bir gün ailesinden ayrılarak doğu tarafından, gözden uzak bir yerde yalnız başına bulunduğu sırada istirahat ediyordu.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

"Resulüm! Kitap'ta Meryem'i de an. Hani O, ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmişti."

Meryem, onlara kendi arasına bir perde çekmişti. Derken, biz ona ruhumuzu gönderdik de O, kendisine tastamam bir insan şeklinde göründü." *(Meryem Suresi, 16-17)*

Aniden karşısına delikanlı güzel yakışıklı bir erkek çıkageldi. Hz. Meryem gelen bu gençten korktu. Senden Allah'a sığınırım. Allah'tan korkuyorsan bana yaklaşma, dedi.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Meryem dedi ki; Senden çok esirgeyici olan Allah'a sığınırım. Eğer Allah'tan sakınan bir kimse isen (bana dokunma)" *(Meryem Suresi, 18)*

Meryem'in bu sözleri karşısında insan şekline girmiş olan Cebrail (A.S.) kendini ona tanıttı. Melek olduğunu söyledi. Cebrail (A.S.) bakire olan Hz. Meryem'e babasız olarak bir çocuk dünyaya getireceği müjdesini verdi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Melekler demişlerdi ki; Ey Meryem! Allah sana kendisinden bir kelimeyi müjdeliyor. Adı Meryem oğlu İsa'dır, Mesih'tir; dünya da ahirette de itibarlı ve Allah'ın kendisine yakın kıldıklarındandır." *(Al-i İmran Suresi, 45)*

Meryem; Cebrail (A.S.)'a bu nasıl olabilir; bana bir erkek eli değmediği halde nasıl çocuğum olabilir?

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetinde bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"Meryem! Bana bir insan eli değmediği, iffetsiz de olmadığım halde benim nasıl çocuğum olabilir? Dedi." *(Meryem Suresi, 20)*

"Meryem; Rabbim! Dedi, bana bir erkek eli değmediği halde nasıl çocuğum olur? Allah şöyle buyurdu; İşte böyledir, Allah dilediğini yaratır. Bir işe hükmedince ona sadece (ol!) der, o da oluverir."
(Al-i İmran Suresi, 47)

Allah'ın dilemesiyle her şey olur. Allah (C.C.) Hz. Âdem (A.S.)'ı anasız babasız yaratmıştır. Bir işin olmasını istediği zaman sadece ol demesi yeterlidir. O şey hemen oluverir.

Cebrail (A.S.) Hz. Meryem'e doğru üfledi. Hz. Meryem bu üfleme ile hamile kaldı.

Kur'an-ı Kerim bu duruma şöyle işaret buyurur:

"Meryem ona hamile kaldı. Bunun üzerine onunla (karnındaki çocukla) uzak bir yere çekildi." *(Meryem Suresi, 22)*

Cebrail (A.S.) doğacak olan bu çocuğun mübarek kılındığını, Allah'ın peygamberi olacağını, kendisine kitap verileceğini, Allah'ın izniyle ölü-

leri diriltip, hastaları iyileştireceğini haber vermiştir.

Allah Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"O, İsrailoğullarına bir elçi olacak (ve onlara şöyle diyecek); Size Rabbinizden bir kuş sureti yapar, ona üflerim ve Allah'ın izni ile o kuş oluverir. Yine Allah'ın izni ile körü ve alacalıyı iyileştirir, ölüleri diriltirim. Ayrıca evlerinizde ne yiyip ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer inanan kimseler iseniz, bunda sizin için bir ibret vardır." *(Al-i İmran Suresi, 49)*

HZ. İSA (A.S.)'IN DOĞUMU VE BEŞİKTE KONUŞMASI

Hz. Meryem doğum zamanı yaklaşınca toplumdan uzak bir yere gitti. Doğum sancısı şiddetlenince kuru bir hurma ağacına gidip yaslandı. Keşke ölseydim. Unutulup gitseydim ve hatıra gelmemiş olsaydım dedi. Bu acı ve ızdıraplı günleri görmemiş olsaydım diyerek üzüntüsünü dile getirdi.

Hz. İsa (A.S.) bir kış günü kuru hurma ağacı altında dünyaya geldi. Bir ses; bunun Hz. İsa (A.S.) veya Cebrail (A.S.) tarafından söylendiği rivayet edilmektedir. Hz. Meryem'e hüzne kapılma, kuru hurma ağacını kendine doğru silkele sana taze hurma dökülecek, ayağının altında da Cenab-ı Hak küçük bir su arkı yarattığı bildirildi. Hurmalardan yiyip sudan içmesi gönlünü hoş tutması ve asla üzülmemesi tavsiye edildi.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

"Doğum sancısı onu bir hurma ağacına (dayanmaya) sevk etti. (keşke) dedi, bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim.

Aşağısından (İsa yahut Melek) ona şöyle seslendi; Tasalanma! Rabbin senin alt yanında bir su arkı vücuda getirmiştir.

Hurma dalını kendine doğru silkele ki, üzerine taze, olgun hurma dökülsün.

Ye iç. Gözün aydın olsun! Eğer insanlardan birini görürsen de ki; Ben çok merhametli olan Allah'a oruç adadım; artık bugün hiçbir insanla konuşmayacağım." *(Meryem Suresi, 23-26)*

Hz. Meryem çocuk doğduktan sonra onu alıp Mescid-i Aksa'ya

götürdü. Bir süre burada kaldıktan sonra çocuğu ile birlikte kavminin yanına gitti. Onu görenler hayret ettiler. Çok tanınmış temiz bir aileden geldiğini babası İmran ve kardeşi Harun'un takva sahibi insanlar olduklarını annesinin de iffetli bir kadın olduğunu ona söylediler. Çirkin ve utanç verici kötü fiili işlemek suretiyle gayri meşru bir çocuk sahibi oldun, diyerek ona iftirada bulundular.

Kavmi, Hz. Meryem'in çok ahlâklı bir şekilde yaşadığını bildikleri halde, onun için kötü düşünceler beslediler. Sadece zan ve tahmine dayanarak Hz. Meryem'e iftira ettiler. Bu olayın insanlar için bir imtihan ve mucize olduğunu asla düşünmüyorlardı. Hz. Meryem Allah'ın emriyle kendisine yapılan bu susmalara cevap vermeyip sustu. Onlara Hz. İsa'yı işaret etti.

Hz. İsa (A.S.) Allah'ın izni ile bir mucize olarak beşikte konuştu. Hz. Meryem'e destek oldu. Beklenen ve merak edilen doğru açıklamayı Hz. İsa (A.S.) kavmine yaptı.

Annesinin temiz ve iffetli bir kadın olduğunu, çirkin iftiralara maruz bırakıldığını söyledi. Şüpheleri giderecek bütün cevapları kavmine bildirdi. Allah'ın kulu olduğunu, İsrailoğullarına peygamber olacağını, kendisine kitap verileceğinin müjdesini de verdi. Hayatta bulunduğu sürece namaz kılmak ve zekât vermekle emrolunduğunu söyledi.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Bunun üzerine Meryem çocuğu gösterdi. Biz dediler, beşikteki bir sâbi ile nasıl konuşuruz?

Çocuk şöyle dedi; Ben Allah'ın kuluyum. O bana kitabı verdi ve beni peygamber yaptı.

Nerede olursam olayım, O beni mübarek kıldı; yaşadığım sürece bana namazı ve zekâtı emretti.

Beni anneme saygılı kıldı; beni bedbaht bir zorba yapmadı.

Doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak kabirden kaldırılacağım gün esenlik banadır." *(Meryem Suresi, 29-33)*

Yahudiler Hz. İsa (A.S.)'ın beşikte bir mucize sonucu söylediklerini kabul etmediler ve Hz. Meryem'e iftira etmeye devam ettiler.

HZ. İSA (A.S.)'IN PEYGAMBERLİĞİ

Hz. Meryem Suriye Kralı Herodos'un zulüm ve tehditlerinden kurtulmak için oğlu Hz. İsa (A.S.)'ı da yanına alarak Mısır'a gitti. Mısır'da on iki yıl kaldı. Kral öldükten sonra Mısır'dan tekrar Filistin'e geri döndü. Kudüs'ün Nasıra kasabasına gelip yerleşti. Hz. İsa (A.S.) peygamber olmadan önce Yahudiye çölünde kırk gün aç ve susuz şekilde oruç tutup, Cenab-ı Hakka gece gündüz ibadet etti. Bundan sonra vahiy yolu ile kutsal kitap İncil, Hz. İsa (A.S.)'a nazil oldu.

Hz. İsa (A.S.) otuz yaşında iken, Cenab-ı Hak kendisine peygamberlik verdi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Hatırla ki, Meryem oğlu İsa; Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmet adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti. Fakat O, kendilerine açık deliller getirince; bu apaçık bir büyüdür, dediler." *(Saf Suresi, 6)*

Hz. İsa (A.S.) Nasıra kasabasında oturduğu için, Onun dinine tabi olanlara Nasranî denildi. Hz. İsa (A.S.) İsrailoğullarına peygamber olarak gönderilmiş olduğunu, kendisine iman edip tabi olmalarını söyledi. Allah'ın emir ve yasaklarını insanlara iman edip kurtulmaları için onlar çok büyük mucizeler gösterdi.

Bozulmamış olan Tevrat'ı tasdik edici olup, kendisine indirilmiş olan İncil'i tebliğ etti. Tevrat'ta yapılan tahrifatları düzeltti. Yahudiler dinde bulunmadığı halde, ruhbanlık sınıfını dine sokmuşlardı. Haram kılınan bazı şeyleri helal, helal kılınan bazı şeyleri de haram kılarak Cenab-ı Hakkın kendilerine indirdiği dini tahrif etmişlerdi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetinde bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"Sonra bunların izinden ardı ardına peygamberlerimizi gönderdik. Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik, ona İncil'i verdik; ona uyanların kalplerine şefkat ve merhamet vermiştik. Uydurdukları ruhbanlığa gelince, onu biz yazmadık. Fakat kendileri Allah rızasını kazanmak için yaptılar. Ama buna da gereği gibi uymadılar. Biz de onlardan

iman edenlere mükâfatlarını verdik. İçlerinden çoğu da yoldan çıkmışlardır.” *(Hadid Suresi, 27)*

“Benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı olarak ve size haram kılınan bazı şeyleri de helal kılmam için gönderildim. Size Rabbinizden bir mucize getirdim. O halde Allah’tan korkun, bana da itaat edin.” *(Al-i İmran Suresi, 50)*

Hz. İsa (A.S.) yeni bir din getirmemiştir. Önceki peygamberleri ve Tevrat’ı tasdik etmiştir. Hz. İsa (A.S.) insanları Allah’ın birliğine ve imana davet etmiştir. Allah, benim de sizin de Rabbinizdir, sadece O’na kulluk edin, demiştir.

Bu durum Kur’an’da şöyle anlatılmaktadır:

“Allah, benim de Rabbim, sizinde Rabbinizdir. Öyle ise O’na kulluk edin. İşte bu doğru yoldur.” *(Al-i İmran Suresi, 51)*

Hz. İsa (A.S.) hiçbir şeyi Allah’a ortak koşmayın, demiştir. Hz. İsa (A.S.)’a ilâhlık isnad edenler kâfir olmuşlardır.

Bu duruma Kur’an-ı Kerim şöyle işaret buyurur:

“Andolsun ki; (Allah kesinlikle Meryem oğlu Mesih’tir) diyenler kâfir olmuşlardır. Hâlbuki Mesih (Ey İsrailoğulları! Rabbim ve Rabbiniz olan Allah’a kulluk ediniz. Biliniz ki kim Allah’a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcıları yoktur.) demişti.” *(Mâide Suresi, 72)*

Hz. İsa (A.S.) olağanüstü ve insanları hayrete düşürecek büyük mucizeler göstermiş olmasına rağmen O’na inanan çok az insan vardı. Hz. İsa (A.S.)’ın kendisine iman edenler arasından seçmiş olduğu on iki kişiye Havariler denir. Havariler Hz. İsa (A.S.) ile her zaman beraberdiler. Hz. İsa (A.S.)’ın birer elçisiydiler. Allah’a giden yolda bizim de Havariler gibi yardımcı olmamız gerektiği bildirilmektedir.

Bu durum Kur’an’da şöyle anlatılmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah’ın yardımcıları olun. Nitekim Meryem oğlu İsa Havarilere; Allah’a (giden yolda) benim yardımcılarım kimdir? Demişti. Havariler de; Allah (yolunun) yardımcıları biziz, demişlerdi. İsrailoğullarından bir zümre inanmış, bir zümre de inkâr etmişti. Nihayet biz inananları, düşmanlarına karşı destekledik. Böylece üstün geldiler.”

(Saf Suresi, 14)

HZ. İSA (A.S.)'IN GÖKYÜZÜNE ÇIKARILMASI

Hz. İsa (A.S.) İsrailoğullarına gönderilen bir peygamberdi. Ondan önce de çok peygamberler gönderilmişti. Bu peygamberlere İsrailoğulları uymadıkları gibi bir kısmını da şehid etmişlerdi. Asırlar boyu ilâhi emirlere uymadıkları için perişan ve zillet içinde yaşamışlardı. Bir kurtarıcı peygamber bekleniyordu.

Hz. İsa (A.S.) açık ve büyük mucizelerle geldiği halde İsrailoğulları O'na uymadılar. Getirmiş olduğu hak dini karşı çıktılar. Çünkü onlara tebliğ ettiği dini hakikatler çıkar ve menfaatlerine aykırı düşüyordu. Faiz, rüşvet her türlü zulüm ve haksızlık yasaklandığı için hesaplarına gelmiyordu.

Yahudiler Hz. İsa (A.S.)'ı öldürmek için kendi aralarında anlaştılar. İlk önce Hz. İsa (A.S.)'ı Roma valisine şikâyet ettiler. O'na iftira ederek, mevcut düzeni yıkmaya uğraştığını söylediler. Hz. Musa (A.S.)'ın getirmiş olduğu ilahi düzeni yıkmak ve değiştirmek için uğraştığını iddia ettiler. Böylece O'nun için ölüm fermanını çıkardılar.

Havariler Hz. İsa (A.S.)'ı gizlediler. Havarilerden Yehuza ise münafıktı. Çok az bir menfaatle otuz dirhem karşılığında Hz. İsa (A.S.)'ın yerini görevlilere gösterdi. Askerler evi kuşattılar. Hz. İsa (A.S.)'ı yakalamak için askerlerle birlikte eve giren Yehuza'yı Cenab-ı Hak Hz. İsa (A.S.)'ın suretine çevirdi. Askerler Yehuza'yı Hz. İsa (A.S.) zannederek yakalayıp çarmıha germek suretiyle öldürdüler. Hz. İsa (A.S.) kuşatma esnasında Cenab-ı Hak tarafından canlı bir şekilde gökyüzüne çıkarıldı.

Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

"(Yahudiler) tuzak kurdular; Allah da onların tuzaklarını bozdu. Allah, tuzak kuranların hayırlısıdır." *(Al-i İmran Suresi, 54)*

Böylelikle içeriye girenler, Hz. İsa (A.S.)'ı değil, benzeri Yehuza'yı öldürmüşlerdir.

Bu konu Müslümanlarla, Hıristiyanlar arasında ihtilâf konusu olmuştur. Hıristiyanlar Hz. İsa (A.S.)'ın haça gerilip öldürüldüğüne, daha sonra da dirilip göğe çıkarıldığına, inanmaktadırlar. Müslümanlar ise Hz. İsa (A.S.) ölmeden Cenab-ı Hakkın katına canlı bir şekilde yükseldiğine iman etmektedirler. İslâm âlimleri hepsi bu görüştedirler.

Bu durum Kur'an'da şöyle anlatılmaktadır:

"Ve Allah elçici Meryem oğlu İsa'yı öldürdük; demeleri yüzünden (onları lanetledik) Hâlbuki onu ne öldürdüler, ne de astılar; fakat (öldürdükleri) onlara İsa gibi gösterildi. Onun hakkında ihtilâfa düşenler bundan dolayı tam bir kararsızlık içindedirler; bu hususta zanna uymak dışında hiçbir (sağlam) bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmediler."

Bilakis Allah onu (İsa'yı) kendi nezdine kaldırmıştır. Allah izzet ve hikmet sahibidir." *(Nisa Suresi, 157-158)*

Bazı rivayetlere göre kıyamete yakın bir tarihte Hz. İsa (A.S.) tekrar yeryüzüne inecektir. Kur'an'ın dünyaya hâkim kılınması, küfrün ortadan kalkması ve İslam'ın yayılması için çalışacaktır. Hz. İsa (A.S.) Hz. Muhammed (S.A.V.)'ın getirmiş olduğu dinin hüküm ve esaslarına uyacaktır. Hanefi mezhebi görüşüne göre içtihad edip, hareket edecektir.

Hz. İsa (A.S.)'ın gökten indirilmesi konusu İslam âlimleri arasında tartışma konusu olmuştur. Yine bazı rivayetlere göre bir müddet yaşadıktan sonra, Hz. İsa (A.S.)Medine'de vefat edecek, Peygamberimiz (S.A.V.)'in bulunduğu Hücre-i Saadet'e defnedilecektir.

HZ. İSA (A.S.)'IN GÖSTERDİĞİ BAZI MUCİZELER

Mucize; peygamberler tarafından gösterilen harikulade şeylerdir. İnsanların yapamayacağı sadece peygamberlere mahsus olan adet dışı ve tabiat üstü fevkalâde işlerdir. İnsanların mucize göstermesi ise tabiat kanunlarına göre mümkün değildir. Evliyalardan sadır olan bu gibi harikulade şeylere keramet, salih Müslümanlardan gelenlere de feraset denir.

Her gönderilen peygamber, mutlaka mucize göstermiştir. Bu da onun peygamberliğinin doğruluğuna delalet eder. Kulların iman etmeleri ve hidayete kavuşmaları için peygamberlere mucizeler verilmiştir. Peygamberlerin gönderildiği çağda insanlar neye değer ve kıymet veriyorlarsa onlara bunun benzeri mucizeler verilirdi.

Kur'an-ı Kerim, bazı peygamberlere verilen çeşitli mucizelerden bahsetmektedir. Hz. Muhammed (S.A.V.) zamanında, Arabistan'da

edebiyat ve şiir çok ileri bir safhada olup, zirve yapmıştı. Cenab-ı Hak peygamberine Kur'an-ı Kerim'i göndererek, bütün şair ve edipleri susturmuş hepsine meydan okumuştu. Bugüne kadar Kur'an-ı Kerim'in bir benzerini hiç kimse yapamamıştır.

Hz. İsa (A.S.) zamanında ise tıp ilmi çok ileriydi. Hz. İsa (A.S.) ölüleri diriltip anadan doğma körleri iyi etmek suretiyle doktorlara ve tıp ilmine adeta meydan okumuş, hepsini aciz bırakmıştır. Bugün dahi tıp ilmi Hz. İsa (A.S.)'ın yaptıkları karşısında aciz kalmaktadır.

Hz. Salih (A.S.) Allah'ın izni ile kayanın içinden deve çıkarmıştır. Hz. Davud (A.S.)'ın elinde ise demir, mum gibi yumuşak oluyor ve ondan zırh yapıyordu. Hz. Süleyman (A.S.)'ın Allah'ın izni ile cinler ve rüzgârlar emrine verilmişti. Hz. İbrahim (A.S.)'ı Allah'ın izni ile ateş O'nu yakmadığı gibi serin ve selâmet olmuştur. Hz. Musa (A.S.) ise elindeki asa ile sihirbazların sihirlerini yok etmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de bunların dışında başka peygamberlere verilen çeşitli mucizeler de zikredilmiştir. Biz bunların hepsini nakletmedik.

Allah (C.C.) Hz. İsa (A.S.)'ı büyük mucizelerle desteklemiştir. Pek çok mucize göstermiştir. Göstermiş olduğu bu mucizeler ise Hıristiyanların iddia ettiği şekilde hiçbir zaman onun ilâh olduğunu göstermez. Bilâkis sadece O'nun bir kul ve hak peygamber olduğunu gösterir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetinde bu önemli durumu şöyle bildirmektedir:

"O, İsrailoğullarına bir elçi olacak (ve onlara şöyle diyecek); Size Rabbinizden bir mucize getirdim, size çamurdan bir kuş sureti yapar, ona üflerim ve Allah'ın izni ile o kuş oluverir. Yine Allah'ın izni ile körü ve alacayı iyileştirir, ölüleri diriltirim. Ayrıca evlerinizde ne yiyip ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer inanan kimseler iseniz, bunda sizin için bir ibret vardır." *(Al-i İmran Suresi, 49)*

"Allah o zaman şöyle diyecek; "Ey Meryem oğlu İsa! Sana annene (verdiğim) nimetimi hatırla! Hani seni mukaddes ruh (Cebrail) ile desteklemiştim; (bu sayede) sen beşikte iken de yetişkin çağında da insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı (okuyup yazmayı) hikmeti, Tevrat ve İncil'i öğretmiştim. Benim iznimle çamurdan kuş şeklinde bir şey yapıyordun da ona üflüyordun hemen benim iznimle o kuş oluyordu. Yine

benim iznimle anadan doğma körü ve alacayı iyileştiriyordun. Ölüleri benim iznimle (hayata) çıkarıyordun. Hani İsrailoğullarını (seni öldürmekten) engellemiştim; kendilerine apaçık deliller (mucizeler) getirdiğin zaman içlerinden inkâr edenler (Bu apaçık bir sihirden başka bir şey değildir) demişlerdi." *(Maide Suresi, 110)*

"Hatırla ki, Meryem oğlu İsa; Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti. Fakat O, kendilerine açık deliller getirince; bu apaçık bir büyüdür, dediler." *(Saf Suresi, 6)*

Hz. İsa (A.S.)'ın göstermiş olduğu bir kısım mucizeler:

Ölüleri Diriltmesi: Allah'ın izni ile ölüleri diriltirdi. Seslenmek veya dokunmak suretiyle bu işi yapardı.

Dirilttiği bazı şahıslar şunlardır:

Hz. Üzeyr (A.S.)'ı, Hz. Nuh (A.S.)'ın Ham veya Sam adındaki oğullarından birini, Aziz adında bir dostunu, Ad oğlu Şeddad'ı ve bir kız çocuğu diriltmesi rivayet edilmiştir.

Doğuştan kör olanları ve alaca hastalarını elini dokundurmak suretiyle iyileştirirdi.

Çamurdan bir kuş yapıp ona üfleyince, Allah'ın izniyle canlanırdı.

İnsanların evlerinde ne yiyip içtiklerini ve ne sakladıklarını onlara haber vermiştir.

Duası ile gökten çeşitli nimetleri ihtiva eden bir sofra indirmiştir.

Uyku halinde iken söylenen sözleri ve yapılan hareketleri bildirmiştir.

Hz. Muhammed (S.A.V.)'in geleceğini müjdelemiştir.

Hz. İsa (A.S.)'ın babasız dünyaya gelmesi ve beşikte konuşması da önemli mucizelerindendir.

Hz. İsa (A.S.)'ın kavmi göstermiş olduğu çeşitli büyük mucizelere rağmen O'nu sihirbazlıkla itham etmişler ve tâbi olmamışlardır. Hatta öldürmek için ellerinden gelen bütün gayreti sarf etmişlerdir. Çeşitli iftiralara maruz kalmıştır.

HZ. MUHAMMED (S.A.V.)

İSLAM ÖNCESİ BÜTÜN ÂLEM CAHİL VE KARANLIK BİR ORTAM İÇİNDEYDİ

İslam dininin doğduğu yıllarda bütün dünya devletleri ve Arap yarımadası tam bir cahiliye dönemi içindeydi. İçki, kumar, fuhuş, hırsızlık ve zulüm her tarafa yayılmıştı. Bu gibi işler normal kabul edilirdi.

Mekke'de putperestlik hâkimdi. Kâbe'nin içine 360 adet put yerleştirildi. Mekke halkının bir kısmı ise Allah'a inanıyordu. Fakat Allah ile aralarında aracı olan putları vardı. Onlara da ayrıca tapıyorlardı. Her kabilenin kendine ait özel bir putu vardı. Kâbe'yi de çıplak alkış ve ıslıkla tavaf ediyorlardı.

İslamiyet ilk önce Arap yarımadasının Hicaz bölgesinde doğdu. Mekke o zamanlarda Kureyş Kabilesinin hâkimiyeti altında idi. Medine'de ise Evs ve Hazrec Kabileleri vardı. Bunlar birbirlerine düşman ve savaşan iki kabileydi. Bunların dışında Medine'de ayrıca Yahudiler de oturuyordu. Taif ve Sakafi kabilesinin hâkimiyeti altında idi. Yemen'de ise Mecusiler oturuyordu. Sabiler ise güneşe tapıyorlardı. Hindistan'da Budizm, Çin'de ise Konfüçyüs dinleri hâkimdi. İran halkı ise ateşe tapıyordu.

Sosyal hayatta kadınlara hiç değer verilmiyordu. Kız çocuğunun doğumu uğursuz ve felaket olarak kabul ediliyordu. Doğan kız çocukları diri diri toprağa gömülüyordu.

Allahu Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

"Diri diri toprağa gömülen kıza, hangi günah sebebiyle öldürüldüğü sorulduğunda." *(Tekvir Suresi, 8-9)*

Miras hakkı sadece erkeklere tanınıyordu. Kadın ve kızlara ise miras verilmiyordu.

İnsanları bu cahiliyet, cehennem ateşinden kurtaracak ve ebedi saadet ulaştıracak bir kurtarıcı bekleniyordu. Tüm semavi kitaplarda sıfatları ve özellikle anlatılan âlemlere rahmet olarak gönderilecek o yüce

peygamberin gelme zamanı artık çok yaklaşmıştı. Bütün kâinatın iftihar vesilesi olan Hz. Muhammed (S.A.V.)'in getireceği kurtuluş mesajları bekleniyordu.

O yüce peygamberin getirdiği, ilâhi mesajlara uyan insanların çok kısa bir zamanda dünya ve ahiret hayatlarının düzeldiğine bütün dünya şahit olmuştur. Kız çocuklarının diri diri acımadan toprağa gömen, cahil vahşi olan bir toplumun nasıl kısa zamanda dünyanın en medeni bir milleti olduğu görüldü.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN KUTLU DOĞUMU

Peygamberimiz (S.A.V.) 20 Nisan 571 tarihinde Mekke'de Haşimoğulları mahallesinde doğdu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in babası Abdulmuttalip oğlu Abdullah'tır. Annesi Vehb'in kızı Âmine'dir. Peygamberimiz (S.A.V.) İsmail bin İbrahim (A.S.)'in soyundandır. Doğumdan iki ay önce babası Abdullah vefat etmişti. Torununa Muhammed adını veren dedesi Abdulmuttalip oldu. Âmine Hatun bir gece rüyasında vücudundan büyük bir nur çıktığını Basra ve Şam bölgesinde bulunan sarayların bu nurla aydınlanacağını görmüştü.

Doğduğu sırada annesi Âmine hatunun yanında cennette müjdelenmiş olan Zübeyr Bin el-Avvam'ın annesi Peygamberimiz (S.A.V.)'in halası olan Safiye Hatun ile Abdurrahman Bin Avf'ın annesi Şifa Hatun vardı.

Nihayet kâinatın ezelden beri sabırsızlıkla beklediği bütün âlemlere rahmet olarak gönderilen o peygamber yeryüzüne teşrif etti. O an meydana gelen bir nur bütün dünyayı aydınlattı. Doğumu ile insanlık yeniden hayat buldu. Bütün beşeriyete kıyamete kadar yön verecek tevhid inancı yeryüzüne yerleşti. O nur; insanları vahşet ve cehalet bataklığından en kısa zamanda kurtarıp hakkı batıldan kılıç gibi ayırdı.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN DOĞDUĞU GECE YAŞANAN MUCİZELER

Peygamberimiz (S.A.V.)'in doğduğu gece Kâbe'deki bütün putlar baş aşağı yere düştü.

Peygamberimiz (S.A.V.) sünnetli ve göbeği kesilmiş olduğu halde doğdu.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in arkasında, iki kürek kemiğinin arasında kalbinin tam hizasında peygamberlik mührü vardı. Mührün üzerinde (La ilahe illallah, Muhammedün Resulullah) yazılı idi.

O gece gökyüzündeki yıldızların kaymalarına şahit olundu. Şeytanlar ve cinler Kureyş kâhinlerine artık haber veremez oldular.

Medayin Şehrindeki İran Kisra'sının on dört kulesi yıkıldı.

Mecusilerin bin seneden beri yanmakta olan o ateş yığınları aniden sönüverdi.

Mukaddes sayılan Save gölünün o gece bir anda suyu çekilip kurudu.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN SÜT ANNEYE VERİLMESİ

Peygamberimiz (S.A.V.)'i annesi Âmine Hatun dokuz gün emzirdi. Ebu Leheb'in cariyesi Süveybe bir kaç gün süt annelik yaptı. Ümmü Eymen ve Havle Binti Münir'de kısa bir süre O'nu emzirdiler. En çok Peygamberimiz (S.A.V.)'e süt annelik yapan Halime Es Sa'diye olmuştur.

Mekke'de cari olan âdete göre, yeni doğan çocuklar süt anneye verilirdi. Havası iyi, suyu tatlı olan yaylalara çocuklarını gönderirlerdi. Mekke'nin havası aşırı derece sıcak olduğu için doğan çocuklara hiç yaramazdı. Kıtlık yıllarında Beni Sa'd kabilesinden Halime Es Sa'diye yanında on kadınla birlikte emzirecek çocuk bulup almak için Mekke'ye geldiler. Halime'nin cılız merkebi yavaş yol aldığı için arkadaşlarından çok geride kalmıştı. Mekke'ye önce giden kadınlar emzirecekleri çocukları hemen almışlardı. Halime ise Mekke'ye geç gittiği için emzirecek çocuk bulmak için kapı kapı dolaştı. Fakat emzirecek bir tek çocuk bulamadı. Sadece yetim olan Abdullah'ın oğlu Muhammed (S.A.V.) kalmıştı. Mekke'ye gelen bu süt annelerin hiç biri, O'nu kabul edip almamıştı.

Halime Mekke'de çok dolaştı. Emzirecek hiç kimseyi bulamadı. Abdulmuttalip'e gelerek emzirecek bir çocuk bulmasını istedi. Abdulmuttalip benim yetim bir torunum var, kimse O'nu almadı. Sen alırsan bol miktarda ücret ve hediyeler vereceğim diyerek teklifte bulundu. Halime başka bir bebek bulamadığı için çaresizlik içinde kabul etmek mecburiyetinde kaldı.

Halime'nin çok az miktarda sütü vardı. O anda göğüsleri sütle doldu. Süt vermeyen yaşlı ihtiyar develeri süt vermeye başladı. Cılız olan merkebi canlanıp hızla gitmeye başladı. O sıralarda Beni Sa'd kabilesinde kıtlık hüküm sürüyordu. O yüce Peygamber hürmetine bütün kabile görülmemiş bolluk ve berekete kavuştu. Bu nimetten en fazla Halime istifade etti. Hayvanları bol miktarda süt vermeye başladı. Kıtlık zamanı Peygamberimiz (S.A.V.)'i de yanlarına alarak yağmur duasına çıkmışlardı. O'nun hürmetine bol miktarda yağmura da kavuştular.

GÖĞSÜNÜN YARILMASI

Bir gün süt kardeşi Abdullah ile birlikte evin arkasında kuzuları otlatırken, iki beyaz elbiseli adam geldi. Rivayete göre bunlardan biri Cebrail (A.S.)'dı. Peygamberimiz (S.A.V.)'i yere yatırıp göğsünü yardılar ve kalbini yerinden çıkardılar. İçinden siyah bir şey çıkartıp aldılar. Kalbini beyaz bir şeyle yıkayıp tekrar eski yerine koydular. Bu durumu gören süt kardeşi Abdullah koşup gördüklerini annesi Halime'ye anlattı. Halime kocası ile birlikte Peygamberimiz (S.A.V.)'in bulunduğu yere koştular. O'na neyin var diye sordular. Rengi sararmış bir şekilde başından geçen olayı onlara anlattı.

İsra ve Mirac'ta benzer hadise gerçekleşmişti. Göğsü yine yarılmış, kalbinden şeytana ait olan pay çıkartılıp atılmıştı. Kalbi ilim ve hikmetle doldurulmuştu.

Peygamberimiz (S.A.V.) 4 yaşına gelince süt annesi O'nu alıp Mekke'ye annesine götürüp teslim etti. Dedesi Halime'ye büyük hediyeler verdi.

ANNESİNİN VEFATI (576)

Peygamberimiz (S.A.V.) altı yaşına kadar annesinin yanında kaldı. Altı yaşına gelince annesi Âmine, kocası Abdullah'ın mezarını ziyaret etmek için Ümmü Eymen adındaki cariye ile birlikte oğlunu da yanına alarak Medine'ye gittiler. Burada bir ay kadar kaldılar.

Yahudi bilginleri Peygamberimiz (S.A.V.) de bulunan nübüvvet alâmetlerini görüp fark ettiler. Ahir zaman peygamberi olacağını birbirle-

rine söylediler. Bunu duyan Ümmü Eymen annesi Âmine'ye haber verdi. Âmine oğluna zarar vermelerinden korktuğu için hemen Mekke'ye dönmeye karar verdi. Geri dönerken Mekke ve Medine arasında bulunan Ebva denilen yerde Âmine hastalanarak vefat etti. Âmine vefat ettiğinde yirmi yaşlarında bir gençti.

Böylelikle Peygamberimiz (S.A.V.) hem anne hem de babadan yetim kaldı. Ümmü Eymen Peygamberimiz (S.A.V.)'i yanına alarak Mekke'ye getirdi ve dedesi Abdulmuttalip'e teslim etti.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN DEDESİ ABDULMUTTALİP'İN HİMAYESİNE GİRMESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) sekiz yaşına kadar dedesi Abdulmuttalip'in himayesinde kaldı. Abdulmuttalip Mekke halkı tarafından sevilen sayılan, sözü dinlenen cömert bir zattı. Fakir kimseleri doyururdu. Abdulmuttalip Peygamberimiz (S.A.V.)'e büyük bir sevgi ve şefkat gösteriyordu. Kendine mahsus oturmak için Kâbe gölgesinde bir minderi vardı. Çocukları dahi gelip yanında oturamazlardı. Sadece Peygamberimiz (S.A.V.)'in gelip yanında oturmasına müsaade ederdi.

Bir ara Mekke'de büyük bir kıtlık baş gösterdi. Kureyş'in ileri gelenleri Abdulmuttalip'e gelerek birlikte yağmur duasına çıkmayı teklif ettiler. Abdulmuttalip Peygamberimiz (S.A.V.)'i de yanına alarak yağmur duasına çıktılar. Peygamberimiz (S.A.V.)'in hürmetine bol miktarda yağmur yağdı.

Bir gün Kâbe'de oturan Abdulmuttalip'in yanına bir kaç bilge adam gelmişti. En son gelecek peygamberin sıfatlarını anlatıyorlardı, tam o sırada Peygamberimiz (S.A.V.) dedesinin yanına gelmişti. Bilge adamlar, Peygamberimiz (S.A.V.)'i hemen fark ettiler. Gözlerine ve sırtına baktılar. Abdulmuttalip'e O'nun peygamberlerin sonuncusu olacağı müjdesini verdiler.

Abdulmuttalip vefat edeceğine yakın oğlu Ebu Talip'e Peygamberimiz (S.A.V.)'i emanet etti. İyi bakması ve koruması için vasiyette bulundu.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN AMCASI EBU TALİP'İN HİMAYESİNE GİRMESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) sekiz yaşından itibaren amcası Ebu Talip'in yanında kaldı. Ebu Talip babası gibi Kureyş'in ileri gelenlerindendi. Sevilen, sayılan sözü dinlenen mert bir zattı. Ebu Talip ölen kardeşinin emaneti ve babasının vasiyeti olduğu için, O'na her zaman özel bir muamele, sevgi ve şefkat gösteriyordu. O'nu çocuklarından daha çok seviyordu. Sofraya O, oturmadan oturmazdı. Nüfusu kalabalık olduğu için bazen O'na özel bir sofra da kuruyordu.

Peygamberimiz (S.A.V.) on iki yaşında iken Ebu Talip Şam'a ticaret yapmak için gidecekti. Peygamberimiz (S.A.V.)'in isteği üzerine O'nu da yanına alıp götürdü. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Kudüs ve Şam arasında bulunan Busra'ya vardılar. Burada Hıristiyanlara ait bir manastır vardı. Onun yakınında mola verdiler. Bu manastırda Bahira adında âlim bir rahip vardı. Uzaktan gelmekte olan Kureyş kervanını görmüş ve bir beyaz bulutun onları gölgelediğini fark etmişti.

Bahira kervanın mola verdiği yerde, Peygamberimiz (S.A.V.)'in oturduğu ağacın dalları üzerine bulutun gelip durduğunu gördü. Rahip; görmüş olduğu bu olayın, çok önemli ve sıradan bir şey olmadığını hemen anladı. Bunun üzerine bir sofra hazırlayıp kervandakileri yemeğe davet etti. Peygamberimiz (S.A.V.)'in yaşı küçük olduğu için, O'nu malların yanında bırakarak diğerleri rahibin davetine gittiler. Fakat bulut olduğu yerde duruyordu. Bahira aranızda yemeğe gelmeyen kimse var mı? Diye sordu. Küçük bir çocuk kaldı, onu malların yanında bıraktık, dediler. Bahira O'nun da gelmesini istedi. Gelince bulutun O'nu takip ettiğini gördü. Bahira Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce heyecanlandı. O'na bazı sorular sordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'e yatıp uyur musun? Diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.) gözlerim uyur, fakat kalbim uyanık kalır, buyurdu.

Sonra Ebu Talip'e Peygamberimiz (S.A.V.)'in gözündeki kırmızılığın, devamlı olup olmadığını sordu. Amcası kırmızılığın devamlı olduğunu söyledi. Bahira Peygamberimiz (S.A.V.)'in sırtındaki nübüvvet mührünü de görünce, gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Bahira Ebu Talip'i bir kenara çekerek bu çocuğun Şam'a götürülmemesini istedi. Yahudi din bilginleri bunu tanıyıp kötülük yapabilirler. (Bu

çocuk peygamberlerin sonuncusu olacaktır. Getireceği İslam dini tüm yeryüzüne yayılacaktır.) dedi.

Bahira'nın bu sözü üzerine Ebu Talip mallarını Busra'da satarak Şam'a gitmekten vazgeçti.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN GENÇLİK YILLARI

Doğru sözlü ve güvenilir bir insan olması sebebiyle O'na el-Emin deniliyordu. Mekke halkı Peygamberimiz (S.A.V.)'i bu sıfatla tanıyordu. O sıralarda Arabistan tam bir cahiliye döneminde yaşıyordu. Puta tapma, içki, kumar, zina ve faiz gibi çok çirkin işler yaygın bir şekildeydi.

Peygamberimiz (S.A.V.) yirmi beş yaşlarında iken, amcası Ebu Talip'in malı mülkü pek yoktu. Maddi bir sıkıntı içinde idi. Kureyş'in ileri gelenlerinden genç yaşta dul kalan Hz. Hatice malı, güzelliği ve hayâsı ile Arabistan yöresinde şöhret bulmuştu. O sıralarda Kureyşliler Mekke'den Şam'a göndermek üzere büyük bir ticaret kervanı hazırlamıştı. Hz. Hatice de bu kervanla mal gönderecekti. Fakat bu işi yapacak güvenilir bir adam arıyordu. Ebu Talip Hz. Hatice'ye giderek Peygamberimiz (S.A.V.)'den bahsetti. El-Emin olduğunu ve aradığı bütün vasıflara sahip olduğunu söyledi.

Hz. Hatice Peygamberimiz (S.A.V.)'i görüp, O'nunla konuşmak için evine davet etti. Peygamberimiz (S.A.V.) Hz. Hatice'nin evine teşrif edince, O'nu büyük bir saygı ve hürmetle karşıladı. Amcasının oğlu Varaka Bin Nevfel'in dilinden de El-Emin hiç düşmüyordu. Bu zatın ismi kendisine hiç de yabancı değildi.

Hz. Hatice bir gece rüyasında gökten ayın yere inip koynuna girdiğini daha sonra da kollarından çıkıp bütün yeryüzünü aydınlattığını gördü. Amcasının oğlu Varaka Bin Nevfel'e bu rüyasını anlattı. Nevfel sen ahir zaman peygamberi ile evleneceksin ve O'na ilk iman edenlerden biri olacaksın. Getireceği semavi din bütün yeryüzüne yayılacak şeklinde rüyasını yorumladı. Hz. O Peygamberin gelmesini heyecanla bekliyordu.

Hz. Hatice ticaret için kölesi Meysere'yi de Peygamberimiz (S.A.V.)'e yardımcı olarak verdi. Ticaret yolculukları tam 3 ay sürdü.

Busra denilen yere geldiklerinde ise mola verdiler. O zaman Bahira ölmüştü. Onun yerine Nastura adında bir rahip seçilmişti. Kureyş kervanını seyreden Nastura, kuru ağacın altında bir zatın gelip oturması ile birden bire yeşerdiğini gördü. Heyecanlanarak ağacın altında oturan kimdir? diye sordu. Harem ehlinden Muhammed Bin Abdullah'tır, cevabını alan Rahip; O'nun gözünde kırmızılık var mı? Diye sordu. Evet, vardır, dedi. Rahip yemin ederek, bu zat peygamberlerin sonuncusu olacaktır, dedi.

Bu yolculuk esnasında hava çok sıcaktı. İki melek kanatları ile bulut şeklinde O'nu gölgeliyordu. Gittiği yere giden, durduğu yerde duran, iki bulut güneşten O'nu muhafaza ediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) çarşıda biriyle alışveriş yaparken anlaştılar. Fakat bu şahıs, Peygamberimiz (S.A.V.)'e Lat ve Uzza adına yemin etmesini istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ise ona tepki gösterip yemin etmedi.

Meysere Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte çok güzel bir iş yolculuğu yapmıştı. Hiçbir haksızlık ve sıkıntı görmemişti. Çok kârlı bir ticaret yapmışlardı. Meysere Peygamberimiz (S.A.V.)'den yolculukta görmüş olduğu olağanüstü hallerin hepsini teker teker Hz. Hatice'ye anlattı. Rahip Nastura'nın söylediklerini, iki meleğin nasıl kanatları ile O'nu gölgelediklerini, alışverişte Lat ve Uzza adına yemin etmediğini anlattı.

Hz. Hatice 'de Meysere'nin bu söylediklerini akrabası olan Varaka Bin Nevfel'e iletti. O da bu anlatılanlar doğru ise Hz. Muhammed (S.A.V.) bu ümmetin peygamberi olacaktır, dedi.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN EVLENMESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) yirmi beş yaşlarında iken Kureyş'in en ileri ailesi olan Esedoğullarından Hz. Hatice ile evlendi. O sıralarda Hz. Hatice kırk yaşlarında ve duldu. Fakat malı mülkü ve büyük bir serveti vardı. Akıllı, iffetli, edepli olup, bütün Arapların hürmet ettiği saygın bir insandı. Ticaretle uğraşıyordu. Yanında çok çalışan adamı vardı. Suriye, Yemen ve Habeşistan gibi çok ülkelere mal gönderip satardı.

Peygamberimiz (S.A.V.)'le yapmış olduğu ticaretle, O'nun hakkında anlatılan olağanüstü haller, Hz. Hatice'yi çok etkilemişti. Daha önce görmüş olduğu rüyasını yorumlayan ve gelecekten haber veren amcasının oğlu Varaka Bin Nevfel'in (sen gelecek son peygamberin eşi olacaksın)

müjdesi de hep zihnini meşgul ediyordu.

Hz. Hatice 'nin arkadaşı olan Nefise'nin arabulucu olmasıyla bu evlilik gerçekleşti. Nikâh Hz. Hatice'nin evinde yapıldı. Peygamberimiz (S.A.V.) bütün amcaları ile birlikte Hz. Hatice'nin evine gittiler. Kureyş kabilesinin ileri gelenleri nikâh merasimine davet edildi. Ebu Talip merasimde güzel ve etkileyici bir konuşma yaptı. Hatice tarafından da Varaka Bin Nevfel bir konuşma yaptı. Nikâhı Varaka Bin Nevfel kıydı. Kureyş kabilesinin ileri gelenleri de nikâh şahidi oldular. Ebu Talip, deve keserek Kureyş halkına bir düğün ziyafeti verdi.

Hz. Hatice bütün servetini Peygamberimiz (S.A.V.)'e hediye etti. Peygamberimiz (S.A.V.) bir süre ticaret yaptı. Bütün kazancını fakirlere, yetimlere ve yoksullara dağıtıyordu. Hz. Hatice'nin hediye ettiği Zeyd Bin Harise'yi de kölelikten azad etti. Ebu Talip'in oğlu olan Hz. Ali'yi de yanına alarak özel terbiyesiyle onu büyüttü.

Peygamberimiz (S.A.V.) Hz. Hatice ile çok mesut bir hayat yaşadı. Hz. Hatice Peygamberimiz (S.A.V.)'e bizzat hizmet ediyordu. Hiçbir zaman O'nu rahatsız edici tek bir davranışta bulunmadı. Hz. Hatice vefat edinceye kadar yirmi beş sene süren mutlu bir evlilikleri oldu. Bu evliliğin on beş yılı peygamberlikten önce idi. Geriye kalan on yılı ise peygamberliğin bildirilmesinden sonra devam etti.

Hz. Hatice'nin sağlığında Peygamberimiz (S.A.V.) başka bir kadınla evlenmedi. Bu evlilikten iki erkek dört kız olmak üzere altı çocukları oldu. Hz. Fatıma'dan başka bütün çocukları Peygamberimiz (S.A.V.)'den önce vefat ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.)'in vefatından altı ay sonra Hz. Fatıma vefat etti.

HZ. MUHAMMED (S.A.V.)'İN PEYGAMBER OLUŞU VE İSLAM'A DAVETİ

Peygamberimiz (S.A.V.) yaşadığı toplumun kötülüklerinden uzak kalmak için tek başına kalmayı tercih ediyordu. Bilhassa Mekke'den bir saat uzaklıkta bulunan Hira (Nur) Dağına giderek orada tefekkür ve ibadetle meşgul oluyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) Nebiliğe sadık rüyalarla başladı. Bu takriben altı ay sürdü. Gördüğü rüyalar aynen çıkıyordu.

Miladi 610 Ramazan ayının Kadir gecesinde, Peygamberimiz (S.A.V.) kırk yaşlarında iken, Hira Dağındaki mağarada ibadet ederken, vahiy

meleği yanına geldi. O anda her taraf bir anda nurla doldu. Cebrail (A.S.) Âlak Suresi'nin ilk beş ayetini getirdi.

İlk vahiy bu şekilde gelmiş oldu. Dağdan aşağıya inerken Cebrail (S.A.V.); "Ya Muhammed! Sen Allah'ın Resulüsün, bende Cibril'im." Diyordu. Böylelikle Cebrail (A.S.) O'na risalet vazifesini tebliğ etmiş oldu.

Evine giderken yolda uğradığı her ağacın O'na (Esselamü Aleyke Ya Rasullullah) dediğini işitiyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) büyük bir korku ve endişe içinde evine vardı. Hz. Hatice'ye (Beni örtün!), (Beni örtün!) dedi. Uyanınca Hz. Hatice'ye yaşadıklarını anlattı. Sonra Hz. Hatice ile birlikte amcasının oğlu Varaka Bin Nevfel'e gidip durumu anlattılar. Varaka; (Bu peygamberliğin sana gelen ilk işaretleridir. Sana gelen melek Cebrail (A.S.)'dır. Hz. İsa (A.S.)'ın haber verdiği son peygambersin.) dedi. İlk vahiyden sonra üç sene vahiy gelmedi. Peygamberimiz (S.A.V.) bu duruma çok üzülüyordu. Bazen Cebrail (A.S.) yanına gelip (Sen Allah'ın peygamberisin.) diyordu. Böylelikle O'nu teselli ediyordu.

İlk iman eden Hz. Hatice Validemizdir. Arkasından on yaşlarında çocuk olan Ali Bin Ebu Talip Müslüman kölesi Zeyd Bin Harise Kelime-i Tevhid söyleyerek Müslümanlığı kabul etti. Hanımı Ümmü Eymen'de Müslüman oldu. Çok geçmeden Mekke'nin zengin ve itibarlı tüccarlarından Hz. Ebu Bekir Müslümanlığı kabul etti. Bu sahabeler ilk Müslümanlar olarak tarihe geçmiştir.

Hz. Ebu Bekir İslamiyeti kabul etmesiyle Peygamberimiz (S.A.V.)'e büyük destek ve yardımcı oldu. Hz. Ebu Bekir'in yakın arkadaşları olan Osman Bin Affan, Talha Bin Ubeydullah, Abdurrahman Bin Avf, Sa'd Bin Ebi Vakkas Peygamberimiz (S.A.V.)'in anne tarafından akrabalarıydı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in halasının oğlu Zübeyr İbn Avvam gibi Kureyş'in en ileri gelen zatları da Müslümanlığı kabul ettiler.

Üç sene Mekke'de gizli bir şekilde İslam'a davet yapıldı. Ancak Müslüman sayısı sadece oyuz kişiye ulaşabildi. En yakın akrabalarını davet et emri gelince, açıktan davet başladı. Peygamberimiz (S.A.V.); Hz. Ali'yi akrabalarına göndererek Ebu Talip'in evine davet etti. Önlerine sadece bir tabak yemek ve bir tas süt koydu. Akrabalarından kırk kişi gelmişti. Hepsi yemek yedi doydu, fakat sofradan hiç bir şey eksilmedi. Bu mucizeyi orada olanların hepsi gördü. Yemekten sonra Peygamberimiz (S.A.V.) gelen akrabalarını İslam'a davet etti. Amcası Ebu Leheb düş-

manlık yaparak (Böyle sihir görmedik) dedi. Herkesin önünde meydana gelen bu mucizeye sihir dedi ve Peygamberimiz (S.A.V.)'i konuşturmadı. Gelen akrabalardan kimsede Müslüman olmadı.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir süre sonra akrabalarını tekrar davet etti. Onlar için yemek sofrası hazırladı. Yemekten sonra akrabalarını İslam'a davet etti. Fakat akrabalarından Müslümanlığı kabul eden olmadı. Ebu Talip Peygamberimiz (S.A.V.)'e; seni korumaktan geri kalmayacağım, dedi. Diğer amcaları ise müspet ve menfi bir tepkide bulunmadılar. Sadece Ebu Leheb tekrar Peygamberimiz (S.A.V.)'e tepki gösterdi. Toplantıda hazır bulunan Peygamberimiz (S.A.V.)'in halası Ebu Leheb'e bu davranışından dolayı kızdı.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün de Safa Tepesi'nde Kureyş Halkını İslam'a davet etti. Orada hazır bulunan amcası Ebu Leheb yine Peygamberimiz (S.A.V.)'in hatırını kıracak şekilde çok kötü sözler söyledi. Hatta yerden bir taş alıp O'na fırlattı. Bu olaydan sonra Ebu Leheb için Tebbet Suresi indi.

İslam'a tebliğ yirmi beş sene sürdü. On üç sene Mekke'de on sene Medine'de davet dönemi devam etti.

İMAN EDENLERE YAPILAN İŞKENCE VE ZULÜM

Peygamberimiz (S.A.V.); Kâbe'yi tavaf ederken, Kureyş'in ileri gelen azgın kâfirleri O'na olan kin ve düşmanlıklarından dolayı hakaret etmeye başladılar. Peygamberimiz (S.A.V.) onlara hiç cevap vermeden tavafına devam etti. Daha sonra kâfirlere dönerek; akıbetinizin perişan olacağı bana bildirildi, buyurdu. Korkularından hiç kimseden bir ses çıkmadı, cevap veremediler.

Ertesi gün Peygamberimiz (S.A.V.)'le tekrar Kâbe'de buluştular. İlâhlarımıza hakaret eden sen değil misin diyerek hep birlikte O'na saldırdılar. Kâfirlerin en azgını olan gözü dönmüş Ukbe İbn Ebi Muayt boynunda sarığı dolamış ve var gücü ile nefes alamayacak şekilde Peygamberimiz (S.A.V.)'i boğmaya uğraşıyordu. O anda oraya gelen Hz. Ebu Bekir; "Rabbim Allah'tır dediği için öldürecek misiniz?" diyerek haykırdı. Mekke'nin azgın kâfirleri Peygamberimiz (S.A.V.)'i bırakarak, Hz. Ebu Bekir'e saldırıp kanlar içinde bıraktılar.

Bir gün kabilenin ileri gelenleri, toplanarak Müslüman olanların tespit edilip zulüm ve işkence edilmeleri için karar aldılar. Bilhassa zayıf ve kimsesiz olanlar işkenceye tabi tutuluyordu. Çünkü bunları koruyacak ne akrabaları ne de kabileleri vardı.

Kureyş'in en ileri gelen kabilesinden olan Hz. Osman'ın Müslüman olduğunu duyan öz amcası onu bodrumda hapsetmişti.

Bilal-i Habeşi Ümeyye Bin Halef'in kölesiydi. Onu çıplak soyarak ateş gibi taşları karnı üzerine yığarak güneşte saatlerce bekletirdi. Lat ve Uzza'ya iman et, dediğinde Bilal-i Habeşi; "Allah birdir" diye haykırıyordu. Hz. Ebu Bekir onu kurtarmak için satın alıp azad etti.

Habbab Bin Eret ise Ümmü Envar denen müşrik bir kadının kölesiydi. Onu çıplak soyup dikenlerle vücudunu tarıyordu. Bazen demirden gömlek giydirip güneşte uzun zaman bekletiyordu. "Lat ve Uzza'ya tap" diyordu. Habbab'da; "La ilahe illallah Muhammedün Resulullah" diyerek ona karşılık veriyordu. Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)'e gördüğü eziyetleri anlattı ve yardım istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua etti. Duası anında kabul edildi. Allah (C.C.) Ümmü Envar'a dayanılmaz şiddetli bir baş ağrısı verdi. Bu ağrıdan gece gündüz inlemeye başladı. Ağrının biraz dinmesi için başının dağlanması tavsiye edildi. Habbab'a başını dağlaması görevini verdi. O da bu acımasız zalime verilen görevi severek yaptı.

Zinnure adında bir cariye köle vardı. Müslüman olunca işkenceye maruz bırakıldı. Yapılan bu işkencelerden gözlerini kaybetti. Ebu Cehil; "Lat ve Uzza seni kör etti", dediğinde Zinnure; "Bu senin dediğin gibi değil, Lat ve Uzza'nın hiçbir gücü yoktur." Daha sonra gözleri kâfirlere ibret olsun diye açıldı ve eski haline döndü.

Hz. Ammar ailece babası Yasir annesi Sümeyye ve kardeşi Abdullah ile birlikte Müslüman olmuşlardı. Bunlara uygulanan zulüm ve işkenceler dayanılmaz ölçüdeydi. Abdullah okla şehid edildi. Ebu Cehil kâfiri de Sümeyye'yi şehit etti.

Mus'ab Bin Umeyr de çok zengin bir ailenin çocuğu idi. Lüks bir hayat yaşıyordu. Yakışıklı çok güzel giyinen bir gençti. Müslüman olduğunu duyan annesi onu hapsetti. Başına bir bekçi bıraktı. Günlerce onu aç ve susuz bıraktı.

HABEŞİSTAN'A HİCRET

Müşrikler Müslümanlara zulüm yaptıkça, Müslümanların sayıları gittikçe artıyordu. Yapılan bütün işkence ve zulümler Müslümanların çoğalmasını önleyemedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ise yapılan bu zulümlere çok üzülüyordu.

Ashabını toplayarak, Habeşistan'a gitmelerini tavsiye etti. Çünkü orada kimseye zulmetmeyen adil bir hükümdar vardı. Peygamberimiz (S.A.V.) ashabının eziyet görmemesi için onları başka ülkeye gönderip bu kutsal görev ve mücadeleyi tek başına yapmayı düşünüyordu.

Dinlerini daha iyi yaşamak için 615 tarihinde dördü kadın on bir erkek olmak üzere on beş kişiden oluşan ilk kafilede Müslümanların en ileri gelenleri vardı. Hz. Osman ve Peygamberimiz (S.A.V.)'in kızı Rukiyye, Zübeyr Bin Avvam, Abdurrahman Bin Avf, Abdullah Bin Mesud, Ebu Huzeyfe, Mus'ab Bin Umeyr gibi çok seçkin Ashab vardı. Habeş Kralı Necaşi gelen bu kıymetli misafirlere çok iyi davrandı.

İlk hicretten bir sene sonra 616 tarihinde seksen iki erkek ve on sekiz kadından oluşan ikince kafile Habeşistan'a hicret etti. Kafilenin başında Cafer Bin Ebu Talip vardı. Bunu duyan Kureyş müşrikleri Habeşistan'a giden bu Müslümanların kendilerine geri verilmesi için iki adam gönderdiler. Kralın adamlarına ve bizzat kral Necaşi'ye büyük hediyeler göndererek gidenlerin kendilerine geri verilmesini sağlamak istediler. Necaşi her iki tarafı dinledikten sonra gelen Müslüman misafirleri iade etmedi. Ve kendisine gönderilen, rüşvet olan bu hediyeleri almadan iade etti.

Bu sefer Kureyş müşrikleri Ebu Cehil başkanlığında yaptıkları toplantı da Abdulmuttalipoğullarını öldürmekten beter bir karar aldılar. Müslümanlarla her türlü ilişki kesilecek, onlarla hiç bir ticari alış veriş yapılmayacak. Kız alıp verilmeyecekti. Muhammed (S.A.V.) öldürülünceye kadar da Müslümanlarla barış yapılmayacaktı.

Bu süre içinde Müslümanlar çok açlık, susuzluk ve hastalık çektiler. Küçük çocuklar açlıktan feryat ediyordu. Sa'd Bin Ebi Vakkas deri parçasını yıkayıp yiyor, bazı Müminler de bir şey bulamadıkları için ağaç kabuklarını yiyorlardı.

Bu boykot tam üç sene sürdü. Müminler çok büyük sıkıntı çektiler.

Mekke'nin en zengini olan Hz. Hatice validemiz ile Hz. Ebu Bekir bütün mal varlıklarını Müslümanlar için harcadılar. Bu yapılan zulüm ve haksızlık vicdan sahibi bazı müşrikleri de rahatsız ediyordu.

620 yılında Peygamberimiz (S.A.V.)'in çok sevdiği amcası Ebu Talip hastalandı. Yılların verdiği yorgunluk Ebu Talip'i bitkin düşürmüştü. Vefat etti. Hz. Hatice'de Mekke'nin en zengini iken, sadece Müslüman olduğu için Müşrikler tarafından açık ve sıkıntıya mahkûm edilmişti. Kısa süre sonra 65 yaşında iken, Peygamberimiz (S.A.V.)'in sadık eşi ve en büyük dayanağı olan Müminlerin annesi Hz. Hatice'de vefat etti.

Peygamberimiz (S.A.V.) çok sevdiği amcası Ebu Talip ile eşi Hz. Hatice'nin vefatlarına çok üzüldü. Bu yıla Hüzün yılı adı verildi.

İSRA VE MİRAC

Peygamberliğin on birinci yılında 621 tarihinde, Peygamberimiz (S.A.V.)52 yaşında iken İsra ve Mirac mucizesi gerçekleşti. Peygamberimiz (S.A.V.)'in amcası Ebu Talip'in kızı Ümmi Hani'nin evinde bulunduğu bir sırada, Cebrail (A.S.) yanına gelerek; "Rabbin sana selam ediyor ve kendisine davet ediyor" dedi. Yanında cennetten getirmiş olduğu Burak adında bir binek vardı.

Cebrail (A.S.) ile birlikte Kâbe'ye geldiler. Cebrail (A.S.) Peygamberimiz (S.A.V.)'in göğsünü yararak kalbini çıkarıp yıkadı. İçini hikmet ve iman ile doldurup göğsünü tekrar kapattı. Ve İsra olayı böylece başladı.

İsra: Allah (C.C.) Cebrail aracılığıyla, Hz. Muhammed (S.A.V.)'e bazı ayetlerini göstermek ve lütuflarda bulunmak için O'nu Mescid-i Haram'dan alıp Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya götürdü. Hazır bulunan peygamberlerle birlikte iki rekât cemaatle namaz kıldı. Peygamberimiz (S.A.V.) hepsine imam oldu.

Mirac: Peygamberimiz (S.A.V.) İsra olayından sonra Cebrail (A.S.) ile birlikte semaya yükseldi.

İlk semada Hz. Âdem (A.S.)'ı, ikinci semada Hz. Yahya (A.S.) ve Hz. İsa (A.S.)'ı, üçüncü semada Hz. Yusuf (A.S.)'ı, dördüncü semada Hz. İdris (A.S.)'ı, beşinci semada Hz. Harun (A.S.)'ı, altıncı semada Hz. Musa (A.S.)'ı, yedinci semada Hz. İbrahim (A.S.)'ı gördü. Karşılaştığı peygam-

berlerin hepsi, O'nun Mirac'ını tebrik ederek, hayırlı dualarda buldular. Cebrail (A.S.) bu gezi esnasında Peygamberimiz (S.A.V.)'e cennet ve cehennemi gösterdi.

Ancak Hz. Cebrail (A.S.) Sidret-ül Münteha'da kaldı. Peygamberimiz (S.A.V.)'e cennetten Refref denilen bir yaygı getirdi. Bu Refref'le kursî, arş ve ruh âlemini geçerek Allah'ın dilediği yere kadar bir anda ulaştı. Peygamberimiz (S.A.V.) ruh ve bedeniyle uyanık bir halde iken bu olay gerçekleşti. Mekânsız, zamansız ve cihetsiz olarak Allah' gördü. Ve sesini duydu. Bu tamamen mucizevî bir şekilde ilâhi lütuf ve ihsanı ile gerçekleşti. Beş vakit namaz bu gecede farz olundu.

AKABE BİATLERİ

Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke halkına İslamı tebliğ ettiği gibi, hac mevsiminde dışarıdan gelen Arap kabilelerine de İslamı anlatıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in Medine'den gelen Hazrec Kabilesinden altı kişi ile Akabe de buluşup İslamı tebliğ etti. Onlarda iman ettiler. Bir yıl sonra aynı yerde buluşmak üzere anlaştılar. Evs ve Hazrec kabilelerinden Müslüman olan on iki kişi bir yıl sonra Akabe mevkiinde Peygamberimiz (S.A.V.) ile gizlice buluştular.

621 Tarihinde bunlar Akabe'de Peygamberimiz (S.A.V.) ile bir sözleşme yaptılar. Allah'a şirk koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina ve ırza geçmemek, kız çocuklarını öldürmemek, iftirada bulunmamak, doğru işlerde peygambere karşı gelmemek için söz verdiler. Buna Birinci Akabe Biatı denilmiştir.

İslam dinini ve Kur'an-ı Kerim-i öğretecek birini Peygamberimiz (S.A.V.)'den istediler. Ashabı Kiram'dan Mus'ab Bin Umeyr'i onlara gönderdi. İhlâslı çalışması sonucu Medine'de Müslümanlık çok kısa bir zamanda yayıldı. Evs ve Hazrec kabilesinin büyük bir kısmı Müslüman oldular. Bu durum Peygamberimiz (S.A.V.)'e bildirildi. Peygamberimiz (S.A.V.) bu habere çok sevindi.

622 Yılında Mus'ab hac mevsiminde, Müslümanların Mekke'yi ziyaret edeceklerini bildirdi. Yetmiş üç erkek ve iki kadın olmak üzere yetmiş beş kişi Akabe'de Peygamberimiz (S.A.V.)'le gizlice görüştüler. Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce çok sevindiler. Ve O'nu Medine'ye davet

ettiler. Akabe'de bir toplantı yapmaya karar verdiler. Medine'den hac için gelen yetmiş beş kişi hepsi toplantıya katıldılar.

Peygamberimiz (S.A.V.) oraya amcası Hz. Abbas ile birlikte geldi. O zamanlar Hz. Abbas henüz Müslüman olmamıştı. Bu gelen topluluğa ilk önce Hz. Abbas (R.A.) hitap etti. Hz. Muhammed (S.A.V.)'e çok değer verdiklerini O'nu her türlü tehlike ve düşmanlardan koruduklarını söylediler. Amcası Hz. Abbas şöyle dedi; "Şimdi siz O'nu Medine'ye davet ediyorsunuz, eğer düşmanlardan koruyabilecek ve incitmeyecekseniz memleketinize alıp götürün. Şayet kendinize güveniniz yoksa bu işi yapamayacaksanız şimdiden bu işten vazgeçin."

Gelen Medineliler, Hz. Muhammed (S.A.V.)'i koruyacaklarına, iyi ve kötü günde kendisine itaat edeceklerine dair söz verdiler. Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaklarına, hırsızlık, zina yapmayacaklarına ve kız çocuklarını öldürmeyeceklerini söylediler. Buna İkinci Akabe Biatı denilmiştir.

Bunun üzerine Ashab-ı Kiram'ın Medine'ye göç etmesine Peygamberimiz (S.A.V.) izin verdi. Göç edenler Medine'ye geldiklerinde, Evs ve Hazrec kabileleri onlara bütün güçleriyle yardımcı oldular.

HİCRET

Hicret; Müslümanların ölümden korkup veya Müşriklerin elinden kaçıp kurtulmak için meydana gelmiş basit bir olay değildir. Allah'ın emri ve gözetimi altında hicret gerçekleşmiştir. Çünkü İslam'ın bütün yeryüzüne yayılması gerekiyordu. Bu olayın da Mekke'de gerçekleşmesi mümkün değildi.

Mekke'de Müslümanların rahatça dinlerini yaşamaları, Müşriklerce yapılan baskı ve zulümden imkânsız hale gelmişti. Çeşitli işkence ve eziyetlere maruz kalıyorlardı. Müslümanlar Peygamberimiz (S.A.V.)'in emir ve talimatı doğrultusunda küçük gruplar halinde Medine'ye hicret ediyorlardı.

Medine Suriye'ye yapılan ticaret yolu üzerindeydi. Ve önemli bir merkezdi. Suriye'ye giden bütün kervanların yolu Medine'den geçiyordu. Hicret olayı Mekke'nin ekonomik hayatını da tehdit ediyordu. Hic-

ret edenler yakalandığında bir kısmı hapsediliyor bir kısmının da mallarına el konuyordu. Hicret edebilenleri Medineli Müslümanlar çok güzel bir şekilde karşılıyorlardı. Onları kendi evlerinde misafir ediyorlardı.

Peygamberimiz (S.A.V.) henüz Mekke'de iken, hicretten önce Kureyş'in ileri gelenleri Darü'n Nedve'de toplandılar. Müslümanlara ve Peygamberimiz (S.A.V.)'e karşı nasıl hareket edilmesi gerektiğine dair çeşitli fikirler ortaya atıp tartıştılar. Sonuçta Ebu Cehil'in görüşü benimsendi. Her kabileden bir genç seçilecek ve bunlar birlikte hareket ederek Hz. Muhammed (S.A.V.)'e saldırıp, kılıçla öldüreceklerdi. Kimin darbesiyle öldüğü belli olmayacağından Haşimoğulları kan gütme davasından vazgeçip diyete razı olacaklardı. Bu görüşe göre, her kabileden bir genç Peygamberimiz (S.A.V.)'in evinin etrafında yerleştirildi. Ayrıca bu gençlerin bağlı oldukları kabile reisleri de yanlarında hazır bulunuyorlardı.

Cebrail (A.S.) Peygamberimiz (S.A.V.)'e gelip Medine'ye hicret etmesine izin verildiğini bildirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) almış olduğu hicret etme emri üzerine, Hz. Ali'yi yatağında yatırdı. Korkmamasını, kendisine hiç kimsenin bir zarar veremeyeceğini söyledi. Ayrıca kendisine teslim edilen emanetlerin sahiplerine verilmesinden sonra beklemeden Medine'ye gelmesini tembih etti.

Peygamberimiz (S.A.V.) Yasin Suresinin ilk ayetlerini okuyarak evden çıktı. Kapının önünde O'nu öldürmek için bekleyen kâfirlerin üzerine yerden aldığı kum ve toprağı müşriklerin üzerine saçtı. Kum ve toprak kime dokunduysa Bedir Savaşında öldürüldü. Ve böylelikle Peygamberimiz (S.A.V.) önlerinden geçip gitti. Bu bekleyenlerin yanlarına daha sonra biri geldi. Dışarıda boşuna beklediklerini Peygamberin, başlarına toprak saçarak gitmiş olduğunu onlara söyledi. Evin içine girdiklerinde yatakta Hz. Ali'nin yatmakta olduğunu gördüler. Peygamberimiz (S.A.V.)'i evde aradılar fakat bulamadılar.

Peygamberimiz (S.A.V.) daha sonra Ebu Bekir'e uğradı, birlikte Sevr dağına gittiler. Sevr Yemen istikametine doğru bir dağdı. Kureyşliler Hz. Muhammed (S.A.V.)'i bulana veya yerini gösterene yüz deve verileceğini vaad ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.) ve Hz. Ebu Bekir (R.A.) Sevir dağındaki mağarada üç gün kaldılar. Mağaraya önce Hz. Ebu Bekir (R.A.) girerek içini temizledi. Hırkasını keserek mağara deliklerini kapatmaya

uğraştı. Ve kalan bir deliği de ayağı ile kapattı. Bu arada bir yılan bu delikten Hz. Ebu Bekir'in ayağını sokmuş ve bunun acısından Hz. Ebu Bekir'in gözünden yaş akmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) ağzının yaşından yılanın soktuğu yere sürüp, Hz. Ebu Bekir'e dua etti. Anında şifa buldu. Kureyşliler mağaranın önüne kadar geldikleri halde mağaranın ağzına mucizeyle bir anda örümcek ağ gerdiği için geri dönüp gittiler.

Hz. Muhammed (S.A.V.) hicret ederken iki büyük tehlike ile karşılaştı. Bunlardan biri Kureyşlilerin vaat ettiği yüz deveyi almak için Süraka adlı usta bir pehlivanın izlerini takip etmesi diğeri ise Büreyde'nin yetmiş süvari ile Hz. Muhammed (S.A.V.)'in yolunu kesmek istemesidir. Süraka Hz. Muhammed (S.A.V.)'in izini takip etti. Yolda O'na yetişti. Peygamberimiz (S.A.V.)'e tam kılıç vuracağı sırada ona nazar etmesiyle yere yuvarlanıp düştü. Tekrar atına binerek saldırmak istediyse de Peygamberimiz (S.A.V.) yine ona nazar etti. Süraka'nın atının ön ayakları dizine kadar kuma battı. Ve yerden göğe doğru duman çıktığını gören Süraka korktu. Peygamberimiz (S.A.V.)'den af diledi. Peygamberimiz (S.A.V.) Süraka'yı affetti. Ve Kisra'nın iki bileziğine mâlik olacağı müjdesini verdi. Büreyde'nin de akibeti aynı oldu. Beraberindekilerle beraber Müslüman oldu. Hatta Kûba köyüne kadar Peygamberimiz (S.A.V.)'e sancaktarlık yaptı.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in Mekke'den yola çıktığını Medine halkı duymuştu. Bütün şehir halkı telaş ve sevinç içinde şehrin dışına çıkarak O'nu bekliyorlardı. Müslümanlar silahlanarak Kûba'ya Peygamberimiz (S.A.V.)'i karşılamaya gittiler. Peygamberimiz (S.A.V.) Kûba'da 14 gün kaldı. Orada Kûba Mescidini yaptı.

Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'ye girerken bütün halk sokaklara çıkmış ve şehirde bayram şenlikleri yapılıyordu. Her Müslüman kendi evinde Peygamberimiz (S.A.V.)'i misafir etmek istiyordu. Kimsenin gücenmemesi için Peygamberimiz (S.A.V.) deveyi serbest bıraktı. Deve ilk önce Mescid-i Nebevi'nin bulunduğu boş bir arsada çöktü. Daha sonra kalkarak Ebu Eyyub El Ensari'nin evinde misafir kaldı. Bu evi yüzyıllar önce Tubba Meliki ahir zaman Nebisi hicret ettiğinde bu evde kalsın diye inşa etmişti.

BEDİR SAVAŞI (624)

Hicretin ikinci yılında Mekke Müşrikleri Ebu Süfyan başkanlığında bin develik bir ticaret kervanını Şam'a gönderdiler. Bu kervanın kırk muhafızı vardı. Bu ticaret kervanında elli bin dinarlık mal vardı. Malların büyük bir kısmı Müslümanların hicret esnasında bırakmak zorunda kaldıkları varlıklarıydı. Bu mallar satıldıktan sonra paranın tamamı ile silah alıp Müslümanlığı ortadan kaldırmaya niyetlenmişlerdi. Peygamberimiz (S.A.V.) bunun üzerine kervanı takibe aldı. 313 kişilik Müslüman bir grup ile birlikte Bedir Mevkiine gelip beklemeye başladılar. Bu durumdan haberdar olan Ebu Süfyan, derhal güzergâh değiştirerek süratle Kızıldeniz sahilinden Mekke'ye doğru ilerledi. Mekke'ye de haber göndererek kervanın korunmasını talep etti. Bunun üzerine Ebu Cehil komutasında büyük bir ordu hazırlayarak Medine'ye doğru hareket etti. Bedir köyüne gelen Ebu Cehil, Ebu Süfyan'ın Mekke'ye selametle ulaştığını öğrendi. Ebu Süfyan Mekke ordusuna geri dönmesi için bir çağrıda bulundu.

Müslümanların Müşriklerle savaşma niyeti yoktu. Savaşmaya henüz değillerdi. Ayrıca savaşmak için yeterli malzemeleri dahi yoktu. Peygamberimiz (S.A.V.) Hz. Ömer (R.A.)'i müşriklerin bulunduğu yere göndererek savaşmaktan onları vazgeçirmeye çalıştı. Fakat kabul etmediler. Ebu Cehil'in gayesi Müslümanlığı ortadan kaldırmaktı. Müslümanlarla savaşmak istiyordu. Kureyş ordusu 950, İslam Ordusu ise 313 kişi idi. Kureyş ordusu Müslümanların tam üç katını teşkil ediyordu.

Birbirini öldürmek için karşı karşıya gelen bu iki ordu arasında, çok yakın hısımlılık bağı vardı. Bu savaşta Kureyş ordusu ağır bir yenilgiye uğradı. 70 ölü ve o kadar da esir bıraktı. Müslümanlardan sadece 14 kişi şehit oldu. Başta Ebu Cehil olmak üzere Mekke Müşriklerinin bütün ileri gelenleri öldürüldü.

Esirler, fidye karşılığı serbest bırakıldı. Fakir olanlar 10 Müslüman çocuğa okuma yazma öğretmek şartıyla özgürlüklerine kavuştu. Diğer malı olmayan fakirler de Müslümanlar aleyhinde konuşmamak şartıyla serbest bırakıldılar.

UHUD SAVAŞI (625)

Kureyşliler Bedir Savaşı'nın yenilgisini asla unutmadılar. Matem içinde idiler. Bunun intikamını almak içinde çalışıyorlardı. Ebu Süfyan yapmış olduğu Şam ticaretinden, yüzde yüz kârla dönmüştü. Sermayeyi sahiplerine dağıttı. Geri kalan kârla silah ve malzeme alındı. Üç bin kişilik bir ordu topladı. Bu orduda 700 zırhlı, 200 atlı ve 3.000 de deve vardı. Ebu Süfyan kumandasında olan bu ordu Medine'ye doğru hareket etti. Atlıların komutanı, Halid Bin Velid, yardımcısı da Ebu Cehil'in oğlu İkrime idi.

Hz. Abbas bu durumu Peygamberimiz (S.A.V.)'e gizli bir şekilde mektupla bildirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) sahabeleri toplayarak bu durumu onlarla istişare etti. Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'nin içinde kalıp savunma savaşı yapmak istiyordu. Bedir Savaşına katılmayan gençler ise, düşmanla göğüs göğüse çarpışmak hususunda ısrar ettiler. Hz. Hamza ve bazı sahabelerde bu görüşte idiler. Peygamberimiz (S.A.V.) çoğunluğun görüşüne uydu ve Hücre-i Saadetlerine gitti. Daha sonra sahabeler arasında ihtilâf çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in emrine mutlak suretle uyulması gerektiği görüşü hâkim oldu. Daha önce Peygamberimiz (S.A.V.)'e muhalefet edenler de pişman oldular.

Peygamberimiz (S.A.V.) silahlanıp hücresinden çıkınca sahabeler ya Rasullallah; "Biz senin emrine muhalefet etmeyiz. Dilediğini yap." Dediler. "Peygamber zırhını giydikten sonra onu çıkarmak yakışmaz." Buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.) bin kişilik bir ordu ile Uhud Dağına doğru hareket etti. Yolda 600 kişilik bir Yahudi grubu ile karşılaştı, yardım etmek istediler, fakat kabul etmedi. Bu arada Münafıkların lideri Abdullah Bin Ubey bu durumu fırsat bilerek kendisine bağlı olan 300 kişilik birliği çekerek kaçtı. İslam ordusu da 700 kişiye düştü.

Peygamberimiz (S.A.V.) zırhlıların başına Zübeyr Bin Avvam, diğer askerlerin başına da Hz. Hamza'yı getirdi. Savaşın seyrini değiştirecek olan okçuların başına ise Abdullah Bin Cübeyr'i getirdi. Onları sıkı bir şekilde uyardı. "Kuşların bizim ölülerimizi yediğini görseniz bile görev yerlerinizi terk etmeyiniz." Buyurdu.

Savaşın ilk bölümünden Müslümanlar üstünlük sağladı. Okçular Kureyş süvarilerini perişan ettiler. Müşrikler hezimete uğrayıp kaçmaya başladılar. Okçular Müşriklerin peşine takılıp ganimetleri toplamaya

başlayınca komutanları olan Abdullah Bin Cübeyr onlara tepki gösterdi. Peygamberin sözlerini, uyarılarını ne çabuk unuttunuz, dedi. Fakat dağılmalarını önleyemedi.

O sırada fırsat kollayan Halid Bin Velid'e ait süvariler arkadan saldırarak Abdullah Bin Cübeyr ve 10 Sahabeyi şehit ettiler. Uhud geçidini geçen düşman, Müslümanların arkadan kuşattı. Daha önce kaçan Kureyşlilerde geri gelerek saldırmaya başladılar. Bu sırada Müşrikler Hz. Muhammed (S.A.V.)'i öldürdüklerini ilân ettiler.

Bu durumu duyan Müslümanlar dağılmaya kaçmaya başladılar. Peygamberimiz (S.A.V.) de kuşatma altında kaldı. Çok az sayıda Müslüman Onu korudu. Peygamberimiz (S.A.V.) bu savaşta yaralandı.

Dağılan Müslümanlar, Peygamberimiz (S.A.V.)'in şehit edilmediğini öğrenince tekrar geri dönerek Müşriklere saldırmaya başladılar. Hz. Hamza savaş meydanında kahramanca Müşriklerle çarpıştı ve azılı olan sekiz kişiyi öldürdü. Pusuda bekleyen Vahşi ise uzaktan Hz. Hamza'ya mızrak atarak O'nu şehit etti. Ebu Süfyan'ın eşi Hind'de kininden, O'nu ciğerlerini çıkararak ağzına alarak çiğnemeye başladı.

Müşrikler bu savaşta esir ve ganimet elde edemediler. Müslümanlardan 70 sahabe şehit oldu. Müşriklerden 30 kişi öldürüldü.

HENDEK SAVAŞI (627)

Medine Yahudilerinin bir kısmı Hayber'e gidip yerleşmişti. Fakat Müslümanlardan intikam almak için Mekke'ye giderek Ebu Süfyan ile görüştüler. Gayeleri Peygamberimiz (S.A.V.)'i öldürmek ve Müslümanlığı yok etmekti. Bu konuda Kureyş müşrikleriyle anlaştılar. 10.000 Kişilik bir ordu ile Medine'ye doğru hareket ettiler.

Peygamberimiz (S.A.V.) müşriklerin bu hareketini öğrenince ashabı toplayarak onlarla bu konuda istişare de bulundu. Ashaptan İranlı olan Selman-ı Farisi (R.A.) de toplantı da söz aldı. Hariçten düşman şehre hücum ederse, ahalisi o şehrin etrafında hendek kazar ve memleketlerini bu şekilde korurlardı. Bu görüş ashap arasında kabul edildi.

Medine'nin savunmasız olan kısmına hemen geniş ve derin bir hendek kazıldı. Gece ve gündüz bütün ashap ve Peygamberimiz (S.A.V.) el

birliği ile iki hafta içinde hendeği kazdılar. 3.000 Kişilik Müslüman ordusu da hendeğin önünde Müşriklere karşı yerini aldılar. Müşriklerden birkaç kişi hendeği geçmek istedi. Ancak Müslüman savaşçılar tarafından öldürüldü.

Kuşatma esnasında Müslümanlarla anlaşması olan, Kureyza Yahudileri de fırsattan istifade ederek daha önce yapılan anlaşmayı bozdular. Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'yi korumak için Zeyd Bin Haris'e komutasında 500 kişilik bir kuvvet gönderdi. Sonuçta Kureyşlilerle Yahudiler arasında bir ihtilâf çıktığı için anlaşamadılar. Yahudiler Müslümanlara saldıramadılar.

O sırada ilâhi inayet sonucu meydana gelen şiddetli fırtına kasırgaya dönüştü. Ebu Süfyan ve askerlerini perişan etti. Çadırlar ve direkleri fırtına nedeniyle koptu. Sahabeler ise aç, susuz ve yorgun bir şekilde günlerce Medine'yi korumaya devam ettiler.

Savaş 23 gün sürdü. Bu arada Müşriklerin yiyecek stokları da tükenmişti. Sonuç alamayacağını anlayan Ebu Süfyan, Mekke'ye dönmeye karar verdi. Çünkü Müşriklerin uzaktan Müslümanlara ok atmaktan başka seçenekleri yoktu. İki ordu karşı karşıya gelip bir çarpışma yapmadı. Bu savaşta Müslümanlardan 6 kişi şehit edilmiş, Müşriklerden ise 3 kişi ölmüştür.

HAYBER'İN FETHİ

Müslümanlara ihanet eden Beni Nadir Yahudileri Medine'den kovulunca bir kısmı Hayber'e gidip yerleştiler. Bir kısmı da Şam yöresini tercih ettiler. Bunlar Müslümanlara karşı her zaman husumet besliyorlardı. Kureyşlilerle anlaşarak Hendek Savaşının meydana gelmesine sebep olmuşlardı.

Hayber Yahudileri boş durmuyorlardı. Gaftan kabileleriyle anlaşarak, Medine üzerine bir ordu gönderme hazırlığı içinde idiler. Peygamberimiz (S.A.V.) bu durumu önlemek için hemen harekete geçti. 1.600 Kişilik bir ordu ile Hayber'in üzerine gitti. Hayber'i kuşattı. İlk önce Yahudilere sulh teklif etti. Yahudilere Müslüman olmalarını önerdi. Kabul etmediler. Müslümanlara ok atarak karşılık verdiler. Böylece aralarında savaş başladı. Hayber'in meşhur 8 kalesini, takriben 10.000 kişi koruyordu.

Kuşatma iki aya yakın sürdü. Fakat bir türlü fetih gerçekleşmiyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) sancağı ilk önce Hz. Ebu Bekir'e, ondan sonra Hz. Ömer'e vermişti. Fetih hususunda bir sonuç alınamıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) sancağı yarın öyle birisine vereceğim ki; O Allah'ı, Allah'ta O'nu sever. Allahu Teâlâ O'nun eliyle fethi gerçekleştirecektir, buyurdu. Hayber'in bir gün sonra fethedileceği müjdesini ashabına verdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) sabah olunca, Ali nerede? diye sordu. Onu bana çağırın diye buyurdu. Hz. Ali gözlerinden rahatsızdı. Ona dua etti. Elini gözlerine sürdü Allah'ın inayeti ile Hz. Ali iyileşti. İslam sancağını, Hz. Ali'ye verdi. Hayber kalesi o gün fethedildi. Medine'yi ve Müslümanları her zaman tehdit eden ve fitne başı olan Yahudilerin etkisi son bulmuş oldu. Fetihten sonra anlaşmaya göre Yahudiler topraklarında kalacak, her sene yapmış oldukları hâsılatın yarısını beytülmale (hazineye) vereceklerdi.

Hayber'in fethi esnasında Müslümanlar 15 şehit verdiler. Yahudilerden ise 93 kişi öldürüldü.

MEKKE'NİN FETHİ (630)

Kureyşliler Müslümanlarla yapmış oldukları Hudeybiye barış anlaşmasını ihlal edip bozdular. İkaz edilmelerine rağmen anlaşmaya uymadılar. Bunun üzerine Peygamberimiz (S.A.V.)Mekke'nin fethine karar verdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) 12.000 kişilik ordu ile Mekke'ye doğru hareket etti. Yolda Hz. Abbas ile karşılaştı. O'da Medine'ye hicret etmek için yola çıkmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) Hz. Abbas'a; "Sen Muhacirlerin sonuncususun." Buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'yi kan dökmeden fethetmek istiyordu. Müslümanlara sadece karşı koyanlara müdahale etme izni verildi. Ordu Mekke yakınına ulaştığında gece idi. Müslümanların hep birlikte ateş yakmalarına izin verildi. Bir anda yanan bu ateşlerden Mekke aydınlanmış oldu.

Ne olduğunu anlamak için Mekke dışına çıkan Ebu Süfyan, Müslümanlar tarafından yakalanarak esir edildi. Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna getirilen Ebu Süfyan affedildi. Ayrıca O'nun evine Kâbe'ye girenlerin güvende olduğu halka bildirildi. Müslümanlar dört koldan

Mekke'ye girdiler. Ve Mekke fethedildi. Peygamberimiz (S.A.V.) önce Kâbe'ye gitti. Kâbe'de 360 put vardı. Peygamberimiz (S.A.V.) bunların hepsinin kırılmasının ve Kâbe'nin dışına atılmasını emretti. Duvardaki resimlerin de silinmesini istedi.

Müslümanlar Mekke Müşrikleri tarafından zulme ve eziyetlere maruz bırakılmışlardı. Mekke'den hicret etmelerine, izin verilmemiş ve bütün mallarına el konmuştu. Hatta bir kısım Müslümanlar öldürülmüş bir kısmı da çeşitli işkenceler görmüştü. Tüm bu olaylar Peygamberimiz (S.A.V.)'in Medine'ye hicret etmesine sebep olmuştu.

Peygamberimiz (S.A.V.) yapılmış olan tüm bu kötülüklere karşılık genel bir katliam yapabilirdi. Müşriklerin bütün mallarına el koyabilirdi. Ancak âlemlere Rahmet Peygamberimiz (S.A.V.) bunlardan hiçbirini yapmadı. Mekke'de genel af ilan etti. Ve Mekke halkına; "Bugün size kınama yoktur. Gidiniz hepiniz hürsünüz." Buyurdu.

Yapılan bu fetihlerle birlikte Peygamberimiz (S.A.V.) İslamı her tarafa elçiler göndererek İslamı tebliğ ediyordu. Bizans, Habeşistan, İran ve İskenderiye Hükümdarlarına İslamı tebliğ ve davet eden mektuplar yazdı. Etkili kabile reislerine de mektuplar yazarak İslamı onlara tebliğe devam ediyordu. Çok kabile İslamı bu davetlerle kabul etti.

VEFATI

Peygamberimiz (S.A.V.)'in vefat edeceği sene, Cebrail (A.S.) gelip iki defa Kur'an-ı Kerim'i okudu. Yine o sene Suriye'ye bir ordu göndermek için Peygamberimiz (S.A.V.) hazırlık yaptı. Ordunun Başkomutanlığına Usame Bin Zeyd'i getirdi. Medine yakınında bir ordugâh kurdu.

Bir gün sonra Peygamberimiz (S.A.V.) humma hastalığına yakalandı. Bu hastalığı 13 gün sürdü. Hastalığın başlangıcında mescide gidip, ashaba namaz kıldırıyordu. Vefatına üç gün kala mescide artık çıkamaz oldu. Namazı kıldırmak için Peygamberimiz (S.A.V.); "Ebu Bekir'e söyleyin cemaate namaz kıldırsın!" buyurdu. Üç gün (on yedi vakit namazı) Hz. Ebu Bekir (R.A.) kıldırdı.

Rebiül- Evvel ayının 12'sinde pazartesi günü öğleden evvel, Cebrail (A.S.) geldi. Bir süre Peygamberimiz (S.A.V.)'le sohbet etti. Azrail (A.S.)'ın kapıda beklediğini içeriye girmek için izin istediğini söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) girmesine izin verdi. Azrail (A.S.) içeriye girip

selam verdi. Ve Allah'ın emrini bildirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) Azrail (A.S.)'e emredileni yap, buyurdu.

Azrail (A.S.) O'nun mübarek ruhunu almaya başladığı sırada (Lâ ilahe illallah! Refik-i Âlâ) buyurdular. Böylelikle kâinatın efendisinin şerefli ruhu kabzedildi. Ve devri saadet kapanmış oldu. Peygamberimiz (S.A.V.)'ın vefatı her tarafa birden yayıldı. Bu durum ashap üzerinde derin bir etki yaptı. Usame Bin Zeyd'in ordusu bu haber üzerine Medine'ye geri döndü. Başkomutanlık sancağını Peygamberimiz (S.A.V.)'in kapısı önünde dikti.

Bu beklenmedik durum karşısında Müslümanlar çok şaşırdılar. Def'in ve yıkama işlemleri devam ederken, Ensar'dan bir grup toplanarak Sa'd Bin Ubade'yi halife yapmak istediler. Bu durumdan haberdar olan Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Ebu Ubeyde Bin Cerrah toplantı yerine gittiler.

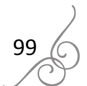
Hz. Ebu Bekir (R.A.) söz aldı. Ensar'ın İslam'a olan hizmet ve fedakârlıkların asla unutulmaz. Ancak halifeliğin Kureyş'te olması daha etkili olur. Araplar başka şekilde kabul edip, itaat etmezler, dedi. Hz. Ebu Bekir (R.A.) orada bulunanlara Hz. Ömer ve Ebu Ubeyde Bin Cerrah'a biat edilmesini teklif etti. Hz. Ömer ve Ebu Ubeyde Bin Cerrah Peygamberimiz (S.A.V.)'in hayatında O'na vekillik eden biri varken, başkasının halife olması asla uygun olmaz, dediler. Bunun üzerine orada bulunan Ensar ve Muhacirler, Hz. Ebu Bekir (R.A.)'e biat ettiler. Daha sonra oradan mescide gidildi. Ashap mescidde Hz. Ebu Bekir (R.A.)'e biat ettiler.

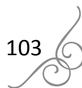
Peygamberimiz (S.A.V.) miladi 632 senesinin Rebiül- Evvel ayının 12'sinde Pazartesi günü öğleden evvel ahirete irtihal eyledi.

Kameri seneye göre 63, Şemsi seneye göre 61 yaşında idi.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in mucizeleri ile ilgili birçok eser yazıldığı için ayrıca burada bu konu tekrar yazılmadı.

İÇİNDEKİLER

KAYNAKLAR

- KUR’AN-I KERİM VE AÇIKLAMALI MEÂLİ / TÜRKİYE DİYANET VAKFI
- KUR’AN TEFSİRİ / MEDİNE BALCI
- HADİSLERLE KUR’AN-I KERİM TEFSİRİ / İBNİ KESİR
- NEBİLER SİLSİLESİ / OSMAN NURİ TOPBAŞ
- PEYGAMBERLER TARİHİ / PROF. DR. İSMAİL YİĞİT
- İSLAM KAYNAKLARINA GÖRE PEYGAMBERLER/ DOÇ. DR. ABDULLAH AYDEMİR
- PEYGAMBERLER TARİHİ / MUHAMMED ALİ SABÛNÎ
- PEYGAMBERLER TARİHİ / AHMET CEMİL AKINCI
- PEYGAMBERLER TARİHİ / AHMET LÜTFİ KAZANCI
- PEYGAMBERLER TARİHİ / M. ASIM KÖKSAL
- PEYGAMBERLER TARİHİ ANSİKLOPEDİSİ / TÜRKİYE GAZETESİ
- İSLAM ÂLİMLER ANSİKLOPEDİSİ / TÜRKİYE GAZETESİ
- İKİ CİHAN GÜNEŞİ / PROF. DR. RAMAZAN AYVALI
- KUR’AN-I KERİM VE HZ. MUHAMMED / İSMET ÇALAPKULU
- KUR’AN’DA HZ. MUSA’NIN HAYATI VE MÜCADELESİ / HARUN YAHYA
- KÜTÜB-İ SİTTE / PROF. DR. İBRAHİM CANAN
- İHYÂU ULÛMİ’D – DÎN / İMAM GAZALİ